

Manh Ái Thệt Yển Chi Tưởng Niệm Thiên

Contents

Manh Ái Thệt Yển Chi Tưởng Niệm Thiên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Lão Sư, Mặt Cửa Ngươi Thật Hồng!	3
3. Chương 3: Lão Sư, Quần Ngươi Ấm Uớt !	5
4. Chương 4: Lão Sư, Ngươi Kẹp Thật Chặt!	7
5. Chương 5: Lão Sư, Cầu Ta Tạm Tha Cho Ngươi!	8
6. Chương 6: Lão Sư, Thân Thể Ngươi Cảm Thấy Như Thế Nào?	10
7. Chương 7: Niệm Phàm, Đêm Nay Ta Muốn Thưởng!	11
8. Chương 8: Cởi Sạch, Bằng Không Ta Sẽ Đi Tìm Người Khác!	13
9. Chương 9: Do Dự Không Có Nghĩa Là Ta Cự Tuyệt.	14
10. Chương 10: Hầu Hạ, Hưởng Thụ Món Ăn Khai Vị!	16
11. Chương 11: Tấn Tỉnh. Tiểu Ác Ma Bốc Đồng!	17
12. Chương 12: Kích Ái. Là Ngươi Làm Cho Ta Điên Cuồng.	19
13. Chương 13: Chìm Đắm, Dục Vọng Giữ Lấy Khủng Bổ.	21
14. Chương 14: Ca Ca, Ngươi Thuộc Về Ta !	22
15. Chương 15: Tần Tư, Ta Chờ Ngày Nào Đó!	24
16. Chương 16: Kích Thích. Đêm Dã Chiến Ở Hành Lang Tình Nhân!	25
17. Chương 17: Tình Dục. Lời Nói Tình Yêu Chân Thực Nhất.	27
18. Chương 18: Còn Muốn, Không Cần Lãng Phí Thời Gian!	28
19. Chương 19: Ngọt Ngào, Sư Sinh Ăn Ý.	30
20. Chương 20: Nguyên Vọng. Nhân Sinh Không Có Chữ Nếu.	32
21. Chương 21: Thổ Lộ. Cầm Kỵ Nơi Văn Phòng!	33
22. Chương 22: Mất Hồn. Tư Vị Khó Quên Tận Xương!	35
23. Chương 23: Tuyệt Quá, Dùng Sức Giết Chết Ta Đi!	36
24. Chương 24: Ăn Ngươi. Thế Giới Lãng Mạn Ấm Ấp.	38
25. Chương 25: Miệng Ca Ca Thực Ngọt!	40
26. Chương 26: Ghen. Niệm Phàm Nam Nữ Thông Ăn!	41
27. Chương 27: Khiêu Khích. Hãy Để Ta Yêu Ngươi Thật Nhiều.	43
28. Chương 28: Bàn Đu Dây, Trước Có Sói Sau Có Hổ!	45
29. Chương 29: Thệt Yển (tiệc Thệt). Ca Ca, Ngươi Thật Sự Là Lãng Hóa!	46
30. Chương 30: Dâm Đăng. Phá Hư cũng Không Sao!	48
31. Chương 31: Thỏa Mãn. Huỳnh Đệ, Sư Sinh, Tình Nhân	50
32. Chương 32: Nuôi Dưỡng. Thiên Sứ Ác Ma!	51
33. Chương 33: Tình Yêu Ngọt Ngào. Những Kí Ức Thuộc Về Hai Ta.	53

Manh Ái Thệt Yển Chi Tưởng Niệm Thiên

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, niên hạ công, ngọt văn, sinh sư luyện, huynh đệ, sắc nặng. Edit: JavicoTần Tư nhìn gương mặt tuấn

1. Chương 1

CHƯƠNG 1:

Editor: Javiko

Sáng sớm, tiếng chuông quanh quẩn trong học viện tư nhân Xuân Đăng. Trên sân trường, các học sinh lục tục chen vào phòng học cùng với tiếng chuông.

“NyNy người nhanh chút a! Hôm nay không chỉ công bố thành tích phân ban mà còn tranh cử cán bộ lớp đấy!” Một cô gái tóc xoăn kéo cô gái phía sau, liều mạng chen qua đám người chật chội lên lầu.

“Ngọc Ngọc người chậm một chút! Vừa khai giảng không bao lâu người gấp cái gì a!” Cô gái ở mặt sau thở hồng hộc đuổi kịp, trong lòng oán giận, bọn học sinh này, chen lấn xô đẩy, như thể ai đuổi theo sau, (mặc dù chính mình cũng đang như vậy)...

Hai người thật vất vả lên đến lầu hai, Ngọc Ngọc vừa nhẹ nhàng thở ra, chân lại bước hụt, cả người hướng cửa cầu thang đổ xuống, Ny Ny theo bản năng lôi kéo lại không nghĩ tới cả hai đều bị nghiêng ngả, mắt thấy sẽ bị rơi xuống may mà một đôi bàn tay từ phía sau đỡ lấy các nàng. “Phải cẩn thận dưới chân nga! Té bị thương khuôn mặt xinh đẹp như thế, Xuân Đăng chẳng phải là mất đi hai đóa tiểu hoa nhi?”

Một giọng nam dễ nghe truyền vào tai hai nữ hài, hai người đều không kịp thấy rõ người cứu các nàng, liền đỏ mặt cúi đầu nói lời cảm tạ: “Cảm ơn! May mắn có người!”

“Không có việc gì, đi thôi, bị muộn rồi, Đường Ny, Ngọc Ngọc đồng học.” Nam sinh ôm một đồng sách vở, đẩy đẩy kính mắt trên mũi, vẻ mặt tươi cười ấm áp, bước vào trong phòng học.

“Ngọc Ngọc, là Tần Tư a! Hẳn cứ nhiên nhớ kỹ tên của chúng ta! Còn khen chúng ta là tiểu hoa nhi đâu!” Đường Ny hạnh phúc ôm ngực, nghiêng nhiên đã quên hiểm cảnh vừa rồi, khuôn mặt tròn nhỏ hiện lên từng đám mây hồng.

“Ny Ny, cho dù gặp nhân vật số một số hai khóa mới, cũng phải bình tĩnh a! Uy, người chảy nước miếng kia.” Ngọc Ngọc ghét bỏ nhũn mảy, kéo nàng bước nhanh đi vào phòng học, đến nơi mới nhẹ nhàng thở ra, chủ nhiệm lớp còn không có đến. Trong phòng học ầm ầm một mảnh, bọn học sinh vừa mới vào học chưa lâu, mỗi người đã có những nhóm bạn riêng, tốp năm tốp ba vây tròn, líu ríu thảo luận bất quá gì gần nhất trong trường học.

“Nghe nói không a? Bạch lão sư của chúng ta, trước đó không lâu lại bị hoa hậu giảng đường A học tỷ tố tụng!” Được xưng bất quá gì Vương Tiểu Tần đồng học đang tuyên truyền tin tức này.

“Oa! Đây đã là lần thứ mấy? Bạch lão sư thật đúng là tài giỏi a, muốn ta nói, nước phù sa không lưu ngoại nhân điền, hay là mấy người được thông qua cũng đi tố tụng một chút? Bạch lão sư như thế ôn nhu, khẳng định không đành lòng làm các người thương tâm!”

Một đồng nữ sinh líu ríu. Đường Ny nhếch dài lỗ tai nghe ngóng, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, quay đầu nói với Ngọc Ngọc: “Bạch lão sư năm nay mới 25 tuổi a, tuấn mỹ, ôn nhu, thân sĩ, ưu nhã, quả thực chính là vương tử trong bạch mã vương tử a!”

Ngọc Ngọc lấy sách gỗ ót Đường Ny cười nói: “Nhìn bộ dáng háo sắc của người xem! Vừa rồi còn không phải mê Tần Tư đồng học sao? Lúc này như thế nào lại phản bội? Bạch lão sư cũng quả thật không sai, tuyệt đối phù hợp tiêu chuẩn nam nhân tốt, sau này tìm bạn trai phải tìm người như vậy.”

Đường Ny vụng trộm liếc Tần Tư đang ngồi đọc sách trong góc, cau cái mũi đáng yêu lắm bầm: “Cần phải bảo vệ tốt thị lực, sử dụng vật lí trị liệu cho mắt, đầu tiên nhìn Tần Tư, sau đó nhìn lão sư, tiếp theo xem Tần Tư, tiếp tục xem lão sư...”

Đang lúc lớp náo nhiệt nhất, cửa chính nhẹ nhàng mở ra, một người nam nhân đi nhanh vào, trong phòng học nhất thời im lặng xuống dưới. “Mọi người buổi sáng tốt lành, cuối tuần đều tốt sao?” Nam nhân buông cặp sách, mỉm cười nhìn xuống những đứa trẻ của y, thanh âm lại ôn nhu đến có thể vắt ra nước.

“Bạch lão sư buổi sáng tốt lành!” Sau một tiếng đồng loạt trả lời, đó là một trận trả lời lộn xộn khác nhau, trong đó đa số đều là nữ sinh... Nam sinh chỉ có thể nhìn ghen tị, ai làm cho Bạch lão sư của bọn họ là tình nhân đại chúng được cả trường công nhận đâu?

Bạch Niệm Phàm nhìn đến các học sinh tinh lực dồi dào như thế, trong lòng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, đây là lần đầu tiên y làm chủ nhiệm lớp, vốn nghĩ đến đứa nhỏ đang trong thời kì trưởng thành rất khó quản giáo, hiện tại xem ra là y lo lắng nhiều. Sau khi bảo mọi người im lặng, y thanh thanh cổ họng: “Ta trước tiên phát thành tích phân ban đi, căn cứ thành tích của cuộc thi phân ban của trường chia làm ban A ban cùng ban B, đồng học không được phân đến ban A cũng không cần nản lòng, lão sư trong trường đều rất tốt!”

Chờ công bố xong thành tích, người vui có người buồn có, cũng có nữ sinh không được phân đến ban A thương tâm rơi lệ – nguyên nhân không có gì đáng ngạc nhiên, lão sư dạy Toán ban A, đúng là Bạch Niệm Phàm... Nói cách khác, nữ sinh ban B sẽ không thể vừa học vừa ngắm soái ca...

“Mọi người có vấn đề gì, sau khi tan học có thể hỏi lại ta. Tiếp theo là thời gian tranh cử cán bộ lớp, trên bảng là chức vụ tranh cử, mỗi người đều có thể lên bảng diễn thuyết 3 phút để tranh cử, chỉ được lựa chọn một chức vụ. Hiện tại cần một lớp phó văn thể mỹ cùng một thư kí, ai muốn đi lên?” Bạch Niệm Phàm vừa dứt lời, lập tức mấy chục cánh tay cao cao giơ lên. Y cười rất là sung sướng, lần đầu tiên làm chủ nhiệm, đều phi thường tích cực.

“Ta đề nghị Đường Ny, Ngọc Ngọc đồng học làm lớp phó văn thể mỹ cùng thư kí, các nàng một người thận trọng, một người thanh âm tốt.” Ngồi ở trong góc vẫn thực im lặng Tần Tư khép lại sách vở, ra tiếng đề nghị. Điểm ấy đề nghị, lập tức chiếm được rất nhiều người duy trì.

Đường Ny không nói hai lời, trực tiếp kéo Ngọc Ngọc xông lên bục giảng, cách Bạch Niệm Phàm rất gần, Đường Ny cười tươi như hoa nở. Bạch Niệm Phàm sững sốt một chút, lập tức liền cười nói: “Đề nghị tốt, kia hiện tại bắt đầu tranh cử chức vụ ủy viên tuyên truyền. Có hứng thú tranh cử, mời nhấc tay.”

Trong phòng học nhất thời sôi trào, những đứa nhỏ phát ra cực độ nhiệt tình, vui vẻ bàn tán tranh cử. Thời gian từ từ trôi qua, hai tiết rất nhanh sẽ chấm dứt, Bạch Niệm Phàm liếm liếm cặp môi có chút khô, cổ họng khàn khàn. “Cuối cùng là vị trí quan trọng nhất, lớp trưởng. Lão sư ta lúc này cũng đặc biệt nhấn mạnh, lớp trưởng sẽ là trợ thủ đặc biệt của ta, công tác có vẻ bận rộn, nếu đồng học nào sợ ảnh hưởng đến học tập thì không nên tranh cử. Ai có khả năng thì đề cử đi.”

Trải qua bảy tám lần tranh cử trước, chức lớp trưởng thế nhưng chỉ có một nam sinh nhấc tay.

“Xin mời vị đồng học này lên bảng diễn thuyết, nếu có hơn một nửa phiếu bầu, thì người sẽ làm lớp trưởng.” Bạch Niệm Phàm thở ra một hơi thật dài, y cảm giác cả người đều thả lỏng xuống dưới.

Nam sinh kia lên đài nói vài phút sau, không đợi đến dưới lớp bỏ phiếu, một đạo để nghe thanh âm vang lên. “Bạch lão sư, ta đối chức lớp trưởng thực có hứng thú.”

2. Chương 2: Lão Sư, Mặt Của Người Thật Hồng!

CHƯƠNG 2: LÃO SƯ, MẶT CỦA NGƯỜI THẬT HỒNG!

Editor: Javiko

Tay Bạch Niệm Phàm vừa định lấy chén uống nước run lên, chợt mỉm cười nói: “Tần Tư đồng học, mời lên đài diễn thuyết.”

Tần Tư đứng lên, bước đến trước bục giảng, khẽ nâng kính mắt, tiếng nói trong trẻo đầy tự tin vang lên: “Mọi người hảo, ta là Tần Tư, Tư ở đây có nghĩa là tưởng niệm, cùng chữ Niệm trong tên Bạch lão sư vừa vận tạo thành một từ ngữ tốt đẹp đâu, điều này có phải thuyết minh ta cùng Bạch lão sư cũng có thể trở thành đôi hợp tác tốt trong việc học tập, vì mọi người phục vụ? Mọi người nói, có phải hay không?”

Vốn chính là soái ca anh tuấn, lại là tinh anh có thành tích học tập đứng đầu lớp, hơn nữa những lời nói vui vẻ lại không mất nét thanh xuân vốn có này, trực tiếp làm cho các học sinh bật cười. “Đúng! Tần Tư

đồng học thích hợp làm lớp trưởng nhất! Thành tích tốt, lớn lên suất khí! Làm người lại thiện lương, lần trước ta còn nhìn đến hán chiếu cổ mèo con lưu lạc trong trường đâu!”

“A! Thật tốt bụng nga! Nghe nói hán còn ở bên ngoài làm việc ngoài giờ, thật là một người chịu khó!”

Tần Tư rất kiên nhẫn chờ các học sinh im lặng xuống dưới, thế này mới tiếp tục nói: “Nếu là mọi người đề cử ta làm lớp trưởng, ta Tần Tư lúc này hứa hẹn, thứ nhất toàn diện hiệp trợ Bạch lão sư trong các hạng công tác, bao gồm bảy vị cán bộ lớp vừa mới tranh cử xong, ta cũng sẽ hết sức phối hợp; thứ hai, ta sẽ dẫn dắt toàn ban lên làm lớp học đứng đầu toàn giáo; thứ ba, lớp thành lập quỹ hoạt động, tham gia cơ hội thực tiễn mà nhà trường hoặc xã hội cung cấp, chúng ta là học viên của học viện, lý luận phải nắm thật vững chắc, thực tiễn cũng phải bồi dưỡng dần dần. Ba điểm đó, ta Tần Tư trình trọng hứa hẹn.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, kết quả không cần nói cũng biết, Tần Tư lấy sổ phiếu áp đảo tranh cử thành công.

“Bạch lão sư cùng ta ‘Tưởng Niệm’ tổ hợp, nhất định có thể ở thời gian bốn năm này cọ xát ra hỏa hoa chưa từng có!” Tần Tư tươi cười sáng lạn.

Tựa vào cửa sổ bên cạnh mãi đến khi trong phòng học lại ầm ầm đứng lên, Bạch Niệm Phàm mới ý thức được tranh cử đã xong, y khụ hạ cổ họng, môi thực khô.

Một ly nước ấm đưa tới, y giương mắt vừa thấy, đối diện là khuôn mặt tươi cười của Tần Tư. “Bạch lão sư, vất vả. Uống miếng nước nhuận nhuận hầu, đừng để ảnh hưởng đến thanh quản, ảnh hưởng đến việc dạy học.” Tần Tư nhếch cặp mi anh khí, đứng ở bên cạnh Bạch Niệm Phàm, thân hình còn cao hơn y nửa cái đầu cao còn so với này lão sư Cao thượng nữa cái đầu.

“Bạch lão sư, nếu ta làm tốt chức lớp trưởng này, ngươi cũng nên quan tâm ta nhiều hơn, thưởng cho ta đâu.” Tần Tư xích sát vào Bạch Niệm Phàm, nhẹ nhàng nói. Bạch Niệm Phàm tiếp nhận cốc nước, vừa uống lên một ngụm, lại nghe đến Tần Tư nói những lời này, một ngụm nước seawcj ở trong họng, ho đến vẻ mặt đỏ bừng, bất chấp Tần Tư vì y vỗ lưng, gật đầu nói: “Tần Tư đồng học đừng lo lắng, ngươi khẳng định có thể làm tốt chức lớp trưởng!”

Phần đông đệ tử phía dưới, đặc biệt là nữ sinh, nhìn đến hai soái ca ở chung vui vẻ thuận hòa như thế ddeuf thực vui vẻ.

Thứ Tư, buổi sáng có hai tiết Toán cao cấp. Chuông vào lớp vừa vang lên, Bạch Niệm Phàm còn không có đến, Tần Tư ở trên bục giảng giúp đỡ các học sinh phía dưới ôn lại bài học tiết trước.

Trong hành lang, Bạch Niệm Phàm vội vàng vội vàng chạy tới phòng học, ở thang lầu vừa vặn gặp phải lão hiệu trưởng. “Bạch lão sư, đừng chạy nhanh như vậy, cẩn thận dưới chân! Muộn một chút cũng không sao, bất quá áo sơ mi vẫn phải mặc gọn gang a!” Hiệu trưởng cười tùm tùm chỉ chỉ áo sơ mi trắng tùng tùng sụp sụp trên người Bạch Niệm Phàm, dựa theo quy định của trường học, vật áo của giáo sư là phải nhét gọn vào trong quần.

“Thật có lỗi! Lâm hiệu trưởng, lần sau ta nhất định chú ý, hôm nay thân thể có chút không thoải mái, thật sự là...” Bạch Niệm Phàm ngượng ngùng xin lỗi, đây là lần đầu tiên y bị lãnh đạo phê bình.

Bạch Niệm Phàm bước vào phòng học, nhìn đến những thứ được viết trên bảng đen sau nhẹ nhàng thở ra.

“Bạch lão sư cuối cùng đến đây!” Đường Ny vui vẻ cười tươi, nàng ở cuộc thi phân ban cố gắng lấy đến thành tích để vào được ban A, phỏng chừng hơn một nửa công lao là “Vì xem Bạch lão sư” tâm tư.

“Nhìn người đồ háo sắc!” Ngọc Ngọc bĩu môi, bỗng nhiên “Di” một tiếng: “Bạch lão sư có phải hay không thân thể không thoải mái a? NyNy ngươi mau nhìn, mặt của y thật hồng, tay còn giữ lấy bụng, nhìn thật là thân thể không khỏe đâu!”

Đường Ny vừa nhìn, quả nhiên là cái dạng này, Bạch Niệm Phàm một bên chuẩn bị giáo án một bên nhăn mặt nhăn nẻ, thật sự làm cho người ta không đành lòng.

“Các học sinh, thật có lỗi ta đến muộn. Hôm nay chúng ta học bài cực hạn của dãy số, trước đó, chúng ta ôn tập lại kiến thức hai tiết trước Lượng biến đổi cùng hàm số, ách!” Bạch Niệm Phàm vừa mới nói

đến đây, sách cầm trong tay run lên, chớp mũi nặng nề hít một hơi, y vội vàng đứng thẳng người, cười nói: “Xin hỏi có vị đồng học nào nguyện ý đi lên viết lại những công thức đã học?”

Tần Tư ngồi ở bàn đầu tự nhiên lên bục giảng, cầm lấy phần viết xoát xoát xoát ghi đáp án của hắn, một lát sau vỗ vỗ tay nhảy xuống bục giảng, bỗng nhiên quay đầu nhìn Bạch Niệm Phàm: “Bạch lão sư, thân thể ngươi có phải hay không không thoải mái? Ta xem mặt của ngươi thật hồng, có phải phát sốt không? Nếu như không thoải mái, tiết này chúng ta cũng có thể tự học! Những chỗ mọi người không biết, ta cùng lớp phó học tập đều có thể hỗ trợ.

“Đúng vậy! Bạch lão sư, nếu ngươi không thoải mái thì trở về đi nghỉ ngơi đi!” Phía dưới nổi lên một trận khuyến bảo, mọi người cũng đều nhìn ra đến Bạch Niệm Phàm dị thường.

“Không có việc gì, ta không sao.” Bạch Niệm Phàm xấu hổ cười cười, “Đáp án của Tần Tư đồng học phi thường tốt, môn Toán không khó học, nhưng là trụ cột nhất định phải luyện tốt, ở kỳ trước có gì không hiểu, các học sinh nhất định phải hoàn toàn hỏi cho kĩ! Tiếp theo, chúng ta học định nghĩa của dãy số cực hạn, mời mọi người mở đến trang mười...”

Giảng bài đến một nửa, Dương tiểu béo ngồi bên cạnh Tần Tư quay đầu nhìn đến vật nhỏ trong tay hắn, tò mò lặng lẽ hỏi nhỏ: “Tần Tư ngươi tiểu tử này đi học cũng không thấy ngươi chú ý qua, như thế nào thành tích luôn tốt như vậy? Đây là loại Mp3 mới nhất sao? Cho ta chơi với!”

“Ai! Mật mạp chết tiết đừng lộn xộn!” Tần Tư vội vàng giữ chặt thứ trong tay, trắng mắt liếc Dương tiểu béo: “Ngươi không lo chú ý đến cuối kì mà thi trượt bị đá đến ban B thì đừng có đến tìm ta khóc. Lúc Dương tiểu béo đang muốn phản bác, trên bục giảng lại truyền đến một trận kêu rên.

Bạch Niệm Phàm đang viết lên bảng đen thì phần viết, thước dạy học cùng sách đều rơi xuống đất, cả người lung lay sắp đổ tựa vào trên tường, mặt lại hồng đến đáng sợ, y đầu đầy mồ hôi gian nan đứng thẳng thân thể, miễn cưỡng cười: “Thật có lỗi, lão sư ta thật sự chống đỡ không nổi nữa... Tiết học này, mọi người tự học được không?” Được đến mọi người đồng ý sau, Bạch Niệm Phàm ngay cả giáo án đều không lấy liền vội vàng rời đi.

3. Chương 3: Lão Sư, Quân Ngươi Ấm Ướt !

CHƯƠNG 3: LÃO SƯ, QUÂN NGƯỜI ẤM ƯỚT!

Editor: Javiko

Tần Tư đi lên bục giảng, khẽ nâng kính mắt nói: “Bạch lão sư có lẽ dạo này quá vất vả, tiết học này mọi người đều tự học đi, có cái gì không hiểu thì hỏi lớp phó học tập, giờ ta đi xem Bạch lão sư, nếu nghiêm trọng ta sẽ đưa y đi gặp bác sĩ.”

Bạch Niệm Phàm chạy đến khu tổng hợp, không kịp chạy về ký túc xá liền chạy vào một dãy phòng học cũ, nơi này ít khi có lớp học, có thể nói là chỗ để trống không sử dụng. Y nhìn kĩ xung quanh, xác nhận không có ai sau mới dám bước vào toilet ở chỗ sâu nhất, ngay cả cửa đều không kịp đóng đã chạy nhanh đến trước bồn rửa tay, thần kinh buộc chặt nhất thời cũng được thả lỏng, chớp mũi nặng nề rên rỉ ra tiếng.

“A...” Tiếng rên rỉ rõ ràng mang theo tiếng vọng quanh quẩn ở trong toilet, làm cho Bạch Niệm Phàm vừa hoảng sợ vừa ngượng ngùng bưng kín miệng, y cắn chặt răng cời bỏ nút thắt ở áo sơ mi, một mảnh ngực cũng vì vậy mà lộ ra. Cúi đầu liền có thể nhìn đến hai đầu nhũ trước ngực đều bị kẹp chặt bằng hai cái nam châm hình tròn đang không ngừng chấn động, hai sợi dây nhỏ nối liền vẫn kéo dài đến tận trong quần. Ngón tay y run rẩy kéo xuống khóa quần, khuôn mặt tuần mi phút chốc đỏ bừng, ngay cả một vùng ngực cũng đỏ lên. Dây nhỏ từ ngực kéo dài xuống buộc chặt vào trên phân thân y, khuôn đúc hình trụ gắt gao bao lấy phân thân đã sớm ngăn đầu của y giờ phút này cũng đang kịch liệt chấn động, phân thân sung huyết lại bị gắt gao bao lấy không thể phóng thích kích tình mãnh liệt, làm cho Bạch Niệm Phàm đắm vào bồn rửa tay thấp rống: “Hỗn đản! Cứ nhiên đối xử với ta như vậy! A... Đau quá! Đây, đây ... làm sao mà cởi xuống được?”

Từng giọt mồ hôi lớn theo trên trán y chảy xuống bồn rửa tay, mấy sợi tóc lòa xòa trên trán ướt đầm dính sát vào mặt. Đôi mắt nguyên bản ôn nhuận như ngọc che kín tơ máu, đôi môi hồng nhuận bị cắn đến sưng đỏ như chảy ra máu, khóe miệng còn lưu lại dấu vết một tia chất lỏng khả nghi.

“A!” Bạch Niệm Phàm ngẩng đầu thấy trong gương là ảnh ngược bộ dạng *** mỹ của mình, y bị chính bộ dáng này kinh sợ đến ngất người. Người kia là luôn bình tĩnh đậm mạc mình sao? Vì sao, vì sao lại... lại làm cho người ta sợ hãi như thế?

Cơ thể y đang không ngừng chấn động, bỗng nhiên thân thể y kịch liệt run lên, cả người nằm úp sấp ngã xuống trên bồn rửa tay, gần như co rút run rẩy, tiếng rên rỉ đứt quãng không thể kiểm chế thoát ra”A... A... Quá nhanh... Sẽ chết mất... Cứu ta, cứu ta...”

Trong mắt Bạch Niệm Phàm nước mắt chảy ròng, ngón tay run run sờ vào phía sau, đầu ngón tay đụng chạm đến một cái vật cứng, đang ở trong động khẩu mình điên cuồng chấn động. Thân thể vô lực nằm úp sấp, Bạch Niệm Phàm Liên ngay cả khí lực cởi quần đều không có, chỉ có thể nằm úp sấp rên rỉ, chỉ hy vọng tra tấn như vậy nhanh chóng đi qua.

“Lão sư, sao người lại ở trong này?” Bạch Niệm Phàm quay mạnh đầu, nước mắt làm tầm mắt y mơ hồ, nhưng mà biểu tình hơi kinh ngạc cùng ý cười bên miệng của Tần Tư lại bị y xem nhất thanh nhị sở, y cố gắng khởi động thân thể, tưởng mặc lại áo sơ mi nhưng bấp bầy lại mềm nhũn, cả người té ngã trên mặt đất. Thân thể bởi vì cùng sàn nhà rắn chắc va chạm mà làm cho thứ cảm sau tiểu huyết của y càng đi sâu vào, nháy mắt khiến Bạch Niệm Phàm hét rầm lên, đùi không ngừng run rẩy, y liều mạng hô hấp không khí, ý thức từng chút từng chút khôi phục lại. Nửa thân y để trần, hai khóa trước ngực không ngừng chấn động cũng bại lộ ở trong không khí.

“A! Không cần! Không nên nhìn!” Kích thích khó có thể diễn tả trong nháy mắt kia khiến Bạch Niệm Phàm vừa thẹn vừa sợ ôm mặt mình, khóc đi ra.

“Lão sư, quần người rất ẩm ướt đâu.” Tần Tư buông giáo án trong tay, đi thông thả bước đến bên người Bạch Niệm Phàm, nghiêng đầu nhìn bộ đồ dùng che kín tình thú trên người y đang chấn động mãnh liệt, ngón tay nhẹ nhàng kéo xuống hoàn toàn khóa quần Bạch Niệm Phàm.

Soạt tiếng khóa kéo vang lên rõ ràng trong không gian, Bạch Niệm Phàm giật nảy mình, vươn tay kéo lại tay Tần Tư, ánh mắt vẫn là dùng mu bàn tay che đi, đôi môi hồng nhuận thốt ra lời nói cầu xin: “Tần Tư... Giúp ta tháo bỏ chúng ra... Ta chịu không nổi...”

“Hừ...” Tần Tư nhẹ nhàng mà nở nụ cười, “Lão sư, người kỳ thật cũng không muốn chúng nó rời đi thân thể của người đúng không? Người xem, nơi này của người... đều đã sưng đỏ lên...” Hắn khẽ nhếch đầu ngón tay, nam châm trước ngực trái của Bạch Niệm Phàm được mở ra, nhũ hoa phấn hồng tình xảo sớm bị điện lưu kích thích sưng đỏ dựng thẳng, giữa đầu nhũ còn thẩm ra một chút nước.

“Tần Tư, dừng, dừng nào loạn! Ta cái dạng này, người còn không hài lòng sao?!” Tầm mắt Tần Tư trắng trợn như vậy làm cho hi vọng của Bạch Niệm Phàm tan biến vài phần, chỉ có thể thấp giọng khẩn cầu.

“Lão sư, người thật đúng là không hiểu thân thể của mình. Ân, làm cho lớp trưởng ta đến giúp lão sư một chút như thế nào?” Tần Tư cười tủm tỉm bắn đạn nhũ hoa lộ ở trong không khí của Bạch Niệm Phàm, chọt cúi người một ngụm cắn nó!

“A! Người, người làm gì thế! Buông, buông ra... A... Không cần, không cần như vậy...” Hai tay Bạch Niệm Phàm giãy dụa bị Tần Tư đặt ở trên mặt sàn. Răng naih Tần Tư hung hăng cắn nắm thịt tình xảo kia, đầu lưỡi giữa đầu nhũ liếm thành vòng tròn, nặng nề hút vài khẩu.

“Ân hừ... Bạch lão sư, người xem thân thể của người, nhưng là thành thực hơn người nhiều...” Hắn liếm đầu lưỡi, bàn tay to một đường vuốt ve ngực Bạch Niệm Phàm cho đến khi đụng đến trong quần. Quần lót màu trắng sớm bị kéo xuống dưới, nhục bông lửa nóng bị khuôn đúc gât gao kẹp chặt, bởi vì không được phóng thích mà không ngừng nhảy lên, ở Tần Tư xem ra, địa phương yếu ớt nhất của Bạch Niệm Phàm vừa gợi cảm lại mang ôn nhu ủy khuất, thực làm cho hắn hưng phấn không thôi.

4. Chương 4: Lão Sư, Người Kẹp Thật Chặt!

CHƯƠNG 4: LÃO SƯ, NGƯỜI KẸP THẬT CHẶT!

Editor: Javiko

“Tần Tư... Tiểu Tư... Người buông tha ta được không? Ta biết người chính là nghịch ngợm thôi! Chúng ta, chúng ta không nên...” Bạch Niệm Phàm nói còn chưa nói xong, Tần Tư liền hung hăng kéo caravat của y hôn lên cặp môi hồng nhuận.

“Ân a... Buông... Ngô... Ân...” Thanh âm nức nở theo trong cổ họng Bạch Niệm Phàm thẩm xuất, vốn chính là người ôn nhu đến cực điểm, rên rỉ lên lại có một phen mềm mại tận xương dục hoặc khác. Tần Tư tách ra miệng Bạch Niệm Phàm, đôi tay rắn chắc ôm lấy Bạch Niệm Phàm, một bên nặng nề ấn bờ vai y xuống, một bên điên cuồng hôn môi y.

“Lão sư, đừng nhịn... Kêu đi ra, ta muốn nghe người kêu đi ra... Thanh âm của người... Thật sự rất êm tai...” Tần Tư cắn đầu lưỡi Bạch Niệm Phàm hàm hồ nói, bàn tay to tham nhập vào giữa hai chân mềm mại của y, bắt được hai viên cầu cũng đang run rẩy theo dụng cụ.

“A

ngô

” Bạch Niệm Phàm cảm giác được thứ yếu ớt của mình bị Tần Tư chộp trong tay không ngừng vuốt ve, phân thân đang gồng gượng lại sưng đau đến cực điểm, y lớn tiếng hô lên, lại bị Tần Tư nuốt vào trong miệng.

Tần Tư hấp dẫn đầu lưỡi mềm mại của Bạch Niệm Phàm, giống như chiếm được đến đồ tốt, đã nghĩ hoàn toàn chiếm giữ, lấy ra điều khiển từ xa vẫn cất trong túi, hần trực tiếp ấn xuống chốt mở lớn nhất.

Ông thanh âm mấy thứ kia chấn động lớn đến quanh quẩn ở toilet, Bạch Niệm Phàm như là bị điện giật thật mạnh đánh tới, cả người ở trên mặt đất run rẩy, Tần Tư gắt gao ấn giữ y.

“A!!! Buông! Làm cho nó dừng lại! Ta chịu không nổi! Như vậy đi xuống hội phá hư diệuTiếp tục như vậy người ta sẽ hỏng mất! Tiểu Tư... Chúng ta đều là nam nhân, như vậy rất là kỳ quái!” Khuôn mặt Bạch Niệm Phàm tràn đầy nước mắt, tơi bấp ở thắt lưng không ngừng run run, toàn thân bị đau đớn xâm nhập.

“Lão sư... Nếu như không khai phá tốt, làm sao người có thể cùng ta hưởng thụ mây mưa đâu?” Tần Tư nhìn sắc mặt thống khổ của Bạch Niệm Phàm, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, nhưng động tác trong tay vẫn không có chút do dự.

“Tiểu Tư, người điên rồi! Chúng ta là... Ngô

” Tần Tư ngăn chặn lời Bạch Niệm Phàm muốn nói, hần không bao giờ nghe lời nói mà hần không thích.

“Lão sư, nơi này của người nhưng là đều ướt đầm, xem, thật nhiều nước, thân thể lão sư thực *** đang đau.” Bàn tay to của hần tham nhập tiểu huyết Bạch Niệm Phàm, thoáng xoay tròn mấy cái, khi rút ra lại tràn đầy dịch ẩm ướt, tà cười vươn đầu lưỡi liếm chất lỏng tích lặc ở đầu ngón tay, kính mắt gọng vàng phản xạ ra vài điểm hào quang.

“Dừng... Dừng tay... Nơi đó, nơi đó đã muốn không được... Tiểu Tư tha ta đi... Ta còn là lần đầu tiên... Quá đau... Người nhanh chút, nhanh chút làm cho nó dừng lại!” Bạch Niệm Phàm thần trí có chút hỗn loạn, gần như nôn nóng để sát vào mặt Tần Tư cầu xin.

“Không dừng ” Tần Tư không nhanh không chậm thưởng thức bộ dáng Bạch Niệm Phàm bị chính mình khi dễ, đáy lòng nghĩ như vậy thật tốt, cuối cùng hôm nay hần đã thực hiện được nguyện vọng của mình! “Lão sư luôn nói dối ta, hôm nay liền để cho ta tới nhìn xem ý tưởng chân thật của lão sư đi...”

Tần Tư một phen nâng lên Bạch Niệm Phàm, đem y ôm đến sau cửa, nhanh chóng tháo xuống caravat đem hai tay Bạch Niệm Phàm trói lên giá treo quần áo trên cửa.

“Tiểu Tư! Người, người muốn làm gì?!” Bạch Niệm Phàm hoảng sợ giấy dựa, đưa lưng về phía Tần Tư, sợ hãi đến không thể kiểm chế.

“Đương nhiên là... Hảo hảo yêu thương lão sư...” Tần Tư nhẹ nhàng hôn bả vai Bạch Niệm Phàm, khẽ véo lên eo nhỏ dĩ vãng chỉ có thể nhìn mà không thể sờ, yêu thích không buông tay nhéo thêm vài cái.

“Người dừng tay! Nơi này là trường học! Người, người hồ nháo cũng muốn có cái hạn độ... A!!” Bạch Niệm Phàm nghiêng mặt, chỉ có thể nghe động tĩnh ở phía sau đoán hành động của Tần Tư.

“Lão sư nói thật nhiều, bắt quá thứ ta muốn nghe, chỉ có thanh âm người kêu ra...” Tần Tư lập tức rút cằm mát xa bỗng chạy bằng điện cảm trong tiểu huyết Bạch Niệm Phàm kia ra, sau đó lại không lưu tình chút nào sáp đi vào. Hắn ngồi xuống, thưởng thức cảnh sắc mê người trước mặt. Chính giữa bờ mông cong tròn của Bạch Niệm Phàm, động khẩu hồng nhật đang hé ra hợp lại nuốt cây mát xa bỗng, dịch thể trắng đục thuận theo đùi y chảy xuống, tích lặc lên mặt sàn.

“A! Ha ~~~ dừng nhúc nhích! Tiểu Tư! Dừng tay! Chuẩn bị tan học rồi, sẽ bị người ta phát hiện mất ...” Thân thể Bạch Niệm Phàm run mạnh, thanh âm lại sợ hãi kêu khẽ.

“Phát hiện rất tốt! Như vậy người liền vĩnh viễn là của ta!” Tần Tư hung tợn nhanh hơn tốc độ rút ra chọc vào, thanh âm gậy mát xa rút ra chọc vào nhục bích dần dần lớn hơn.

“Thế nào? Lão sư, thực thích đi? Chỉ là cây mát xa bỗng nho nhỏ này người đã kẹp chặt ăn nhanh, đều cho người có cảm giác như thế... Nếu là dùng loại lớn hơn một chút, người khẳng định thích đến tận mây luôn rồi! Người không phải luôn oán giận ta ngăn cản người tìm bạn gái sao? Hôm nay ta sẽ bồi thường người thật tốt!” Động tác trong tay Tần Tư càng lúc càng nhanh, tay kia thì nắm phân thân bị giam cầm của Bạch Niệm Phàm, đầu ngón tay rất có quy luật ở quanh động khẩu vuốt ve, cảm nhận được thứ đang dâng trào nóng rực trong tay, hắn liền tâm ngứa khó nhịn.

Bạch Niệm Phàm chỉ cảm thấy khó chịu cùng đau đớn không thể phóng thích từ khó hạ thẳng tiến lên tận ót, nhục bích ở phía sau bị rút ra chọc vào đau đớn lại mang theo nhè nhẹ khoái cảm, rõ ràng đáng xấu hổ khắc ở trong đầu y.

“Ấn...” Bạch Niệm Phàm ngưỡng cổ, trong yết hầu phát ra tiếng rên rỉ thật dài, áp lực *** một chút một chút phóng ra, thanh âm nhộn nhạo tình sắc cùng bất mãn này làm cho Bạch Niệm Phàm sợ hãi đến rơi lệ, lại khiến Tần Tư bật cười như ác ma.

“Lão sư, mát xa bỗng này hỏng rồi... làm sao đây? Ta còn không thể thỏa mãn người đâu? Nên dùng cái gì thay thế đâu?” Tần Tư quay mặt Bạch Niệm Phàm lại, liếm môi y nhẹ nhàng nỉ non.

5. Chương 5: Lão Sư, Cầu Ta Tạm Tha Cho Người!

CHƯƠNG 5: LÃO SƯ, CẦU TA TẠM THA CHO NGƯỜI!

Editor: Javiko

“Tiểu Tư... Dừng tay đi, không cần lại tiếp tục!” Bạch Niệm Phàm suyễn khí, tùy ý Tần Tư lung tung hôn lên thân thể mình, cũng tiếp tục từ chối.

Hai người gần sát nhau ngóng nhìn đối phương, cặp mắt luôn bình tĩnh lạnh nhạt của Tần mị lên nhìn chăm chăm vào nam nhân đang bị hắn hung hăng khi dễ, đôi mắt kia ôn nhuận lỏng lánh như hắc ngọc, cất chứa cảm xúc thương tiếc cùng bất đắc dĩ. Hắn chán ghét Bạch Niệm Phàm như vậy. Hắn chán ghét bản thân bị xem nhẹ. Hắn chán ghét trong ánh mắt y không có nhiệt tình hoàn toàn thuộc về mình. Cho dù bị hắn khiến cho chật vật như vậy y vẫn cần răng chịu đựng, yên lặng thừa nhận sự xâm phạm của hắn, nửa điểm đều không hề trách hắn. Nam nhân này đối với bất cứ ai đều ôn nhu như thế, hắn không hề là người đặc biệt đối với y. Tần Tư nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi buồn bực, nhìn khuôn mặt tuần mỹ quen thuộc kia treo đầy nước mắt, hắn một phen kéo một cái nam châm khác trước ngực Bạch Niệm Phàm, đầu ngón tay khẽ nhếch lại đem khuôn đúc đang giam trụ phân thân y tháo xuống.

Bạch Niệm Phàm hơi hơi cong lưng, thân thể đầu rất lợi hại run mạnh, không có những thứ kia xâm phạm chính mình, y lại phát hiện thân thể thoát ly tư duy, khó chịu vụn vụn, y cảm thấy như đang hút phải độc vật, thực cốt khó nhịn. “Ấn hử!”

Tần Tư nhìn thân thể Bạch Niệm Phàm tự nhiên phản ứng, nhẹ nhàng cười, bàn tay phủ lên nhục bồng sưng đỏ như muốn xuất huyết của Bạch Niệm Phàm, ngón tay chậm rãi miết lên.

“A ” Bụng Bạch Niệm Phàm một trận co rút, cổ họng rên rỉ ra tiếng, mắt thấy sẽ phóng thích, mười ngón tay của Tần Tư lại giữ chặt, hung hăng nheo mắt nhìn, bịt kín không cho y phóng thích.

“A!! Đau quá! Tiểu Tư, người, người buông tay! Ta không chịu được!” Bạch Niệm Phàm kêu lớn lên, liều mạng giãy dụa, caravat đang buộc chặt tay y đều bị tuột ra.

Một tay Tần Tư giữ chặt nhục bồng của Bạch Niệm Phàm, một tay gắt gao ôm thắt lưng y kéo vào trong lòng, cắn lỗ tai Bạch Niệm Phàm gần từng tiếng nói: “Lão sư, cầu ta, cầu ta tạm tha người. Người biết ta muốn cái gì mà.”

Bạch Niệm Phàm run lên, thân thể gần như hồng mắt, nhưng thần trí của y còn chưa hoàn toàn tan rã. Y biết Tần Tư nói là cái gì. “Không, Tiểu Tư, trừ bỏ điều này cái khác ta đều đáp ứng người... Người không thể... A ân buông ra! Tiểu Tư người đừng ép ta! Người biết rõ ta là...” Bạch Niệm Phàm cắn môi, chỉ có mùi máu tươi trong miệng mới có thể chống đỡ ý thức y không để bị thuyết phục..

“Hừ, ta chỉ biết người luôn quật cường như thế. Quên đi, khiến người chịu khổ, ta nhưng là sẽ đau lòng chết mất. Thời gian a còn có rất nhiều, bốn năm đầu, chủ nhiệm lớp thân ái, lớp trưởng ta... sẽ giúp đỡ người thật tốt...” Tần Tư ái muội cắn môi Bạch Niệm Phàm i, ngón tay nhanh chóng buông ra.

“A a ” Dương vật cương cứng của Bạch Niệm Phàm một trận run run, phốc xuy phốc xuy bắn đi ra. Tinh dịch trắng đục phun lên cửa, chậm rãi tích tụ, ẩn nhẫn trong thời gian dài trong nháy mắt bùng nổ lại khoa trương làm cho chính y đều ngượng ngùng tới cực điểm.

“A, thứ đó của lão sư thật đúng là nhiều a.” Tần Tư vuốt ve một tay dịch thể, cảm giác niêm ngấy làm cho hắn thỏa mãn cười.

Thân thể Bạch Niệm Phàm còn chưa được đến nửa phút thả lỏng, phía sau bỗng nhiên cảm giác bị một thứ lạnh lẽo đâm vào, một trận đau đớn từ tiểu huyết truyền đến đỉnh đầu, làm cho y kêu lên thảm thiết: “A ách a ách”

Tần Tư quỳ gối giữa hai chân Bạch Niệm Phàm, đem cây gậy thô to màu đen chọc vào động khẩu ướt át của Bạch Niệm Phàm, hắn vừa chậm rãi hướng bên trong di chuyển, vừa nhu niết cặp mông rắn chắc của Bạch Niệm Phàm. “Thả lỏng, lão sư, căng thẳng cơ bắp sẽ khiến người khó chịu. Tuy rằng ta tha người, nhưng những gì hôm nay phải làm thì phải làm cho xong! Thế nào? Thứ này lợi hại hơn so với gậy mát xa điện kia đi! Lão sư cảm giác như thế nào? Có phải hay không thực thích?”

Động khẩu ướt át bị cây gậy màu đen khuếch trương, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng lỗ nhỏ vẫn nuốt vào cả cây gậy, nhục bích hồng nhạt theo chuyển động của cây gậy mà kéo ra kéo vào.

“A... Quá lớn... Không cần lại đi vào... Bụng thật trướng! Tiểu Tư! Ta không muốn tiếp tục!” Bạch Niệm Phàm bởi vì kích thích cảm quan mãnh liệt này, chỉ có thể đứt quãng run giọng cầu xin. Mặc kệ y phản kháng như thế nào, thân thể đều luôn đi trước tư duy, hướng thiếu niên phía sau đầu hàng.

“Nói dối! Người bao giờ cũng thích nói dối!” Bàn tay Tần Tư thúc mạnh, đem cả cây gậy đều đẩy vào! Âm thanh thân thể bị dị vật xâm chiếm vang vọng trong toilet không người này cùng với tiếng kêu thê thảm của Bạch Niệm Phàm.

“Thế nào? Lão sư, ta biết, kỳ thật không đau... Xem, người ăn ngon như vậy... một chút cũng không thừa đâu!” Tần Tư thích thú nhìn tiểu huyết hồng nhạt kia hé ra hợp vào, ngón tay hướng bên trong chọc mạnh, lại khẽ vuốt cặp đùi không ngừng run run của Bạch Niệm Phàm.

Ngực Bạch Niệm Phàm mạnh mẽ phập phồng, liều mạng hô hấp không khí. Đau đớn khi bị hoàn toàn xâm phạm thiếu chút nữa làm y hôn mê, “Người... Người vừa lòng rồi chứ? Ta, ta phải đi về! Buổi chiều còn có tiết dạy!”

“Làm thế nào bây giờ?” Tần Tư vươn lưỡi liếm lên khu hang mềm mại của Bạch Niệm Phàm, răng nanh cắn cắn hai viên cầu đang rũ xuống kia, rút ra kia cắn hắc bồng chậm rãi co rúm chậm rãi dùng cây gậy thô to rút ra chọc vào tiểu huyết “Ta phải làm lão sư thỏa mãn a. Phía trước của người lại dựng thẳng lên rồi.”

Bạch Niệm Phàm cúi đầu nhìn, xấu hổ đỏ mặt, cơn thịnh nộ bị xâm phạm mãnh liệt lại cương lên! “Người, người buông tay! Ta không cần! Buông tay! A...” Bạch Niệm Phàm giãy dụa, caravat rút ra, nhưng toàn bộ thân thể lại lập tức xụi lơ.

6. Chương 6: Lão Sư, Thân Thể Người Cảm Thấy Như Thế Nào?

CHƯƠNG 6: LÃO SƯ, THÂN THỂ NGƯỜI CẢM THẤY NHƯ THẾ NÀO?

Editor: Javiko

Tần Tư ôm lấy y đẩy ngã sang bên tường, nâng lên hai chân y, tiếp tục rút ra chọc vào: “Lão sư, chờ người thỏa mãn, ta sẽ đưa người trở về! Còn có...” Hắn cúi sát vào Bạch Niệm Phàm, “Sau này người lại nói dối, ta cam đoan sẽ làm so với hôm nay càng mạnh! Chiếc thước dạy học này có lẽ so ra kém cái kia!”

Chóp mũi Bạch Niệm Phàm phát ra tiếng rên rỉ, động khẩu ướt át bị ma sát càng ngày càng lửa nóng, càng ngày càng tê dại, một cỗ khoái cảm khác thường liên tiếp đánh úp lại, khoe miệng lẩm bẩm vài tiếng nhưng lại không cách nào nói chuyện, chỉ có thể nín chặt quần áo Tần Tư, giữa mặt thừa nhận.

Động tác trong tay Tần Tư càng ngày càng nhanh chóng, thước dạy học màu đen kia vừa mềm mại vừa rắn chắc, ở trong nhục bích bị mở ra hoàn toàn của Bạch Niệm bốn phương tám hướng va chạm, *** thủy trong suốt từ cửa động ồ ạt chảy xuống sàn nhà.

Tần Tư liếm liếm môi, mạnh mẽ đâm chọc, thước dạy học đụng vào một chỗ trong thân thể Bạch Niệm Phàm, hai chân vốn hơi hơi khép chặt của y nháy mắt liền mở ra, nước mắt chảy đầy mặt, nước miếng theo khoe miệng mở ra chảy xuống dưới, tiếng rên rỉ mất hồn cũng liên tục phát ra.

“Ha ha ha... Lão sư! Người như vậy mới không nói dối! Thật sự là quá tốt... Lão sư, ta thật sự.. rất yêu người...” Tần Tư nói nhỏ, mở miệng nuốt vào toàn bộ tiếng rên rỉ của Bạch Niệm Phàm.

Bạch Niệm Phàm bị khoái cảm hoàn toàn đả bại, hai mắt ôn thuận che kín sương mù thừa nhận Tần Tư hôn môi, y, chỉ loáng thoáng nhìn đến thiếu niên đã cao lớn hơn so với y kia đang ở trước mặt mình cười sáng lạn, miệng luôn nghịch ngợm hé ra hợp lại, sau đó một trận choáng váng đánh úp lại, y hoàn toàn lâm vào trong bóng đêm.

Thời điểm Bạch Niệm Phàm tỉnh lại phát hiện chính mình đang nằm trên giường ở nhà trọ, thân thể vừa khê động, hạ thân liền đau đến làm cho y hô nhỏ ra tiếng. Trí nhớ trong đầu từng chút từng chút một trở lại, ngón tay nhanh chóng kéo lên chiếc áo mỏng trên người, màu da trắng nõn lộ ra một tia tái nhợt vô lực. Nửa ngày sau, y thở dài một hơi. Y vẫn muốn tiếp tục nằm như vậy, đáng tiếc y là một lão sư, y không thể mặc kệ học sinh của y.

Thân thể tựa hồ đã dduwwocj rửa sạch qua, y nhanh chóng thay quần áo, khắp khiêng cầm lấy giáo án, khi nhìn đến chiếc thước dạy học màu đen trên bàn, ngón tay run rẩy, giáo án rơi xuống đất. Cười khổ một tiếng, Bạch Niệm Phàm cầm lấy thước dạy học có hai chữ “Tưởng niệm” màu vàng được khắc lên đó. Một lần nữa nhặt lên giáo án, y xoay người đi ra nhà trọ. Mặc kệ trạng huống của mình như thế nào công việc hàng đầu của y vẫn là một lão sư.

Hôm nay, Bạch Niệm Phàm lại vì học sinh của mình giảng dạy, y còn thật sự ở trên bục giảng giải thích, thường thường trả lời vấn đề của học sinh.

Đường Ny chống cằm nhìn thân ảnh Bạch Niệm Phàm, cười đến ánh mắt đều híp lại thành một đường. “Uy, ta nói Bạch lão sư thật tốt xem sao? Nhìn lâu như vậy cũng không cảm thấy chán. Hơn nữa, trong trường soái ca lớn nhỏ nhiều như vậy cũng không thấy người để bụng người nào như vậy.”

Ngọc Ngọc vừa chép bài vừa khinh bỉ lắc đầu “Ta đây không phải là lo lắng cho Bạch lão sư thôi, mấy ngày hôm trước thân thể y vẫn không thoải mái, hôm thứ Hai thiếu chút nữa ngã trong phòng học, y trẻ tuổi như thế khẳng định là do áp lực quá lớn mới bị vậy!”

Đường Ny bĩu môi, tiếp tục phương pháp “trị liệu mắt” của nàng.

“Bất quá nghe nói, trường mình đang chọn lựa đệ tử tham gia cuộc thi toán học cấp quốc gia. Bạch lão sư tuy rằng tuổi trẻ nhưng học thuật cũng là rất lợi hại, có lẽ vì thế mà y cũng thật bận rộn.” Ngọc Ngọc nhỏ giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Bạch Niệm Phàm cũng nhiều thêm vài phần bội phục. Nàng liền thích loại soái ca vừa bản lĩnh vừa ôn nhu như thế này, tuy rằng không biểu hiện trực tiếp như Đường Ny nhưng mà cũng có thể yên lặng thích đi?

Chuông tan học vang lên, Bạch Niệm Phàm sửa sang lại giáo án, nhìn phòng học trống rỗng, nhẹ nhàng thở ra. Bụng kêu lên mấy tiếng, mấy ngày nay y luôn mất ngủ, buổi sáng dậy muộn đều không kịp ăn điểm tâm, chống đỡ vượt qua vài ngày. Đi vào căn tin dành cho nhân viên, Bạch Niệm Phàm mua một phần rau xanh cùng một chén canh từ từ ăn với cơm trắng.

Y vừa ngồi xuống không bao lâu liền có một vòng nữ giáo sư vây quanh. “Bạch lão sư, người như thế nào ăn ít như vậy? Có phải thân thể vẫn chưa hồi phục không?”

“Đúng vậy! Ta... Chúng ta đều thực lo lắng đâu! Nếu thân thể Bạch lão sư không thoải mái, có thể xin phép, nhờ tiểu Lý giúp người dạy thay, học sinh khăng định cũng sẽ hiểu cho người.”

Bạch Niệm Phàm buông đũa ôn nhu cười: “Đa tạ các vị lão sư quan tâm, thân thể ta không có việc gì, chính là khẩu vị không tốt lắm nên ăn nhẹ một chút mà thôi. Quá vài ngày thì tốt rồi. Vài ngày nữa hẳn là sẽ tốt hơn.”

“Không có khẩu vị a? Món ăn ở đây quả thực không được tốt cho lắm, Bạch lão sư nếu không ngại, chúng ta có thể thay phiên nấu cơm cho người ăn!”

“Ý kiến hay!...” Một đoàn nữ nhân vây quanh Bạch Niệm Phàm lú lú, tính tình Bạch Niệm Phàm luôn tốt nên được mấy nữ lão sư ưu ái đề nghị.

Chờ cho những người ngày rời đi, Bạch Niệm Phàm lại cầm lấy đũa, phát hiện đồ ăn đều đã nguội hết. Xoa cái bụng trống trơn, y vẫn là đi mua một bát canh nóng uống một chút. Y hướng tới đầu bếp ở căn tin xin lỗi vì đồ ăn đều lãng phí,

7. Chương 7: Niệm Phàm, Đêm Nay Ta Muốn Thưởng!

CHƯƠNG 7: NIỆM PHẠM, ĐÊM NAY TA MUỐN THƯỞNG!

Editor: Javiko

Vừa bước ra cửa, một lực lớn từ phía sau liền đánh úp lại, Bạch Niệm Phàm còn chưa thấy rõ người phía sau là ai đã bị kéo đến sau cây cột, hô hấp ẩm áp phun lên lỗ tai của y, nháy mắt liền khiến mặt y nhiễm lên từng rặng mây hồng.

“Lão sư, chỉ uống một chén canh là không được...nhìn đối người sẽ bị bệnh bao tử!” Tần Tư một tay ôm thắt lưng Bạch Niệm Phàm, một tay nhẹ nhàng xoa bụng y.

Bạch Niệm Phàm kinh hoảng nhìn chung quanh, thoáng giây dựa đề thấp thanh âm: “Tiểu Tư, đừng náo loạn! Nơi này là bên ngoài, chiều nay người không phải đi học à? Sao bây giờ còn đứng ở đây?”

Tần Tư ghé sát vào khuôn mặt tuần tú đỏ ửng của Bạch Niệm Phàm, chớp mũi vô cùng thân thiết cọ cọ khuôn mặt y, ha ha nở nụ cười: “Nóng quá, cùng ngày đó giống nhau đâu. Lão sư mấy ngày nay có phải hôm nào cũng nhớ đến ta không?”

“Người... Cách xa ta một chút! Nơi này là bên ngoài! Bị người khác thấy sẽ... Ngờ ” Lời nói bối rối của Bạch Niệm Phàm bị Tần Tư nuốt vào trong bụng, Tần Tư áp lấy Bạch Niệm Phàm, đầu lưỡi linh hoạt khiêu mở môi Bạch Niệm Phàm, không kiêng nể gì chui đi vào. Mặt trời mùa thu chiếu những tia sáng ấm áp lên hai người, thoải mái dễ chịu, gió thu từ từ thổi tới mang hơi thở của tự nhiên. Tần Tư cảm nhận hơi ấm bên người, hương khí quần quanh nơi chớp mũi, còn có hương vị của Bạch Niệm Phàm. Khoảnh khắc gọi là mùa thu đẹp nhất hẳn là chính là giây phút này đi.

“Ân... Ngô... Buông... ra...” Bạch Niệm Phàm đắm nhẹ vào ngực Tần Tư, chỉ có thể dùng giọng mũi mơ hồ giãi dụa, đầu lưỡi nhỏ nhỏ bị Tần Tư quấn quit chiếm lấy, Tần Tư hấp dẫn đầu lưỡi y như đang ăn thạch hoa quả, điều này làm cho Bạch Niệm Phàm quần bách thiếu chút nữa hô lớn lên.

Tần Tư hôn thỏa mãn mới chịu buông ra Bạch Niệm Phàm, nhìn đến đôi môi đỏ mọng của Bạch Niệm Phàm bị chính mình khi dễ mang màu liếm diễm nhưng lại ẩn nhẫn vẻ bất đắc dĩ, khó thở, mặt mày vẫn trước sau như một ôn nhu, trong lòng hẳn liền khó chịu muốn nổ tung.

“Tần Tư! Người còn tiếp tục không phân biệt được trường hợp như vậy ta sẽ thực sự tức giận!” Bạch Niệm Phàm xoa xoa khóe miệng còn sót lại nước miếng, buồn bực không biết làm sao mới tốt.

Sau cửa truyền đến thanh âm người trong căn tin đi tới, Tần Tư bắt lấy bàn tay kích động của Bạch Niệm Phàm, khuôn mặt lại để sát vào Bạch Niệm Phàm mạnh mẽ hôn vài ngụm.

“Người điên rồi! Sẽ bị người ta thấy!” Bạch Niệm Phàm sợ hãi nhìn cửa, nếu như bị mọi người thấy y đang cùng học sinh của mình làm chuyện này...

Tần Tư ác liệt nở nụ cười, đôi mắt dưới ánh mặt trời ánh lên tính kế quang mang. “Niệm Phàm, đêm nay ta muốn thưởng. Người đáp ứng rồi không được đổi ý. Người hẳn là không muốn lại bị giáo huấn như tuần trước nữa đi?”

Tần Tư giữ chặt Bạch Niệm Phàm, để sát vào chậm rãi nói: “Người chỉ cần nói được hoặc là không được. Nhưng nếu như ta nghe được lời ta không thích...”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, miệng Tần Tư cũng chỉ còn một chút nữa là chạm vào môi y. Bạch Niệm Phàm nghe được tiếng mở cửa liền hoảng hốt vội thốt lên: “Được!”

“Đi? Bạch lão sư, sao người còn chưa đi?” Cô rửa chén ôm một đồng bát đĩa cố hết sức đi ra.

“Chào cô, em là học sinh của Bạch lão sư, vừa vặn gặp được Bạch lão sư ở đây nên hỏi chút chuyện. Thứ này rất nặng đi, cô chuyển qua đây em bưng giúp cho!” Tần Tư mỉm cười sáng lạn, giúp đỡ chuyển cái chậu lớn đến bên bồn nước.

“Ai u! Học sinh của Bạch lão sư quả nhiên khiến người ta thích! Thật là đứa trẻ ngoan! Nếu con trai ta cũng được như vậy thì ta đây chịu khổ cũng đáng a!”

Bạch Niệm Phàm vô lực tựa trên cây cột, nhìn Tần Tư lễ phép giúp đỡ người ta, trên mặt bình tĩnh vô ba, trong lòng cũng là phiên giang đảo hải. Tự làm vậy không thể sống, ai bảo y thiên chân dùng loại “phần thưởng” đó đi dụ hoặc Tần Tư học tập đâu. Giờ thì biết làm sao nữa, y đã chính thức nhảy vào một cái chảo nhuộm đầy màu sắc. Bạch Niệm Phàm, qua đêm nay có lẽ cuộc đời người sẽ không chỉ còn là màu trắng nữa rồi. Niệm Phàm, tối nay ta muốn thưởng. Đây là Tần Tư, lần đầu tiên gọi thẳng tên y.

Màn đêm buông xuống, ráng chiều chậm rãi nhạt dần phía chân trời để nổi lên một màu đen huyền bí. Gió đêm lạnh lạnh thổi qua mang theo từng trận hương hoa trong trường. Bạch Niệm Phàm buông tách cà phê trong tay, nhu nhu ánh mắt đã dần lên men. Y đã ngồi ở ban công phơi nắng ngắm mây trời cả nửa ngày, mãi đến khi màn đêm buông xuống, y mới ý thức được thời gian đã từng giọt trôi qua. Những sợi tóc nghịch ngợm trên trán che khuất ánh mắt y, mặt mày ôn thuận ẩn ẩn mang một cổ bất đắc dĩ cùng rối rắm, đôi môi nhẹ mằn lặt yên thờ dài. Y đứng dậy hâm nóng cháo trắng cùng dưa muối mang về từ căn tin, ăn được một nửa lại cảm thấy không có khẩu vị liền dừng.

“Đing đing đing...” Đồng hồ vang tên tiếng hiệu bảy giờ đúng, Bạch Niệm Phàm ở trong phòng bếp rửa chén bỗng tay run lên, chiếc bát trong tay trượt xuống vỡ vài miếng.

Dọn dẹp xong phòng bếp, y nhìn cánh cửa đang đóng chặt, ngón tay nhẹ véo lên cơ thể mình liền cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm. Hơi nước ẩm áp phả vào trên người y, Bạch Niệm Phàm đem vôi hoa sen chính đến chế độ chảy lớn nhất, tùy ý dòng nước xả lên thân thể y. Một ít bọt nước chảy vào trong miệng mang đến hương vị tinh khiết tỏa khắp đầu lưỡi, nhẹ nhàng lại thoáng có chút chua sót.

Tắm rửa xong, Bạch Niệm Phàm đi ra phòng tắm, đứng ở trước bồn rửa tay nhìn chăm chú vào hình ảnh trong gương của chính mình. Nam nhân trong gương có mặt mày ôn nhuận, ánh mắt trong suốt, ngay cả khi không cười trên mặt vẫn mang một cảm giác thân thiết như có như không. Bạch Niệm Phàm luôn nghĩ

nhân sinh của mình sẽ mãi là như thế này, tựa như tên của y, bình thường, bình thản. Nhưng là bây giờ nhìn vào đôi môi mím chặt, gò má nhợt nhạt, y rõ ràng cảm nhận được những gì trước đây y chưa từng nghĩ đến, đó là hoang mang, lo lắng, cùng bối rối.

8. Chương 8: Cởi Sạch, Bằng Không Ta Sẽ Đi Tìm Người Khác!

CHƯƠNG 8: CỎ SẠCH, BẰNG KHÔNG TA SẼ ĐI TÌM NGƯỜI KHÁC!

Editor: Javiko

Nước mắt từng giọt tích lặc lên bồn rửa tay, Bạch Niệm Phàm kinh ngạc nhìn chính mình trong gương, vội vàng mở ra vòi nước khoát lên mới dịu đi chút nóng bỏng trên mặt. Khi y ngẩng đầu liền nhìn đến ảnh ngược của một người khác trong gương, mạnh mẽ xoay người, bọt nước chưa kịp lau khô duyên dáng chảy vào áo tắm.

“Tiểu Tư, người... người vào từ khi nào?” Bạch Niệm Phàm giữ chặt bồn rửa tay, nhìn Tần Tư đang ôm tay đứng ở phía sau, cứ việc đã cố trấn định từ trước nhưng là thanh âm vẫn khó nén rung rung.

Tần Tư cười lớn, ngón tay khẽ nâng kính mắt, đôi mắt thăm sâu nhìn chăm chăm vào thân thể vừa mới tắm rửa xong của Bạch Niệm Phàm, bên môi nhộn nhạo tà cười: “Mười phút trước, khi đó người còn đang tắm nên ta tự mở cửa vào. Lão sư, người nhìn chính mình lâu như vậy có nhìn đến thứ gì khác không?”

“Ta nào có, chẳng qua có chút thất thần thôi. Nếu đến đây thì ngồi một lát đi, có muốn uống trà hay cà phê gì không?” Bạch Niệm Phàm ý thức được ánh mắt trắng trợn của Tần Tư, khuôn mặt tuần tú lập tức thiêu nóng, kéo xuống khăn mặt lung tung lau đi lớp nước chưa khô, ý đồ làm dịu đi không khí xấu hổ lúc này.

Cánh tay thật dài lập tức trụ lại trên tường, Tần Tư tựa vào bên tường ngăn lại Bạch Niệm Phàm, lắc lắc ngón tay: “Lão sư, người biết rõ thứ ta muốn uống cũng không phải trà hay cà phê gì mà. Lão sư tắm rửa xong rồi vậy không biết đã chuẩn bị tốt chưa?” Tần Tư tới gần Bạch Niệm Phàm, nửa ôm thất lưng y, cúi đầu chen vào áo tắm Bạch Niệm Phàm hít sâu một ngụm: “Lão sư, người thực thơm.”

Câu nói trực tiếp mang theo rõ ràng khiêu khích này làm Bạch Niệm Phàm đỏ hồng từ mặt cho đến ngực, y giãy dụa muốn tránh đi cái ôm của Tần Tư: “Tiểu Tư, có gì cần nói thì đợi chúng ta ra ngoài rồi nói sau!”

Tần Tư đem Bạch Niệm Phàm ôm sát vào trong ngực, há mồm cắn lên cái cổ thon dài trắng nõn của Bạch Niệm Phàm.

“A! Người!” Bạch Niệm Phàm hô lên, chỉ cảm thấy địa phương bị cắn hỏa lạt lạt đau nhưng mà Tần Tư đang chôn ở giữa cổ y vẫn không có ý định dừng lại, dọc theo cổ y một đường cắn xuống.

“Tiểu, Tiểu Tư... Không cần... Ân...” Bạch Niệm Phàm níu tóc Tần Tư, lại không dám mạnh tay sợ làm đau hắn, chỉ có thể bị động ngưỡng cổ kêu rên.

Tần Tư cắn lên xương quai xanh gợi cảm, hung hăng liếm vài cái, vài giọt chất lỏng lạnh lẽo thuận theo cổ y chảy vào miệng hắn. Tần Tư ngẩng đầu vừa thấy, Bạch Niệm Phàm ánh mắt hơi hơi khép lại, hai hàng nước mắt chậm rãi rơi xuống.

“Người, người liền không tình nguyện như thế?” Tâm tình nguyên bản sung sướng của Tần Tư lập tức trầm xuống, một phen đem Bạch Niệm Phàm đẩy lên bồn rửa tay, nâng cằm y tức giận hỏi.

Bạch Niệm Phàm gắt gao mân môi, không nói một câu, chính là lẳng lẳng nhìn Tần Tư.

“Bạch Niệm Phàm! Họ Bạch! Lão tử đã nói với người! Đừng hứa hẹn những thứ người không làm được với ta! Ta chỉ biết người luôn thích nói dối! Ta chỉ biết các người chưa bao giờ đem ta để ở trong lòng! Lão tử từ nhỏ chính là một cái dã loại không cha nuôi cũng chẳng có mẹ dạy, cuộc sống như vậy căn bản không thích hợp với ta! Họ Bạch, người thẳng thắn đi! Cảm giác bị ta chạm vào thật ghê tởm phải không, người mắng a! Người đánh a! Đừng lúc nào cũng trang ưu nhã thanh thuần! Lão tử không hiếm lạ!” Tần Tư kéo lấy áo tắm Bạch Niệm Phàm rống to.

Bạch Niệm Phàm tùy ý hắt rít gào, nhìn thiếu niên đã lớn đang tức giận rít gào trước mắt y chỉ cảm thấy như bản thân về tới thật lâu trước kia, lần đầu tiên nhìn thấy một hài tử bản hèn hèn cảnh giác mọi thứ không tín nhiệm bất luận kẻ nào. Ánh mắt tuyệt vọng cùng cô độc này của Tần Tư cái, Bạch Niệm Phàm rất đổi quen thuộc.

“Tần Tư.” Bạch Niệm Phàm bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí thập phần bình tĩnh: “Ta chưa từng muốn gạt người. Người đã trưởng thành, đã có thể phân biệt thị phi thiện ác, ta làm sao lại có thể gạt người. Chẳng qua, rất nhiều chuyện, ta không thể dùng ánh mắt thế tục đi cất nhắc, giữa ta và người có lưỡng đạo công xiềng, ta biết người không thêm để ý, nhưng là người có bao giờ nghĩ tới, nơi này của ta...” Y chỉ ngực mình nghẹn ngào “Rất đau rất đau...”

Tần Tư cắn răng, mày rậm nhàn thành một đoàn, bộ dạng lí trí như vậy của Bạch Niệm Phàm hoàn toàn là thứ hấn sợ phải nhìn thấy nhất! Hấn một phen quay người Bạch Niệm Phàm, giữ chặt thắt lưng y, khiến y nhìn vào hai người trong gương. “Họ Bạch, người hãy nhìn cho rõ! Hãy nghe cho thật rõ ràng!” Tần Tư tựa vào trên vai Bạch Niệm Phàm, mặt dán lên mặt y, ánh mắt cũng là thẳng tắp nhìn vào hình ảnh Bạch Niệm Phàm trong gương.

“Tần Tư là Bạch gia các người cho, Tần Tư là dựa theo hi vọng của Bạch gia người sống sót! Ta vốn hai bàn tay trắng! Duy nhất có cũng chỉ là nơi này!” Tần Tư nắm tay Bạch Niệm Phàm phủ lên ngực hấn, “Nơi này, ta cũng chỉ có nơi này. Lưỡng đạo công xiềng, ta không ngại. Không có vấn đề gì, ta biết ta tùy hứng, ta là đồ hỗn đản, ta vô sỉ bức bách người, ta... yêu người.”

Bạch Niệm Phàm cả người cứng ngắc, lỗ tai ong ong vang lên, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói “Ta yêu người”, thật lâu đều không thể phản ứng.

Tần Tư nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Bạch Niệm Phàm, khóe môi gợi lên nụ cười chua xót, hấn chỉ biết, thứ duy nhất hấn muốn có trên đời này, thứ hấn vẫn liều mạng bắt lấy, đều luôn vượt mất khỏi tay hấn. Hấn chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Bạch Niệm Phàm, nhìn đôi môi khẽ mở của y, ghé sát vào khe hôn rồi cúi đầu nói: “Bạch Niệm Phàm, ta yêu người.”

Buông ra Bạch Niệm Phàm, sắc mặt trầm thấp của Tần Tư đột nhiên bật cười: “Như vậy cũng tốt, ta không nên tham lam như thế. Ta thủy chung sẽ không thể bước vào thế giới của người. Có lẽ ta nên đi tìm người khác, trường học này cái khác không có nhưng nam nhân nữ nhân xinh đẹp còn nhiều mà.”

Hấn phát phát tay, bước đi ra ngoài, vừa đi được mấy bước lại nghiêng đầu khẽ nhếch mi, tươi cười trên mặt cũng đã khôi phục: “Lão sư, quấy rầy. Trừ phi người coi hết, bằng không ta vĩnh viễn cũng sẽ không quay lại.”

9. Chương 9: Do Dự Không Có Nghĩa Là Ta Cự Tuyệt. .

CHƯƠNG 9: DO DỰ KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ TA CỰ TUYỆT...

Editor: Javiko

Tần Tư quay đầu liền đi, nụ cười trên mặt theo đó mà tan biến, cuối cùng thì chút kiên cường của hấn trong tám năm trời cũng đã đổ vỡ. Hai tay hấn giữ chặt tay nắm cửa, hai hàng nóng bỏng không biết là thứ chất lỏng gì chậm rãi theo mặt chảy xuống. Nước mắt ư? Nguyên lai hấn cũng biết khóc a.

“Tần Tư.” Phía sau truyền đến tiếng gọi ôn nhu bình thản, giống như không có chuyện gì từng phát sinh.

Lưng Tần Tư cứng ngắc, hơi hơi nghiêng mặt hàm hồ lên tiếng, dư quang nơi khóe mắt miết đến động tác của Bạch Niệm Phàm liền mạnh mẽ quay người không dám tin nhìn y.

Bạch Niệm Phàm đứng ở giữa phòng cách hấn không xa. Đôi tay chỉ dùng để dạy học giờ phút này thông thả mà kiên định rút xuống đai lưng áo tẩm. Chiếc áo trắng chậm rãi rơi xuống đất. Bên trong Bạch Niệm Phàm cái gì cũng không mặc, thân thể trần trụi lộ trong không khí, khoanh tay đứng trước mặt Tần Tư, khuôn mặt không hề có vẻ do dự hay bang hoàng, có chăng chỉ là ý cười giải thoát ôn nhu vạn phần. “Tần Tư, ta do dự, không có nghĩa là ta cự tuyệt.”

Tần Tư kéo xuống kính mắt, lung tung lau hết nước mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân khiến hấn vừa yêu vừa hận trước mắt. Sau một lúc lâu hấn như nổi điên chạy vội đến, ôm sát Bạch Niệm Phàm, lực đạo lớn như vậy trực tiếp làm cho hai người ngã nhào trên giường lớn.

Bạch Niệm Phàm cảm giác được bản thân ngã vào chiếc giường mềm mại, vừa định nói chuyện liền bị vây kín miệng. Tần Tư điên cuồng hôn Bạch Niệm Phàm, như là muốn nhập vào trong xương tủy liều mạng hôn môi y, đầu lưỡi không ngừng quấy trong khoang miệng nóng bỏng ẩm ướt, khi thì hút khi thì liếm quanh, hơi thở hai người quấn quanh, một dòng chất lỏng ấm áp chất chất thuận theo đôi môi ân ái của hai người lẫn vào trong miệng, hòa cùng nước miếng tạo nên một loại hương vị chua sót lại ngọt ngào.

“Tiểu Tư... Ngô... Người chậm một chút... Ta không thể hô hấp...” Hai tay Bạch Niệm Phàm lung tung đẩy thôi ngực Tần Tư, khi tay đảo qua ga giường lại đụng tới một đồng lạnh lẽo gì đó, y tùy tay bắt một ít muốn nhìn rõ là thứ gì.

Tần Tư hôn nghiêng trời lệch đất, mãi đến khi hai người thiếu chút nữa đều tắt thở mới buông ra, hấn nâng mặt Bạch Niệm Phàm, từ mắt nhẹ hôn đến cằm, trên mặt còn đọng rõ hai hàng nước mắt, lại cười hi hi cau môi: “Ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người...”

Bạch Niệm Phàm bị khả năng biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn của Tần Tư làm cho bật cười: “Ha ha ha! Tiểu Tư, người thế này mới giống một đứa nhỏ vừa mới trưởng thành!” Y giờ tay muốn niết mũi Tần Tư lại vô ý thức bắt nhầm một thứ khiến y sợ hãi lui đến cuối giường.

“Này... Này!” Bạch Niệm Phàm nhanh chóng ném đi thứ trong tay, mặt nóng bỏng như lửa đốt, cả người trần trụi lại hoàn toàn thanh tỉnh, thuận phương hướng nhìn lại y liền thật sự muốn trực tiếp nhắm mắt hôn mê một bên chặn đầu giường đặt đầy đủ các loại “đạo cụ tình thú”, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

“Tiểu Tư! Người, người không nên có nhiều thứ kỳ kỳ quái quái như vậy! Nhanh, nhanh chút thu hồi đi!” Bạch Niệm Phàm không dám nhìn lại, cuộn chăn che ở trước người, ánh mắt hoảng hốt, trong đầu chỉ còn lại một ý tưởng Tần Tư tuyệt đối sẽ đem toàn bộ những thứ này dùng trên người y!

“Ấn hừ!” Tần Tư cười khế, không còn chật vật mất mát như vừa rồi nữa, giờ này khắc này hấn đã hoàn toàn không phải lo lắng về điều gì nữa hết, nói cách khác, hiện tại hấn đã có thể chậm rãi hưởng thụ “bữa tiệc lớn ngon lành” này.

“Bạch lão sư, không thể làm như vậy a. Ta đã cho người cơ hội, là chính người cỡi hết câu dẫn ta... Bạch lão sư... Người như bây giờ... Là đang xấu hổ sao?” Tần Tư liếm môi, dần dần tới gần Bạch Niệm Phàm. Hai người một tiến một lùi, rất nhanh Bạch Niệm Phàm liền bị bức đến góc giường, Tần Tư vươn tay cầm mất cá chân Bạch Niệm Phàm, nhẹ nhàng cắn một ngụm, Bạch Niệm Phàm bưng kín miệng, thiếu chút nữa kêu lên.

“Bạch lão sư, không cần nhẫn nại. Ta muốn nghe thanh âm của người.” Tần Tư như đang vuốt ve mèo nhỏ, theo bàn chân Bạch Niệm Phàm một đường mòn trốn lên đến đùi, cảm thụ xúc cảm mềm mại run rẩy dưới lòng bàn tay, hấn hưng phấn đến muốn trực tiếp ăn Bạch Niệm Phàm.

“Tiểu Tư... Người không cần gấp a! Cho, cho ta một chút thời gian! Ta hơi sợ! Người, người làm sao học được mấy thứ này...” Bạch Niệm Phàm kéo lấy góc chăn duy nhất có thể che lại bộ vị trọng điểm của y, nhưng mà càng kéo lại càng lộ ra nhiều hơn. Y đường đường là một nam nhân hai mươi tuổi, bị một thiếu niên mới lớn khi dễ như thế cũng liền thôi lại còn vô dụng lui vào trong góc! Điều này làm cho luôn ôn nhu Bạch Niệm Phàm cũng không thể chịu đựng được chính mình quá yếu đuối! Nhưng là, có biện pháp nào khác sao? Ai bảo Tần Tư chính là người đặc biệt nhất đối với y đâu?

Bạch Niệm Phàm đang miên man xuất thần bỗng trước ngực thổi đến một trận gió lạnh, vừa hoàn hồn liền thấy Tần Tư thu chân cười đến vẻ mặt gian trá, đầu óc y nổ tung, hoàn toàn trống rỗng cả người y trần trụi nửa nằm trên giường, hai chân còn bị giữ trong tay đối phương, bộ dạng này của y, thật là...

“Thực thẹn thùng?” Tần Tư lập tức liền vạch trần tâm tư Bạch Niệm Phàm, dùng sức thật mạnh gắt gao ngăn chặn Bạch Niệm Phàm: “Ta đương nhiên sẽ cho người thời gian... Đây là lần đầu tiên của người cũng là lần đầu tiên của ta, thời khắc đáng giá kỷ niệm như thế cũng không thể làm hỏng được... Thân ái, ta có thứ tốt muốn cho người xem.”

Bạch Niệm Phàm bị hấn ôm gắt gao, cũng không dám lộn xộn, chỉ sợ vừa động lại càng khó thu thập. Y nâng mắt thấy Tần Tư tắt đèn, chỉ để lại chiếc đèn đầu giường, căn phòng nháy mắt liền tối mờ, Tần Tư từ trên giường lấy xuống một cái điều khiển từ xa, hướng đến màn hình đã chuẩn bị tốt trên bàn học nhấn một cái, màn hình cực lớn trực tiếp sáng lên. Bạch Niệm Phàm mở to hai mắt, gắt gao che miệng lại phòng ngừa chính mình kêu ra tiếng, y xấu hổ đến không biết đặt mắt ở nơi nào cho phải, Tần Tư lại cố tình bắt y “Thưởng thức” hình ảnh tình ái kịch liệt *** mỹ trên màn hình.

10. Chương 10: Hầu Hạ, Hưởng Thụ Món Ăn Khai Vị!

CHƯƠNG 10: HẦU HẠ, HUỞNG THỤ MÓN ĂN KHAI VỊ!

Editor: Javiko

Tuy rằng không có thanh âm, nhưng những hình ảnh kia đối với Bạch Niệm Phàm hoàn toàn không xa lạ. Đây rõ ràng là hình ảnh trong toilet của dãy phòng học cũ, cả người y cảm thấy đồ dùng tình thú, bị Tần Tư bừa bãi đùa bỡn. Trên khuôn mặt quen thuộc kia treo đầy nước mắt, ánh mắt sương mù tan rã, đầy người đỏ ửng, nước miếng thuận theo khóe miệng gương lớn chậm rãi tích tụ, *** mỹ nhất là nhục bồng dựng thẳng của y theo cái gậy màu đen trong tay Tần Tư rút ra chọc vào mà run lên run lên, giữa hai chân tách lớn rõ ràng có thể thấy được tiểu huyết của y bị cây gậy thô to sấp hé ra hợp lại, *** thủy dính đầy gốc đùi, chảy xuống trên sàn.

“Mau, mau tắt đi!” Giọng nói Bạch Niệm Phàm run lên lợi hại, máu từ sau ót vọt xuống dưới thân, nhớ lại đau đớn xen lẫn mãnh liệt khoái cảm ngày ấy khiến thân thể cùng tư duy y đều hỗn loạn.

“Không không không!” Tần Tư hôn tay Bạch Niệm Phàm nói nhỏ “Chờ đến khi chúng ta tuổi lớn không thể làm tình, rằng rụng hết không thể lại tâm tình với nhau, đây sẽ là nhớ lại đẹp đẽ nhất của chúng ta. Xem, tối nay, cũng sẽ như vậy.”

Bạch Niệm Phàm thuận theo tầm mắt Tần Tư nhìn lại, trên bàn học là một chiếc camera đang mở chế độ tự động quay.

“A! Tiểu Tư! Người, người tắt nó nhanh đi!” Bạch Niệm Phàm quẫn bách nói năng lộn xộn, giãy dụa muốn xuống giường lại bị Tần Tư áp đảo trở lại, cổ tay chợt lạnh, keng một tiếng, gương mặt liền thấy một còng tay bằng cao su đem hai tay y khóa vào lan can đầu giường.

“Tiểu Tư! Người buông! Người, người muốn làm cái gì?” Bạch Niệm Phàm sợ hãi lui lại hai chân, “Người không thể, không thể, bình thường... bình thường một chút...” Y cắn môi, càng nói thanh âm càng thấp, mặt cũng càng ngày càng hồng.

“Àn? Ta nghe không rõ. Bạch lão sư, cái gì bình thường chút?” Tần Tư cười xấu xa, hai tay dùng sức liền đem hai chân đang khép chặt của Bạch Niệm Phàm mở ra, cả người chen đi vào.

“A! Người! Người đừng xằng bậy!” Bạch Niệm Phàm vặn vẹo còng tay, nhìn bộ dáng Tần Tư hưng trí dạt dào, cắn răng nói: “Người làm bình thường một chút không được ư? Tại sao cứ phải dùng mấy thứ đó! Ta, thật sự không biết, nên làm thế nào, làm thế nào đáp lại người... Ngô “

Tần Tư cúi người hôn trụ Bạch Niệm Phàm: “Đứa ngốc, người sợ hãi ta cũng sợ hãi, người bất an ta lại càng bất an. Người cần thời gian, ta cũng cần thời gian a! Niệm Phàm, người không cần đáp lại ta, chỉ cần hảo hảo hưởng thụ, ta có thể hầu hạ người...”

Bạch Niệm Phàm chủ động mở miệng, tùy ý Tần Tư cuốn lấy đầu lưỡi y, thân thể tự nhiên cong lên, nếu hai tay y tự do có lẽ cũng sẽ ôm chặt Tần Tư đều đến nước này, y cũng không cần lại do dự... Phải làm liền làm đi. Phải làm, liền làm cho hoàn toàn đi.

Thời điểm Bạch Niệm Phàm đang ngây người, một dòng chất lỏng lạnh lẽo theo lỗ nhỏ phía sau rót vào, y kinh hô: “Tiểu Tư, người cho cái gì vào phía sau của ta?!”

Tần Tư nâng lên thân thể Bạch Niệm Phàm, chuyên chú đem được thủy trong suốt rót vào trong lỗ nhỏ hồng nhật, mãi đến khi rót vào toàn bộ mới rút ra, tà cười: “Đương nhiên thứ làm cho thân thể lão sư khoái

hoạt hơn rồi... Yên tâm, cái này không làm tổn hại đến thân thể, chẳng qua, gia tăng thêm một chút tình thú, sẽ không khiến người cảm giác đau đớn trong đêm đầu tiên.”

“Rốt cuộc là cái gì... A...” Lúc Bạch Niệm Phàm còn muốn truy vấn đó là cái gì bỗng nhiên một trận hỏa lật tê dại theo hạ thân đánh úp lại, nháy mắt liền lan tràn đến toàn bộ thân thể, y suyền khí nói: “Thân thể, thân thể thật kỳ quái!”

“Đừng sợ, Niệm Phàm, Tiểu Tư làm sao có thể khiến người thương tổn đâu, Tiểu Tư yêu người còn chưa đủ nữa là...” Tần Tư cúi người hôn Bạch Niệm Phàm, hai tay không ngừng ở trên người Bạch Niệm Phàm làm quý.

Bạch Niệm Phàm chỉ cảm thấy cổ kích thích nóng lật kia làm cho y miệng khô lưỡi khô, ngay cả không khí thở ra cũng thực nóng, khi y đụng tới môi Tần Tư môi liền chủ động triền lên hôn liếm, tất cả những ý nghĩ rối loạn y đều trực tiếp bỏ qua.

“Người thật đúng là nhiệt tình a! Sớm biết rằng thứ này dùng tốt như vậy ta đã cho người dùng lâu rồi!” Tần Tư vừa lòng thưởng thức “Kiệt tác” của mình nói.

“Ấn... Tiểu Tư!” Bạch Niệm Phàm mở mắt ra mới nhìn đến tình huống trên người mình, la hoảng lên. Trên đầu nhũ y kẹp hai cái cặp, lỗ rốn dính lên một cái vòng mềm, hạ thân đã hơi ngẩng đầu cũng bị buộc lại bởi một ít dây nhỏ!

“Đừng sợ! Lần này sẽ không khi dễ người như lần trước... Yên tâm, thực thoải mái...” Tần Tư nửa lừa nửa thật nói, nhấn một cái chốt mở, những thứ kia liền đồng loạt chấn động. Bạch Niệm Phàm chỉ cảm thấy đầu nhũ bị hai cái cặp kia làm cho vừa sưng đau vừa tê dại, nơi bụng co rút lên, thân thể của y cũng nhanh chóng cương lớn, thân thể đi thuận theo chấn động run run, điện lưu tê rần truyền khắp tứ chi bách hải, vừa thoải mái vừa chết lặng.

“Ấn... Thật ngứa... Thân thể nóng quá...” Bạch Niệm Phàm vịn vịn hai chân, thân thể bị được hiệu cùng những đạo cụ này khiến cho *** tăng vọt, y khấp hờ mắt, ngưỡng đầu rên rỉ.

“Ngoan, đem chân mở ra, đúng, lại mở ra một chút. Lão sư thật ngoan, đợi lát nữa liền thưởng cho người!” Tần Tư quỳ gối giữa hai chân Bạch Niệm Phàm, lấy gối lót dưới mông y, quan sát cục động đã bắt đầu bị ảnh hưởng bởi được hiệu. Lỗ nhỏ kia đã dần ướt, Tần Tư vươn ra ngón tay thử tham nhập rút ra chọc vào một chút, Bạch Niệm Phàm lập tức phản xạ có điều kiện khép lại hai chân, Tần Tư dùng đầu gối đỉnh, ngón tay tiếp tục rút ra chọc vào, lại lấy thêm được bôi trơn, trực tiếp rút vào cửa động.

“Lão sư, có thoải mái hay không?” Đầu ngón tay Tần Tư chọc sâu vào, tại trong tiểu huyết cơ khát khát động.

Bạch Niệm Phàm như là bị điện dật kêu lên: “A... đừng, đừng như vậy, thật kỳ quái...”

“Ấn hừ... Lão sư thật hay then ngừng a, đây mới chỉ là chút khai vị thôi.” Tần Tư cười ra tiếng, ngón tay dùng sức tại trong lỗ nhỏ ướt át nóng bỏng kia thật nhanh rút ra chọc vào.

11. Chương 11: Tán Tĩnh. Tiểu Ác Ma Bốc Đồng!

CHƯƠNG 11: TÁN TĨNH. TIỂU ÁC MA BỐC ĐỒNG!

Editor: Javiko

“Ấn... Ấn... Thật ngứa... A! Hảo sướng!” Bạch Niệm Phàm cong người, liều mạng lắc đầu, động khẩu nguyên bản nhỏ hẹp nuốt trọn hai ngón tay, cảm giác vừa sướng vừa ngứa lại có chút đau đớn, điều này khiến y sợ hãi lại mang đến không hiểu khát vọng.

“Lão sư, đừng áp lực chính mình! Muốn hô thì hô lớn lên đi, nơi này cách âm rất tốt...” Tần Tư thấp giọng ở bên tai Bạch Niệm Phàm trấn an, thuận tay đem dây nhỏ buộc ở phân thân Bạch Niệm Phàm kéo đến tận gốc, đầu ngón tay linh hoạt ở hai túi cầu tròn trịa buộc thành một cái nơ con bướm xinh đẹp.

“Tiểu Tư... Ta, ta biến thật kỳ quái...” Bạch Niệm Phàm ưỡn ngực, hai chân không ngừng vẩy vẹo, đầu lưỡi vươn ra theo bản năng liếm quanh môi, thiêu đốt cực nóng trong cơ thể làm y trở nên thật cơ khát.

“Đừng nóng vội, lão sư. Sao ngươi lại có thể nóng vội hơn cả ta đâu?” Tần Tư cười khê, lấy đến một cây mát xa bồng ắn động chốt mở, cây gậy liền ong ong nhảy lên,

“Lão sư, há mồm, nó cần ngươi làm ướt, nếu không sẽ thực khô cứng...”

Hai mắt Bạch Niệm Phàm che kín sương mù, chỉ cảm thấy lời nói của Tần Tư mang đến một cổ dụ hoặc trí mạng, không tự giác mở ra miệng nhỏ, chiếc phân thân đang không ngừng chấn động cứ như vậy bị nhét vào miệng y, “Ngô ngô”

Ngón tay Tần Tư tiếp tục ở trong cốc động Bạch Niệm Phàm rút ra chọc vào, tròng vách kia cũng đã bắt đầu xốp mịn, không còn chặt chẽ khô khan như vừa rồi, chỉ cần một chút nữa thôi giác mộng của hắn sẽ trở thành sự thật... Nghĩ đến đây, động tác trong tay hắn lại càng nhanh chóng hơn, một bên tăng tốc rút ra chọc vào các ngón tay, một bên ở trong miệng Bạch Niệm Phàm quấy mát xa bồng.

Đùi Bạch Niệm Phàm chậm rãi đại mở ra, đôi chân thon dài câu đến trên lưng Tần Tư, eo nhỏ thuận theo động tác ngón tay của Tần Tư mà run lên đón ý nói đùa, khuôn miệng đỏ mọng của y cũng liềm mạng nuốt cắn phân thân giả kia, nước miếng từng chút một chảy ra làm gối đầu đều ẩm ướt một mảng lớn.

Tần Tư thấy đã chuẩn bị không sai biệt lắm liền rút mát xa bồng trong miệng Bạch Niệm ra, mở rộng hai chân Bạch Niệm Phàm, đôi động khẩu đang hé ra hợp lại kia thử đẩy mạnh.

Khi những nếp uốn non nớt nơi cốc động chạm phải cây mát xa bồng kia liền bị rung động kéo căng thành một vùng hồng nhạt.

“A... A...” Bạch Niệm Phàm suyễn khí, nhìn Tần Tư chuyên chú đem phân thân kia chọc vào tiểu huyết y, hai tay bị trói buộc cũng không tự chủ được lắc lư theo thân thể khiến còng tay đỉnh đương đỉnh đương kêu ra tiếng.

“Dễ dàng như thế liền nuốt được vào a, lão sư, nơi đó của ngươi cần thật gắt gao, ngươi thật *** đáng nà!” Tần Tư tiến đến bên môi Bạch Niệm Phàm, ôn nhu gọi lên đầu lưỡi y hôn môi thật sâu.

“Tiểu, Tiểu Tư... Nơi đó, nơi đó hảo trường... Giống như đi vào... Nó... Nó đang rung, rung thật là lợi hại...” Bạch Niệm Phàm hàm hồ nỉ non, hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn của Tần Tư.

“Ấn... Tạo ra... Ấn... A! A” Tiếng thét chói tai của Bạch Niệm Phàm nháy mắt bị Tần Tư nuốt vào trong miệng, hóa thành nức nở liên mien không dứt, Tần Tư thừa lúc Bạch Niệm Phàm mơ hồ đẩy mạnh một cái, thuận tay ấn chốt mở lớn nhất, cả căn mát xa bồng thô to liền hoàn toàn tiến vào cốc động non mềm kia.

“Ngô ngô” Làn da cả người Bạch Niệm Phàm đều run lên, phân thân nguyên bản đang nửa cương lập tức bị kích thích dựng thẳng lên, tinh thần chấn hưng lắc lư trước mặt Tần Tư, hai viên cầu căng tròn bị trói cũng sưng lên vài phần, bị dây nhỏ mang dòng điện nhẹ kéo theo rung động.

Tần Tư buông môi Bạch Niệm Phàm, hai tay xoa nắn tinh hoàn dưới gốc phân thân dựng thẳng của Bạch Niệm Phàm, vân vê khiến nó khi méo khi tròn, nhếch miệng cười, chui đầu vào giữa hai chân y, há mồm liền đem thứ kia hàm tạy trong mồm phun ra nuốt vào.

“A Tiểu Tư... Tiểu Tư... Ta, ta không được... Dòng điện kia sẽ... sẽ giết chết ta mất...” Bạch Niệm Phàm nuốt vài ngụm nước miếng, nghẹn ngào: “Chịu không nổi... Muốn bắn...”

Tần Tư ra sức liềm duyệt phân thân sớm đã sưng đỏ kia, bàn tay vuốt ve kéo xuống lớp da hồng nhạt để lộ ra nhục hành diễm lệ, đầu đỉnh nhàn nhạt đã sớm thấm ra một ít chất lỏng trong suốt. Hắn vươn đầu lưỡi liềm liềm lỗ nhỏ ở giữa đầu đỉnh, răng nanh cào đi cào lại nộn thịt bên cạnh nó.

Kích thích giống lông chim mềm nhẹ lướt qua này khiến Bạch Niệm Phàm đang ở bên cạnh vực sâu *** khóc hô lên đến: “A Tiểu Tư! Tiểu Tư! Nơi đó, ngươi nhanh chút, nhanh chút làm cho nó bắn đi! Trong bụng thật là khó chịu! Không, không được... Cầu ngươi...”

“Ấn... Bộ dạng này của lão sư thật đẹp... Thanh âm cũng thật dễ nghe...” Tần Tư liềm liềm môi, “Nếu lão sư đã cầu ta như thế, ta liền làm một chuyện tốt đi.” Hắn cúi đầu ngậm lấy côn thịt y, răng nanh khê cào

vào đầu đỉnh, đầu lưỡi vừa liếm quanh vừa dùng sức hút.

“A a ” Bụng Bạch Niệm Phàm một trận run rẩy, từ trong cơn thịt bắn ra không ít dịch thể, theo trong miệng Tần Tư phun đi ra, có chút còn dính lên kính mắt hắn.

“Thoải mái đi? Lão sư, có phải hay không cảm giác phi thường tốt?” Tần Tư nuốt xuống chỗ dịch thể kia, ghé sát vào Bạch Niệm Phàm nhẹ giọng nói.

Bạch Niệm Phàm đang ở trong cao trào ánh mắt tan rã, khoe môi mấp máy suyễn khí, bản năng gật gật đầu.

Tần Tư nhìn đến đầu lưỡi cậu nhân kia đang hé ra rút lại liền nhắm thẳng vào hôn sâu. “Lão sư, ta sẽ cho người càng thoải mái...”

Tần Tư rút mát xa bồng trong cơ thể Bạch Niệm Phàm ra, áp lực đã lâu cuối cùng cũng nháy mắt bùng nổ! Hắn nhanh chóng thoát quần áo, quần lót cũng bay đến trong góc, lộ ra thanh xuân cường kiện khí lực.

“Lão sư... Niệm Phàm...” Tần Tư tiến đến trước mắt Bạch Niệm Phàm, nâng mặt y mềm nhẹ hôn môi.

“Ấn... Tiểu Tư... Người thật, người thật đúng là... tiểu ác ma bốc đồng! Ta, ta thật sự không có biện pháp với người, mới để người đùa bỡn cơ thể của ta như thế! Người cũng đừng quên, người là... của ta...” Bạch Niệm Phàm đón ý nói hòa nụ hôn của Tần Tư nói nhỏ.

“Ấn hừ... Ca ca của ta...” Tần Tư tiếp nhận lời nói của Bạch Niệm Phàm, cắn lấy môi y nói rõ “Ca ca... Ca ca tốt của ta, từ hôm nay trở đi, người sẽ hoàn toàn thuộc về ta, thuộc về Tiểu Tư...”

12. Chương 12: Kích Ái. Là Người Làm Cho Ta Điên Cuồng. .

CHƯƠNG 12: KÍCH ÁI. LÀ NGƯỜI LÀM CHO TA ĐIÊN CUỒNG...

Editor: Javiko

“Tiểu Tư... Chỉ cần người ở lại bên người ta thì ta làm gì cũng đáng giá...” Bạch Niệm Phàm chủ động hôn Tần Tư.

Tần Tư mừng rỡ như điên, đây rõ ràng là Bạch Niệm Phàm tất cả hoàn toàn tiếp nhận hắn! Nhục bồng phía dưới đã sớm nghẹn đến mau sung huyết nổ mạnh dựng thẳng, cọ cọ phân thân vừa mới phóng thích còn cương cứng của Bạch Niệm Phàm, bắt chước động tác tính giao nhanh chóng ở trên cơn thịt Bạch Niệm Phàm tới tới lui lui ma sát hơn mười lần, dục vọng nghẹn đã lâu lập tức tiết ra chỗ phân thân hai người gắn bó.

“Ca ca, ta vào được, được không?” Thân dưới của Tần Tư vẫn tiếp tục cọ nhục hành cùng viên cầu ẩm ướt của Bạch Niệm Phàm, tình hoàn căng tròn đánh vào phân thân Bạch Niệm Phàm khiến cả người y đều nổi lên da gà. Tình huống tên đã trên dây không thể không bắn này làm cho Bạch Niệm Phàm nuốt nước miếng, gian nan gật đầu: “Tiến, vào đi!”

Tần Tư nghe vậy một phen nhấc lên hai chân Bạch Niệm Phàm, nâng đến trên vai hắn, nhục bồng thô to thẳng tắp vuốt ve động khẩu non mềm ướt át, Tần Tư giữ lấy nhục bồng của mình, chậm rãi chen vào lỗ nhỏ mềm mại ấm áp kia.

“Ấn...” Hai người đồng loạt kêu rên ra tiếng, tiếp xúc nồng bỏng như thế thật sự là quá kích thích! Tần Tư vốn đang ở trong thời kì trưởng thành tinh lực tràn đầy, được đến người âu yếm thỏa mãn kích thích thân thể làm cho hắn thật sự không thể nhịn xuống, lưng thẳng tắp liền vọt tới tận cùng bên trong Bạch Niệm Phàm, phụt một tiếng, trơn dịch trong suốt lập tức bị chen ra, phun ở tại địa phương ái ân của hai người.

“A!! Đau! A ” Nhục bồng của Tần Tư so với cây mát xa tình thú kia còn lớn hơn một vòng, Bạch Niệm Phàm lần đầu bị người ta sáp nhập mặc dù trong lòng có chuẩn bị cùng đã khuếch trương từ trước nhưng mà vẫn bị đau đến hô to.

“Nhịn một chút, ca ca, người thả lỏng chút đi! Thật chặt! Người sẽ chịu không nổi! Chân thả lỏng! Ngoan, rất nhanh sẽ không đau!” Trán Tần Tư nhỏ xuống vài giọt mồ hôi lạnh, cục động của Bạch Niệm Phàm gắt

gao cắn lấy côn thịt của hắn, tuy hấp lực mạnh mẽ kia khiến hắn vừa sướng lại vừa đau, nhưng hắn vẫn là không muốn khiến Bạch Niệm Phàm bị thương, chỉ có thể chờ y hoàn toàn thích ứng chính mình.

Khóe mắt Bạch Niệm Phàm chảy xuống hai hàng nước mắt, việc đến nước này y có hối hận cũng vô dụng! Cảm giác bị đè, bị đè tử, bị nam nhân nhỏ hơn mình bảy tuổi, không, là nam hài xỏ xuyên qua vừa then lại cực kì kích thích. Đó là một loại cảm kị, trầm luân, hắc ám, trắng trợn, lại thực chân thật.

Tần Tư cảm giác được Bạch Niệm Phàm thả lỏng hơn, lấy chìa khóa mở ra vòng tay, hai tay giữ chặt tay Bạch Niệm Phàm, mười ngón gắt gao vòng vào nhau: “Ta tự mình động, rất nhanh sẽ tốt hơn thôi! Những thứ khác ta có thể làm tốt thì việc này cũng vậy!”

“Àn...” Bạch Niệm Phàm hơi hơi mở chân, nâng mông lên, động tác mang tính chất cổ vũ như vậy cho Tần Tư thật lớn tin tưởng! Tần Tư hơi hơi rời khỏi một ít, lại chậm rãi đẩy vào, như thế lặp lại mấy lần, chờ sau khi tràng vách trở nên xộp mịn liền đem nhục bồng rút ra, ấn tay Bạch Niệm Phàm lại một lần nữa hung hăng đâm đi vào!

“A! Bị kéo căng! Tiểu Tư! Nơi đó của người... Thật lớn... Thật thô! Sẽ đem ta thao chết mất!” Bạch Niệm Phàm ngẩng đầu lên, nhìn địa phương hai người ân ái, mặt đỏ đến cơ hồ xuất ra máu.

“Ca ca, là người khiến ta điên cuồng như thế!” Tần Tư nhìn sắc mặt vừa rồi còn bị đau đớn làm cho tái nhợt của Bạch Niệm Phàm khôi phục hồng nhuận, liền biết hắn đã thành công! Kế tiếp chính là xem biểu hiện của mình! Từ nhỏ đến lớn hắn đều là đệ tử tốt vạn dặm mới tìm được một, chút chuyện nhỏ này làm sao có thể khiến cho ca ca thất vọng đâu?

Thời điểm Tần Tư đang muốn ra sức giao tranh, di động đầu giường lại không hợp hoàn cảnh “Đình đương đình đương” vang lên. Đó là tiếng chuông huynh đệ hai người đều rất quen thuộc.

Ý nghĩ vốn bị dục vọng cuốn đi của Bạch Niệm Phàm bỗng thanh tỉnh bảy tám phần, bất chấp tư thế xấu hổ của hai người muốn vươn tay đi tiếp điện thoại, hạ thân lại bị Tần Tư nặng nề sấp một cái.

“A!” Bạch Niệm Phàm rên rỉ ra tiếng, tay run lên, di động liền rơi xuống trong tay Tần Tư. Hắn để điện thoại ở đầu giường, mở chế độ loa ngoài, nhục bồng không ngừng nghỉ tại trong lúc động chậm rãi rút ra chọc vào. Bạch Niệm Phàm cắn mu bàn tay mình, phòng ngừa bản thân rên rỉ ra tiếng, khóe mắt bởi vì sợ hãi mà lóe ra nước mắt.

“Uy, Niệm Phàm, đang nghe sao? Người đạo này thế nào? Mấy ngày nay gọi điện cho người cũng thực khó khăn, có phải ở trường xảy ra chuyện gì không?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ bao hàm quan tâm cùng thăm oán.

“Tần ma ma! Ca ca đang dạy học cho ta! Mấy ngày nay y có chút bận! Nhưng giờ ta đã lên làm lớp trưởng! Sau này khẳng định sẽ giúp ca ca phân ưu, như vậy lần sau y cũng có thời gian nghe điện thoại nhiều hơn! Người nói đúng không, ca ca?” Tần Tư đối đầu kia điện thoại làm nũng, dưới thân lại hung hăng ấn xuống mông Bạch Niệm Phàm, mãnh lực rút ra chọc vào. Dương vật thô to đánh sâu vào nhục bích non mềm, khuếch trương lúc trước cùng kích thích *** tăng vọt làm cho tiểu huyết của Bạch Niệm Phàm lấy sức mạnh trước nay chưa từng có co rút nuốt chặt căn nhục bồng kia, *** mỹ phát ra thanh âm phốc xuy phốc xuy.

Bạch Niệm Phàm gắt gao cắn mu bàn tay, chỉ sợ bản thân không nhịn được thất thanh kêu lên, đau đớn lần đầu kết hợp sớm bị sợ hãi cùng với khoái cảm tê dại thay thế, dần dần khiến toàn bộ lý trí của y đều bị chôn vùi!

“Niệm Phàm? Người đứa nhỏ này, lúc nào cũng thích ngán người là sao? Tiểu Tư đang hỏi người đấy! Ta nói cho người a, hảo hảo chiều cổ tốt tiểu Tư, hắn còn là một đứa nhỏ, chúng ta cũng không ở bên người các người, người nên dành nhiều tâm tư hơn cho hắn!” Đầu kia điện thoại liền miên nhiên ngắt không dứt.

Tần Tư dừng động tác, kéo xuống bàn tay Bạch Niệm Phàm, ý bảo y nói chuyện.

Bạch Niệm Phàm thở hổn hển, run miêng nói: “Mẹ, người yên tâm, ta đây không phải đang phụ đạo cho hắn sao! Một thời gian nữa tiểu Tư sẽ được đại diện cho trường chúng ta tham dự cuộc thi toán học! Ân a!”

“A? Niệm Phàm người sao vậy? Hơn nửa đêm rồi còn kêu cái gì?”

Một *ôm đầu*

13. Chương 13: Chìm Đắm, Dục Vọng Giữ Lấy Khủng Bố. .

CHƯƠNG 13: CHÌM ĐẮM, DỤC VỌNG GIỮ LẤY KHỦNG BỐ...

Editor: Javiko

“Không có việc gì không có việc gì! Tần ma ma, vừa rồi ta nghịch ngợm cắn ca ca một ngụm! Ai bảo y luôn nghiêm túc như thế, tiểu Tư chán ghét học tập! Tần ma ma, ta không muốn đi học!” Tần Tư một bên ra sức làm nũng, một bên lại bắt đầu mãnh liệt cày cấy.

Bạch Niệm Phàm cũng không thể trả lời thêm cái gì, ôm mu bàn tay che mặt, nếu như mẹ phát hiện huynh đệ hai người đang làm loại hoạt động này...

Đang lúc y sắp hỏng mắt trong tình trạng nước sôi lửa bỏng này, điện thoại cuối cùng cũng “Đô ” một tiếng cắt đứt, khớp hàm buông lỏng, cả người đều cong hẳn lên, hai tay kháp thân thể đang không ngừng kích thích của Tần Tư, thật dài thét chói tai đi ra “A!! A!! A!”

Theo Tần Tư liên tục mãnh lực rút ra chọc vào, thân thể Bạch Niệm Phàm trước sau cọ xát ở trên giường, thanh âm phát ra cũng đều nhịp theo biên độ động tác mà vang vọng, *** huyết bị ngoại lực liên tục xỏ xuyên qua vừa tao vừa ngứa, vách tường trắng mịn bị sập dần dần mềm xóp lại, cảm giác đau đớn lại mang một tia kỳ diệu ngọt ngào tê dại càng ngày càng tập trung mãnh liệt ở nửa người dưới.

Tần Tư cất điện thoại xong liền giữ chặt cánh móng cẳng tròn của Bạch Niệm Phàm, hai vừa nhu niết vừa chà xát, nhục bông vừa thô vừa cứng tại trong lỗ nhỏ hồng nhạt kia giống như một con rắn uốn lượn vào ra, trơn dịch mang ra dịch ruột non bán trong suốt, theo động tác rút ra chọc vào thật sâu của hắn đem địa phương hai người ái ân đều thấm ướt hoàn toàn.

“Thế nào?! Ca ca, ân ân lại dùng lực một chút được không?! Để ta cắm sâu vào, cắm sâu vào một chút!” Tần Tư đẩy mạnh phần eo, dùng mười phần lực đạo va chạm cục động của Bạch Niệm Phàm, tiểu huyết âm áp mang hấp lực thiên nhiên đem nhục bông của hắn hấp gút gao, nếu không phải vừa rồi mới phóng thích, khẳng định tiểu đệ đệ tràn đầy tinh hoa của hắn đã nhanh tước vũ khí đầu hàng!

“A! Không cần sáp! Không cần sáp! Thật là khủng khiếp! Quá sâu! Tiểu Tư! Cầu người tha ta đi! A ” Bạch Niệm Phàm liều mạng lắc đầu, nước mắt giàn giụa, mày ỷ khuất nhăn lại, ánh mắt nhộn nhạo sương mù, bộ dạng đáng thương bị khi dễ này làm cho nhục bông Tần Tư lại trưởng lớn vài phần, sức mạnh rút ra chọc vào chỉ có tăng chứ không giảm.

Tần Tư quỳ thẳng người, đẩy thân thể Bạch Niệm Phàm hướng lên trên vài phân. Cặp đùi thon dài của Bạch Niệm Phàm theo bản năng bắt lên cổ Tần Tư, hai tay bám vào thành giường để không bị ngã xuống. Tần Tư cố định móng Bạch Niệm Phàm, từ trên xuống dưới vọt vào tiểu huyết đã hoàn toàn xóp mịn kia, giống như xe đua tốc độ đột nhiên ở bên trong rút ra chọc vào.

Tiếng nước nơi mập hợp càng lúc càng lớn, trừ bỏ tiếng thở dốc chính là tiếng nước *** mỹ cùng tiếng thân thể va chạm, tình hoàn của Tần Tư từng nhịp vỗ mạnh vào móng Bạch Niệm Phàm, thời điểm rút ra chọc vào mãnh liệt hai viên cầu kia cơ hồ cũng muốn vọt vào cửa động.

“Ca ca... Lúc ta sáp nơi này của người... Có phải hay không đặc biệt có cảm giác...” Tần Tư tới gần Bạch Niệm Phàm chọc sâu vào, trên nhục bích trơn mượt rõ ràng có một chỗ gồ lên nho nhỏ, mỗi lần đỉnh tới nơi này, người dưới thân sẽ luôn khóc kêu đặc biệt lớn tiếng.

Thân thể Bạch Niệm Phàm run rẩy, liều mạng suyễn khí gật gật đầu lại lắc đầu, nước mắt lại chảy ra càng nhiều, y đã không còn khí lực để nói chuyện nữa, chỉ có thể tích góp từng chút một khí lực chống đỡ thân thể của mình, thừa nhận Tần Tư một lần so với một lần mãnh liệt xâm phạm.

“Vậy là được rồi... Hôm nay không có tổn công vô ích...” Tần Tư rút ra nhục bông, kịch liệt hoan ái vừa rồi làm cho hắn ném đến khoái hoạt chân chính từ việc mây mưa, phần khoái hoạt này hẳn là cùng ca ca thân ái của hắn chia sẻ mới đúng.

Bạch Niệm Phàm được đến một ít thời gian thư hoãn, xụi lơ ở trên giường, run run kéo tay Tần Tư nói: “Tiểu Tư, ca ca... Không chịu được... Hôm nay, hôm nay cứ như vậy được không? Ngày mai lại, lại cho người tiến vào...”

Tần Tư cúi người hôn môi Bạch Niệm Phàm: “Ca ca, nếu như không cho người nếm đến tư vị chân chính của tình yêu, ngày mai ta cũng không còn mặt mũi để làm người... Rất nhanh sẽ đến Thiên đường... Ca ca, ta yêu người!”

Hắn nâng cao một chân Bạch Niệm Phàm đặt trên vai, làm cho Bạch Niệm Phàm nằm nghiêng, từ bên cạnh đem nhục bồng đẩy vào. Tư thế không hề trở ngại làm cho cả cây phân thân của hắn đều đâm vào huyết động, tư thế thay đổi khiến Bạch Niệm Phàm kêu lên sợ hãi, “Quá sâu a... Đỉnh đến, đỉnh đến trên bụng! Tiểu Tư... A ”

“Ca ca, an tâm hưởng thụ đi! Người sẽ yêu loại tư vị này!” Tần Tư bắt đầu động tác đâm chọc điên cuồng của hắn, hung khí thô to nổi đầy gân xanh, dùng động tác đơn thuần đều nhịp nhất liên tục trườn đưa ở trong động khẩu bị sáp đến sưng đỏ của Bạch Niệm Phàm. Nếp uốn xung quanh tiểu huyết đã hoàn toàn biến thành màu đỏ diễm lệ, mị thịt theo nhục bồng kéo ra phun lên bọt biển, cấp tốc ma sát đem địa phương hai người kết hợp tạo ra một đoàn lửa nóng, khoái cảm từng đợt từng đợt đánh úp vào.

“A... Ân... Thật nhanh... Nơi đó... Giống như bị đốt! Tiểu, Tiểu Tư, người, người giỏi quá... A ” Bạch Niệm Phàm vặn vẹo miệng, đón ý nói hòa động tác xâm nhập của Tần Tư, khoái cảm dần dần theo phía sau rơi vào trên nhục hành sưng đỏ phía trước, đầu đỉnh ứa ra chất lỏng trắng đục, tùy thời tùy chỗ đều có khả năng nổ mạnh.

“Ca ca... Người thích là tốt rồi... Ta sẽ cho người càng nhiều!” Tần Tư buộc chặt bụng, phòng ngừa chính mình bởi vì khoái cảm quá độ mà bắn trước, ôm đùi Bạch Niệm Phàm càng thêm ra sức rút ra chọc vào. Cả chiếc giường lớn đều rung mạnh, lò xo phát ra thanh âm kéo kẹt, ga giường sớm đã nhả thành một đoàn, đạo cụ lộn xộn trên giường cũng đều rơi vãi xuống đất.

“A không được! Ta không được! Muốn... Muốn bắn! Ân a ” Bạch Niệm Phàm ngẩng mặt, bắt được cánh tay Tần Tư, *** huyết phía sau bị sáp đến đều là nhiệt khí cùng hỏa diễm, nhục hành sớm sưng đỏ đứng thẳng, thịt cầu cũng cứng rắn nảy lên. Sau khi bị Tần Tư công kích mãnh liệt thêm mười lần, Bạch Niệm Phàm cảm giác từ nhục bích ở chỗ sâu trong cúc hoa một cỗ khoái cảm nóng bỏng mãnh liệt đến tê dại đánh úp lại, nháy mắt liền vọt tới đỉnh phân thân.

14. Chương 14: Ca Ca, Người Thuộc Về Ta !

CHƯƠNG 14: CA CA, NGƯỜI THUỘC VỀ TA!

Editor: Javiko

“A a ” y cao giọng hét chói tai, theo Tần Tư không ngừng nghỉ rút ra chọc vào, nhục bồng sưng đỏ của y ở giữa hai chân lay động phun trào, chất dịch trắng sữa phun đầy xung quanh, trên giường, trên bụng, trước ngực, thậm chí trên mặt y đều dính đến.

Khoái cảm sau cao trào vẫn làm cho Bạch Niệm Phàm rên rỉ, Tần Tư ở trong thân thể y lại liên tục rút ra chọc vào hơn mười lần, phần eo bồng mạnh mẽ đẩy, cả cây thiết bồng đâm sâu vào trong tiểu huyết, phốc xuy phốc xuy ở trong cúc động của Bạch Niệm Phàm bắn ra. Tinh dịch nóng rực bị bắn tới chỗ sâu nhất, chất lỏng nóng bỏng kích thích đến niêm mạc của nhục bích mềm mại, hòa với khoái cảm chưa tan hết ở trong thân thể Bạch Niệm Phàm trước sau cộng hưởng cao trào, làm cho côn thịt sau khi bắn tinh của y lại văng lên một ít dịch thể.

“Ca ca... Thoải mái sao?” Tần Tư rút ra nhục bồng vẫn còn cương cứng của mình, cúi người hôn môi Bạch Niệm Phàm. Chóp mũi Bạch Niệm Phàm phát ra vài tiếng hừ nhẹ, ánh mắt tan rã che kín sương mù, ngơ ngác gật gật đầu, ôn thuận hé miệng tùy ý Tần Tư quấy.

“Ca ca... Ta còn muốn... Làm sao đây... Nơi này của người...” Ngón tay Tần Tư tham nhập lỗ nhỏ sưng đỏ còn đang chảy ra *** thủy kia, mềm nhẹ đảo quanh, hắn mút lấy môi Bạch Niệm Phàm nỉ non.

“Ân... Tiểu Tư... Có chút đau... Đêm nay có thể hay không cho ta nợ...” Bạch Niệm Phàm rên rỉ hai tiếng, mắt chậm rãi đóng lại, chẳng mấy chốc liền mê man hoàn toàn.

Tần Tư rút ra ngón tay, nhìn chất dịch *** mỹ tràn đầy bàn tay, đây là kỷ niệm hắn có được Bạch Niệm Phàm. Hắn nhếch môi, răng nanh trắng nõn nhất tề lộ ra, hắn cảm thấy thực mỹ mãn mặc dù nhục bồng bên dưới vẫn còn trướng lớn. Cúi người hôn thân Bạch Niệm Phàm, Tần Tư đứng dậy chuẩn bị nước ấm, giúp Bạch Niệm Phàm rửa sạch thân thể, lại đem phòng ở thu dọn một chút, sau khi nhìn đến camera trên bàn liền ngồi ở mép giường mở đi mở lại mấy lần mới cười hì hì đi tắm rửa.

Gió đêm mùa thu phất qua rèm cửa sổ, không khí nửa đêm lộ ra một cỗ thấm lạnh tươi mát, đem hơi thở ái dục trong căn phòng hòa tan đi.

Ngày hôm sau.

Bạch Niệm Phàm mở to mắt, nhìn trần nhà, trong đầu trong nháy mắt đều là chỗ trống, nhưng y rất nhanh đã nghĩ tới diên cuồng đêm qua thân thể đi trước tư duy nhắc nhở y, y thật sự bị Tần Tư ăn không còn một mảnh! Vươn tay nhắc lên chăn mỏng, trên thân thể trần trụi nơi nơi đều là dấu vết *** đáng sợ, đầu nhũ trước ngực sưng lên như hai chiếc bánh bao nhỏ, hôn ngân rậm rạp vẫn kéo dài đến chỗ kín, cổ tình địa phương kia, cũng là lộ ra một cổ *** nở rộ, làm cho Bạch Niệm Phàm nháy mắt liền hồng thấu mặt, y kích động quẩn chán muốn xuống giường, vừa ngồi dậy, đau đớn từ hông truyền đến làm y hô nhỏ lên. Chỗ kia đau giống như bị một câu gậy sắt thật lớn chọc vào kích thích mỗi sợi dây thần kinh, thậm chí ngay cả khoái cảm thật lớn làm cho y hôn mê đêm qua, cũng như sống dậy, từ trong lỗ chân lông thấm xuất ra. Tóc gáy Bạch Niệm Phàm dựng thẳng, bị ý nghĩ tham luyến khoái cảm thân thể của mình dọa đến, hai tay loạn vung lại đụng đến một cái lạnh lẽo gì đó.

Theo bản năng nhìn qua, y lập tức ném ra ngoài như sợ phỏng tay. Kia đúng là mát xa bồng đêm qua Tần Tư dùng để khuếch trương cho y... Bạch Niệm Phàm lấy lại bình tĩnh, lúc này mới phát hiện trong phòng ngập nắng, ánh mặt trời ôn nhu chiếu trên mặt sàn. Y bỗng nhiên ý thức được một vấn đề trọng yếu: Sáng nay y còn có hai tiết dạy! Nghĩ đến đây y vội vàng lấy đến đồng hồ báo thức đầu giường, vừa nhìn liền khiến y cả kinh đứng thẳng lên, sau đó lại kêu thảm thiết ngã về giường... Hiện tại đã hơn 10 rưỡi sáng... Nói cách khác, chủ nhiệm lớp mới như y còn chưa ngồi nóng vài ngày đã bỏ mặc học sinh nghỉ dạy!

Cổ nén cảm giác không khỏe nơi hạ thân, y chậm rãi chống mép giường đứng lên. Bỗng cửa phòng mở ra, Tần Tư mang theo cặp ***g tiến vào, nhìn đến Bạch Niệm Phàm miễn cưỡng dựa vách tường đi vào phòng tắm, vội vàng thứ trong tay, tiến lên đỡ y. Bạch Niệm Phàm từ lúc cửa phòng mở ra liền biết là Tần Tư đã trở lại liền dựa vào tường muốn trốn vào phòng tắm y không biết sau khi có quan hệ thân thể, phải ở chung với Tần Tư như thế nào...

“Ca ca, để ta đỡ ngươi! Cơm trưa đã chuẩn bị tốt rồi, đợi lát nữa ăn chút gì đi!” Tần Tư tự nhiên ôm chầm thắt lưng Bạch Niệm Phàm, cách chặn mỏng vuốt ve vài cái, động tác thân mật tự nhiên này lại làm bên tai Bạch Niệm Phàm đều đỏ lên.

“Tiểu Tư, ta không sao... Ta, ta muốn tắm rửa một lát... Ngươi ăn trước đi...” Bạch Niệm Phàm đẩy nhẹ Tần Tư, ý bảo hắn trở lại phòng khách, còn y giữ lấy cửa phòng tắm tự đi vào.

Y còn chưa kịp đóng cửa, cả người Tần Tư đã nhào vào, một lực lớn đánh úp lại, chặn mỏng trên người Bạch Niệm Phàm bị quăng đến ngoài cửa, dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen chảy xuống, nháy mắt khiến hai người đều ướt sũng.

Tần Tư không nói gì, trực tiếp ấn Bạch Niệm Phàm lên tường, ôm khuôn mặt xinh đẹp kia liền cắn lên. Đầu lưỡi nóng bỏng cuốn nước ấm tiến vào trong miệng hai người, nụ hôn thật sâu nháy mắt liền thức tỉnh trí nhớ thân thể Bạch Niệm Phàm.

Y đang bị đệ đệ của mình, học sinh của mình hôn môi, không riêng gì hôn môi, thậm chí là giữ lấy... Cảm giác hắc ám lại vui sướng đâm đầu đêm qua lại dồn về, sau một đêm sợ hãi cảm kỳ cùng lo lắng đã nhạt đi rất nhiều, còn lại, chỉ là khát vọng. Khát vọng tình yêu tri âm tri kỷ, khát vọng cái ôm chính đại quang minh.

“Ân... Tiểu Tư...” Bạch Niệm Phàm chủ động ôm cổ Tần Tư, nghiêng đầu đáp lại nụ hôn của hắn.

“Ca ca, người thuộc về ta! Mặc kệ là quá khứ, hiện tại, vẫn là tương lai, Bạch Niệm Phàm, đều là thuộc về Tần Tư!” Tần Tư ôm chặt Bạch Niệm Phàm, tùy ý dòng nước mắt rơi lên trên người cả hai, “Người hi vọng ta làm đệ tử tốt, ta đây liền làm đến tốt nhất; người hi vọng ta là đứa trẻ ngoan, ta đây chính là đứa trẻ ngoan. Chỉ cần người hi vọng, ta sẽ làm tất cả. Ca ca, ta yêu người...”

15. Chương 15: Tần Tư, Ta Chờ Ngày Nào Đó!

CHƯƠNG 15: TẦN TƯ, TA CHỜ NGÀY NÀO ĐÓ!

Editor: Javiko

Bạch Niệm Phàm cách hơi nước, thấy không rõ vẻ mặt Tần Tư, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ cũng bị lời nói thâm tình kia nháy mắt bình ổn.

“Tiểu Tư, ta...” Bạch Niệm Phàm vừa định nói chuyện, lại bị Tần Tư bưng kín miệng, y khó hiểu nhìn Tần Tư.

Tần Tư lấy một chiếc khăn mặt, khẽ vuốt lưng Bạch Niệm Phàm lưng nói: “Ca ca, người cái gì cũng không cần phải nói, cái gì cũng không cần phải làm. Người chỉ cần làm một giáo viên tốt, còn ta sẽ làm một học sinh ngoan. Ta biết tuổi ta còn nhỏ, nhưng trong lòng ta hiểu được, có lẽ hiện tại, ta chỉ có thể vụng trộm ôm người như vậy, nhưng sớm hay muộn cũng có một ngày, ta sẽ chính đại quang minh nói cho mọi người, ta, Tần Tư chỉ yêu duy nhất một người, đó là Bạch Niệm Phàm.”

Trong mắt Bạch Niệm Phàm lộ quang lóe ra, hai tay vòng qua thắt lưng Tần Tư, vùi đầu tựa vào bờ vai của hắn. Đệ đệ không cùng huyết thống này của y, luôn chỉ có một người, luôn kiên cường như thế,... Làm cho người ta đau lòng.

“Tần Tư, ta chờ ngày nào đó.” Bạch Niệm Phàm ở bên tai Tần Tư nhẹ giọng nói, không phải “Tiểu Tư”, mà là “Tần Tư”.

“Bạch Niệm Phàm, tin tưởng ta, ngày đó, sẽ không quá xa. Ta đã trưởng thành, đã không còn là tiểu nam hài kia nữa.” Tần Tư hôn tóc Bạch Niệm Phàm, ôn nhu mà thỏa mãn. Trong phòng tắm, nhiệt khí quán quanh, dòng nước ào ào chảy xuôi. Ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp kính mờ, khiến hai người đang ôm nhau nhiễm lên một tầng sắc thái thần nhiên, ngọt ngào.

Ngày mùa thu tươi đẹp, không khí trong veo sáng khoái, tràn ngập hương vị thiên nhiên, toàn bộ Xuân Đẳng học viện tổ chức đi dã ngoại nghỉ ngơi. Các học sinh trên xe đều mang theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn vặt, vừa ăn vừa trò chuyện.

“Nghe nói... Bạch lão sư của chúng ta có vị hôn thê? Mấy ngày trước đây nhìn y thật rạng rỡ, càng ngày càng chói lọi đâu!” Bất quá Vương Tiểu Tân đồng học tiếp tục rải tin tức “tin cậy”, dẫn tới một đồng nữ sinh vây quanh hắn lủi lủi.

“Không có khả năng! Bạch lão sư là Bạch Mã Vương Tử được chào đón nhất trong trường, vẫn đều là đệ thân! Cho tới bây giờ chưa thấy qua y đến gần nữ sinh nào! Nếu là thực sự thì sao cả bóng dáng cũng chưa gặp qua a?”

“Nói không chừng là thật đấy! Kim ốc tàng kiều, vì Bạch lão sư có vị hôn thê nên mới không có cảm giác gì với hoa hậu giảng đường lớn nhỏ trong trường đâu!”

“Ai thật sự là đáng tiếc ” Đường Ny tựa vào cửa sổ bên cạnh, vừa đọc truyện tranh vừa ăn khoai tây chiên, lỗ tai thường động động, lông mi nhẹ nhàng nhếch lên.

Ngọc Ngọc nhìn cảnh vật trôi qua bên ngoài, kéo xuống tai nghe ghé sát vào Đường Ny nhỏ giọng nói: “Ny Ny, đêm qua, tuy rằng không thấy rõ lắm nhưng người nói người ôm hôn Bạch lão sư rốt cuộc là ai a?”

Đường Ny buông sách, hung hăng nuốt mấy miếng khoai tây lớn: “Nhìn thực nhìn quen mắt, bất quá có thể khẳng định là... Không phải nữ... Nào có người con gái nào cao như vậy...”

Ngọc Ngọc lấp bắp kinh hãi, ý nghĩ trong lòng cùng Đường Ny không mutu mà hợp, nàng nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Khó trách nghe nói Bạch lão sư vẫn đều giữ mình trong sạch, nguyên lai là như vậy.”

“Ai...” Đường Ny thở dài.

“Sao vậy? Thất vọng rồi?” Ngọc Ngọc trêu ghẹo.

Đường Ny chu miệng lầu bầu, Ngọc Ngọc không nghe rõ, thẩu đi qua vừa nghe liền vui vẻ. “Bạch Mã Vương Tử cuối cùng ở chung một chỗ với Bạch Mã Vương Tử, ta lại tin tưởng vào tình yêu... Thật sự là tốt đẹp a... Vật lí trị liệu cho mắt, hiện tại bắt đầu... Đáng giận! Tần Tư cứ nhiên không đi cùng! Bạch lão sư cũng vậy! Cả ngày bận cuộc thi toán học, ngay cả hoạt động của lớp cũng không tham gia được!”

Ngọc Ngọc trước mắt sáng ngời, nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua người đó không phải là Tần Tư đấy chứ? Ta nhìn có chút giống...”

Đường Ny sững sốt, lập tức hiểu rõ nở nụ cười, câu cổ Ngọc Ngọc ôm thành một đoàn.

“Ngọc Ngọc, đây chính là bí mật của riêng ta và người... Hừ người nói, Bạch lão sư cùng Tần Tư, người nào là lão công, người nào là lão bà?” Đường Ny nói thầm, hai người trốn ở trong góc, lập tức nghiên cứu lên Bạch Niệm Phàm cùng Tần Tư ai công ai thụ...

Bạch Niệm Phàm đang vội vàng đi ở trong trường bỗng hắt xì vài cái, bên tai cũng đỏ lên.”Ban ngày ban mặt, là ai nói xấu sau lưng ta đâu...”

Y xoa hai tai có chút đỏ lên lằm bằm lầu bầu. Trong lòng lại một trận rung động, không tự giác nhớ tới Tần Tư, thầm nghĩ nói không chừng là xú tiểu tử kia nhớ y... Từ sau đêm đó, bọn họ hai người đều bận chuẩn bị cho cuộc thi toán sắp tới, nhaoáng lên một cái đã qua hai tuần, y ngay cả thời gian tham gia hoạt động ngoại khóa với lớp phụ trách cũng đều không có... càng miễn bàn là thời gian hai người một mình ở chung... Nghĩ đến đây, Bạch Niệm Phàm lại nhớ tới đêm qua ở văn phòng tăng ca đến chín giờ, vừa xuống cầu thang đã bị Tần Tư một phen kéo đến dưới gốc cây, hôn đến nghiêng trời lệch đất, lúc đó y thậm chí còn loáng thoáng nghe được có học sinh kêu tên y...

Bạch Niệm Phàm đỏ mặt đi vào văn phòng, sửa sang lại tài liệu trong thời gian này, hôm nay cố gắng một phen, hẳn là có thể làm xong chuẩn bị cho cuộc thi, tiếp sau cuộc thi diễn ra, giáo viên như y cũng sẽ không vất vả như vậy nữa.

“Cũng không biết tiểu tử ra sao. Thời tiết đẹp như thế, nếu có thể cùng nhau phơi nắng mặt trời thì tốt rồi...” Bút máy trong tay Bạch Niệm Phàm tạm dừng trên giấy, mực loang một mảng lớn mới nhận ra. Lắc lắc tưởng niệm khác thường trong lòng, y lại vùi đầu thắm duyệt tư liệu. Thời gian từng chút một trôi qua, Bạch Niệm Phàm dùng luôn cơm trưa cùng cơm chiều trong văn phòng, vẫn bận đến đêm khuya. Chờ y buông bút máy trong tay, xoa bóp chiếc cổ đau nhức nhìn lên đồng hồ mới phát hiện đã là mười giờ đêm.

“A, sao lại nhanh như vậy. May mà đã chuẩn bị cho tốt cả rồi... Một mỗi quá...” Bạch Niệm Phàm đứng dậy giãn ra thân thể, cảm giác xương sống, thắt lưng cùng bắp vai đều đau, đẩy cửa ra vừa thấy, toàn bộ dãy văn phòng đều đã tắt đèn, hiển nhiên là không còn ai ở đây. Thu thập xong mọi thứ, đi toilet rửa mặt, cảm giác lấy lại được chút tinh thần sau, y liền chậm rãi trở về kí túc xá, toàn bộ học viện thật im ắng, so với ngày thường càng thêm im lặng hơn chắc là tất cả đều đang đi dã ngoại đi...

16. Chương 16: Kích Thích. Đêm Dã Chiến Ở Hành Lang Tình Nhân!

CHƯƠNG 16: KÍCH THÍCH. ĐÊM DÃ CHIẾN Ở HÀNH LANG TÌNH NHÂN!

Editor: Javiko

Không khí ban đêm mang theo một tia tươi mát độc hữu, Bạch Niệm Phàm thở từng nhịp, cảm giác mỗi một giảm bớt rất nhiều, gió đêm có hương vị lạnh lạnh, thấm hơi thở mùa thu.

Thời gian trôi thật nhanh, vừa khai giảng chưa được bao lâu, nhân sinh của y đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Đi trên đường nhỏ không một bóng người, Bạch Niệm Phàm hồi tưởng chuyện xảy ra những năm gần đây, cảm giác tựa như một cơn mơ.

Khi đi ngang qua hành lang tình nhân nổi tiếng của trường Xuân Đẳng, y dừng cước bộ. Nơi đây được trồng thật nhiều hoa, dưới bầu trời đầy sao sáng tản mát ra hơi thở ngập tràn lãng mạn – thẩm thực vật tươi tốt bao trùm hành lang, những đóa hoa khép kín e ấp ghé lại với nhau, có vài loại lại nở rộ khoe sắc dưới trời đêm. Y vào trường lâu như thế còn chưa có lần nào cẩn thận thưởng thức cảnh đẹp này. Ban ngày người rất nhiều, ban đêm y cũng sẽ không một mình một người tới đây – người ta đều có đôi có cặp tình chàng ý thiếp, mình đến chẳng phải xấu hổ sao? “Xem ra đêm nay nơi này... Không có người đâu.”

Bạch Niệm Phàm đứng trong hành lang, nhìn quanh bốn phía. Mấy ngọn đèn đường lộ ra ánh sáng hờn ám, trong hành lang vẫn là đen tuyền một mảnh. Tìm một cái ghế dài ngồi xuống, y lười biếng duỗi vai.

Tựa vào ghế, ánh mắt Bạch Niệm Phàm dần trở nên nặng trĩu, khép mi lại liền chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ y thấy Tần Tư đang ở nhiệt liệt ôm y, hôn môi y, thậm chí thoát quần áo của y... Kí ức *** mỹ của hai tuần trước tràn ngập trong mơ, làm cho cả người y đều bốc hỏa, bất an vặn vẹo thân thể, chớp mũi kêu rên lên.

Một tiếng cười khê vang vọng ở trong không khí lạnh lẽo “Thật sự là thân thể mẫn cảm đâu, ca ca.”

“Ấn... Nóng quá...” Bạch Niệm Phàm cảm giác thân thể khác thường, bên tai loáng thoáng nghe được có người nói chuyện, mơ mơ hồ hồ mở to mắt, chỉ nhìn tới có cái đầu đang ghé vào trước cổ mình cắn cắn, quần áo trước ngực hở ra, làn da tiếp xúc đến không khí lạnh nháy mắt làm y thanh tỉnh lại, kinh hách nhảy dựng lên: “Người là ai! Làm gì thế!”

Người ở phía trên bắt lấy hai cánh tay đang quơ loạn, đầu tiếp tục cọ qua cọ lại giữa cổ y: “Ca ca, có nhớ ta không? Tiểu Tư rất nhớ người đó.”

Bạch Niệm Phàm nghe được thanh âm quen thuộc liền buông tha giây dựa, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Tư? Không phải người đang đi dã ngoại sao? Sao lại ở trong này?”

“Còn không phải bởi vì ca ca... Tuần sau sẽ diễn ra cuộc thi, ta cũng không thể khiến ca ca mất mặt được, phải ở nhà ôn tập cả một ngày.” Tần Tư nhẹ nhàng cắn vành tai Bạch Niệm Phàm, vươn đầu lưỡi liếm vào bên trong: “Ca ca ta muốn được thưởng...”

Bạch Niệm Phàm bị liếm cả người như nhũn ra, lui cổ trốn tránh: “Đoạt giải mới được thưởng a! Uy! Tiểu Tư! Đừng nhúc nhích, nơi này là bên ngoài! Sẽ bị người ta nhìn đến! Không cần liếm! Nơi đó thực ngứa a!”

“Có thưởng ta mới có động lực đi thi a! Hôm nay mấy cặp uyên ương kia đều theo đoàn đến rừng phong nói chuyện yêu đương cả, làm sao còn có người được! Hơn nữa...” Tần Tư một ngụm cắn lên hầu kết Bạch Niệm Phàm “Hai tuần... Ca ca chẳng lẽ không cũng ghen hoảng?” Hắn vươn tay cách quần vuốt ve nửa người dưới Bạch Niệm Phàm.

“A! Đừng, đừng có sờ!” Chân Bạch Niệm Phàm mềm nhũn, cả người đều ngã xuống trong lòng Tần Tư. Tần Tư ôm thắt lưng Bạch Niệm Phàm, ngồi trên ghế dài một bên hôn môi, một bên cởi hết quần áo vương vãi trên người.

Bạch Niệm Phàm bị hôn đến động tình, lại ở bên ngoài bị thoát hết quần áo, phân thân bị kích thích cương cứng tám chín phần, chỉ có thể cắn răng không cho chính mình phát ra thanh âm.

“Ca ca đừng cắn răng, ta muốn nghe thanh âm của người... Muốn nhìn bộ dáng *** dâng của người... Hôm nay, hành lang tình nhân này chỉ thuộc về hai người chúng ta, không thể lãng phí được, ca ca.” Tần Tư xoay người đem Bạch Niệm Phàm áp đảo dưới thân, làm cho y nằm ngửa trên ghế dài. Ghế đá mang cảm giác mát khiến tám lưng trơn bóng của Bạch Niệm Phàm run lên một cái, cơ thể trần như nhộng lộ ra trong không khí ban đêm làm từng căn lông tơ của y đều dựng thẳng lên, bởi vì sợ hãi cùng kích thích, cảm quan so với dĩ vãng đều mẫn cảm hơn mấy lần.

Tần Tư há mồm ngậm đầu nhũ của Bạch Niệm Phàm, nhẹ nhàng liếm cắn, tay kia cũng không ngừng nghỉ vuốt ve hạt đậu nhỏ bên kia. Nước bọt ẩm ướt nóng ẩm lay dính ở trên đầu nhũ, khi tiếp xúc đến không khí liền biến lạnh, Bạch Niệm Phàm hơi hơi rên rỉ, đầu nhũ trực tiếp đứng thẳng lên.

“Ca ca... So với trước kia càng mẫn cảm đâu. Lần trước Tiểu Tư chỉ làm một lần, Tiểu Tư nhịn thật vất vả! Ca ca...” Tần Tư làm nũng cọ cọ mũi Bạch Niệm Phàm, hai tay không ngừng vuốt ve da thịt trơn mịn của người dưới thân.

Bạch Niệm Phàm nhìn khuôn mặt tuần lã của Tần Tư, ngón tay điểm điểm lên trán hắn, sủng nịch ôn nhu cười: “Được rồi, từ nhỏ đến lớn, có việc gì là ta không đáp ứng người đâu, ta đều đã là của người, vậy thì theo người đi...”

“Ca ca... Ca ca...” Tần Tư khẩn cấp kéo hai chân Bạch Niệm Phàm vòng quanh hông hắn, làm cho Bạch Niệm Phàm bán nằm ở trên ghế, dùng nhục bồng sớm sưng đỏ dựng thẳng cọ xát phân thân của Bạch Niệm Phàm, hắn cúi người hôn y, thắt lưng giống như một con thỏ, lên xuống ở giữa hai chân Bạch Niệm Phàm cọ xát rút ra chọc vào.

Kích thích trực tiếp từ tiếp xúc ấm áp giữa nhục bồng cùng nhục bồng làm cho hai người đều thoải mái mà hừ lên, hơn nữa cảm dục đã hai tuần, không cần thời gian quá dài, hai người đều bắn đi ra.

Tần Tư vượt lên chỗ dịch thể phun ở bụng Bạch Niệm Phàm, ngón tay tham nhập vào trong lỗ nhỏ ấm áp kia, tiểu huyết nhanh trí liền gắt gao cắn ngón tay hắn, Tần Tư nghẹn một bụng hỏa thật sự là không có nhiều kiên nhẫn đi khuếch trương, vội vàng liền đem ba ngón tay đều sắp đi vào.

“A ” Bạch Niệm Phàm hô nhỏ, đau đến cong cả người.

“Ca ca... Ta nhịn không được! Ta hiện tại liền đi vào, được không? Người chịu một chút thôi!” Tần Tư không đợi Bạch Niệm Phàm trả lời liền nâng đầu đỉnh đang không ngừng nhảy lên của mình chen vào trong cốc động đã bán khai kia.

17. Chương 17: Tình Dục. Lời Nói Tình Yêu Chân Thực Nhất. .

“Ân! A!” Bạch Niệm Phàm gắt gao cắn răng, sợ chính mình nhịn không được cao giọng kêu lên! Cảm giác thân thể bị ngoại lực xâm nhập một lần nữa lại đến, y thậm chí đều có thể cảm nhận được thanh âm cốc động bị kéo căng khi nhục bồng của Tần Tư chen vào thân thể...

“Thật nhanh! Ta lại đi vào bên trong ca ca! Thật thoải mái... A ” Tần Tư khoái hoạt quát to một tiếng, Bạch Niệm Phàm sợ tới mức vội vàng che miệng hắn: “Nhỏ giọng một chút! Sẽ, sẽ bị nhân phát hiện!”

Lưng Tần Tư thẳng lên, đem cả phân thân đều đâm sâu vào, Bạch Niệm Phàm không chuẩn bị trước liền hét thảm một tiếng vang vọng trong bầu trời đêm.

“Người... Người đồ xấu xa! Như thế, nóng vội như thế! Đau chết ta!” Bạch Niệm Phàm làm sao còn lo lắng có thể hay không bị người khác phát hiện, vừa buồn bực vừa ngượng ngùng đâm ngược Tần Tư.

Tần Tư bắt được nắm đấm của Bạch Niệm Phàm khê hôn xuống, ánh mắt dưới kính tràn đầy thâm tình: “Ban đêm gió lớn không có người nào đâu. Ca ca chỉ cần hưởng thụ là được rồi... Lần này có chút vội vàng, lần sau ta sẽ mang theo dầu bôi trơn!” Dứt lời hắn bắt đầu chậm rãi rút ra chọc vào.

Lời nói oán giận của Bạch Niệm Phàm mắc tại yết hầu, hóa thành tiếng rên rỉ, nắm đấm đặt tại trước ngực Tần Tư, khê cau mày, khóe mắt phiếm lệ, ánh mắt cực độ ôn nhu lại mang theo một tia hướng ứng làm cho Tần Tư nuốt nước miếng: “Ca ca, người có biết hay không, người thật sự rất đẹp... Đặc biệt thời điểm bị ta làm... Hận không thể ăn người! Giết chết người! Thao chết người!” Lúc Tần Tư nói những lời này lại gia tăng sức mạnh rút ra chọc vào, nhục bồng cứng rắn đâm vào lỗ nhỏ có chút sưng đỏ, vách tường mềm mại từng chút một bị ma sát dần xóc lên, mang ra một ít dịch ruột non trong suốt, hoạt động đâm chọc cũng trở nên thuận lợi hơn...

“Người... Đừng nói những lời e lệ đó! Sao người học được... A... Quá sâu... Chậm một chút... Nhẹ chút...” Bạch Niệm Phàm chỉ cảm thấy sau đau đớn, địa phương bị sắp bắt đầu tê dại run run, nhục hành cương cứng cũng trở nên găng gượng, lúc Tần Tư nói câu “Giết chết người”, tim của y liền nhảy dựng, móng kẹp mạnh, động khẩu gắt gao co lại.

“Tê ” Tần Tư bị kẹp cả người run lên, thiếu chút nữa liền bắn đi ra, nhục bồng bị tràn vách cực nóng gắt gao bao vây, nganh sinh sinh dừng động tác rút ra chọc vào. Hắn vươn tay trực tiếp đánh lên cánh móng cong vênh phía dưới, “Ca ca *** đang! Đây chính là lời nói thành thực nhất trong lòng tiểu Tư! Không được khi dễ tiểu Tư như thế! Chân mở ra một chút! Lại thả lỏng chút nữa! Kẹp nhanh vậy làm sao có thể làm ca ca đến thích!”

Mông Bạch Niệm Phàm lại căng thẳng, động khẩu buồng lỏng co rút, nhục hành cũng bắn lên mấy đợt, y che mặt cơ hồ không thể tin được, chính mình bị Tần Tư nói hai ba câu thô tục cho tới cả người đều không bình thường!

Tần Tư nhìn bộ dáng quẫn bách của Bạch Niệm Phàm, nghi hoặc nhìn nhìn lòng bàn tay của mình, lại nhìn thấy cơn thịnh của Bạch Niệm Phàm đã muốn phun ra chất lỏng trắng ngà, cảm thấy hiểu được vài phần, tà cười gơ cao tay, ba ba ba đánh mạnh vào mông Bạch Niệm Phàm.

“A! A! A ” Toàn bộ thân thể Bạch Niệm Phàm đều lui lên, tiểu huyết theo động tác không lưu tình chút nào của Tần Tư hé ra rụt lại, cảm giác đau đớn trên mông vẫn kéo dài đến đỉnh nhục hành, ngay cả tinh hoàn cũng đều đang run rẩy nhảy lên.

Tần Tư vừa đánh vừa đóng đưa thắt lưng, nhục bồng ở trong cú động của Bạch Niệm Phàm đến đi vòng quanh, không ngừng đỉnh lên điểm mẫn cảm.

Phốc xuy phốc xuy Bạch Niệm Phàm bị Tần Tư đánh như vậy lại bắn đi ra, bởi vì cảm thấy thẹn cùng đau đớn, thứ từ trong nhục hành phun ra lại cao cao phi lên trong không trung, phun đến trên mặt Bạch Niệm Phàm. Y suyễn khí thô, miệng không hợp nổi nữa y cư nhiên bị Tần Tư “làm” như vậy đến bắn! Lời nói tiếp theo của Tần Tư lại làm cho Bạch Niệm Phàm xấu hổ vô cùng...

“A! Đi ra! Ca ca, ta còn chưa chính thức thao ngươi đâu, liền đi ra... Không được, Tiểu Tư không hài lòng, muốn trừng phạt ca ca!” Ngón tay Tần Tư quẹt lên một ít dịch trắng, liếm đầu lưỡi cười.

Bạch Niệm Phàm nhìn ánh mắt thâm thúy tà khí dưới cặp kính của Tần Tư trong ánh sáng mông lung, giật mình lắp bắp giải thích: “Ai, ai bảo ngươi đánh mông của ta! Trước đây ta đều không đánh qua mông ngươi! Đây, đây không công bằng!”

“Yên tâm...” Tần Tư cúi người cắn lỗ tai Bạch Niệm Phàm: “Trừng phạt nho nhỏ thôi... Ca ca, nói một câu ‘Thỉnh Tiểu Tư thao ta’ tới nghe một chút... Ân?”

“Ngươi!” Bạch Niệm Phàm không biết là bị tức vẫn là xấu hổ, véo mạnh vào thắt lưng Tần Tư.

“Ai nha!” Tần Tư ăn đau, hừ lạnh một tiếng, nắm chặt tay Bạch Niệm Phàm, hạ thân lại quất nhanh hơn. Lần này không thông thả lay động giống vừa rồi nữa, Tần Tư khai hỏa sấp đông khẩu của Bạch Niệm Phàm, giống như sợ không đủ sâu không đủ nhanh, nhục bồng không tách rời dán lên rãnh mông, từng nhịp lại từng nhịp thôi đưa, hai túi thịt nảy lên đánh vào mông y vang lên tiếng ba ba.

“Ân... A...” Bạch Niệm Phàm ngưỡng đầu dứt quãng rên rỉ, ban đầu còn có thể dựa vào lý trí miễn cưỡng nhịn, không nghĩ tới lực nhấn nạy của Tần Tư tốt như vậy, sấp hơn mười phút cũng chưa thấy bắn, ngược lại càng lúc càng lớn càng lúc càng mãnh liệt, áp lực *** nơi yết hầu lập tức bạo phát, y thật dài kêu lên. “A a ngô quá sâu! Quá nhanh! Sẽ phá hư mất! Nơi đó, nơi đó giống như có cái gì muốn rơi ra! Đừng sấp! Đừng sấp! Sẽ chết! A a ”

“Sấp chết ngươi! Ca ca! Tiếng rên rỉ của ngươi thực con mẹ nó dễ nghe! Dù sao cũng đã mở bút ghi âm, sau này mỗi ngày đi học ta đều có thể nghe tiếng rên rỉ của ngươi! Mỗi ngày nghĩ giết chết ngươi! Mỗi ngày muốn cho ngươi cầu ta thương ngươi! Nói hay không! Nói! Nói!” Tần Tư hưng tợn rút ra nhục bồng, lại hung hăng đâm vào, như thể lắp lại, dùng sức mạnh mẽ làm cho nếp uốn quanh cái động khẩu kia đều phẳng lì, tràn vạch phần nộn đều lộ cả ra.

18. Chương 18: Còn Muốn, Không Cần Lãng Phí Thời Gian!

“A Nói... Nói cái gì a ngươi, ngươi muốn làm liền làm! Ta a ” Bạch Niệm Phàm bị thao cơ hồ mất trọn trắng, thân thể đi theo động tác của Tần Tư trước trước sau sau trên diện rộng lắc lư, phiêu dạt như lực bình trên nước, khóe miệng chảy ra nước miếng, đầu lưỡi dò xét vươn ra, cơ khát hô hấp không khí mới mẻ.

“Không nói phải không? Không nói liền làm đến hừng đông! Không nói liền ở trước mặt mọi người thao ngươi!” Tần Tư tách ra hai cánh mông của Bạch Niệm Phàm, không biết mệt mỏi lặp đi lặp lại vận động pít tông.

Bạch Niệm Phàm nghẹn ngào kêu to, y đã hoàn toàn không có nhận thức rằng đang ở ngoài hành lang tình nhân, giờ phút này chỉ sợ có người nhìn bọn họ phỗng chừng cũng sẽ không phát giác... Y chỉ cảm thấy tiểu huyết của mình bị sáp hoàn toàn xóp, trảng vách trắng mịn bị ma sát nhanh mạnh làm cho co rút run rẩy, rậm rạp tê dại giống như kiến cắn phệ cục động y, vẫn cắn đến thịt cầu nặng trĩu cùng đỉnh nhục hành, sau đó một đường nhón nhạo, từ rốn chỗ kéo dài đến đầu nhũ, như là ném hòn đá nhỏ vào mặt hồ phẳng lặng, nháy mắt liền gợn lên rất nhiều vằn nước. Tầng tầng lớp lớp, cảm giác tan rồi lại hợp tích góp từng tí một tạo thành đầy trời khoái cảm, xâm nhập thần kinh cùng tâm tình của Bạch Niệm Phàm. Tiếng quát tháo vang vọng toàn bộ bầu trời đêm, thậm chí làm kinh động cả những chú chim kiếm ăn đêm.

Bạch Niệm Phàm bị sáp cơ hồ hồn phi phách tán, nhục hành bên dưới trướng đến đau đớn, cổ tình ngón tay Tần Tư lại kháp vào lỗ nhỏ giữa đỉnh đầu đỉnh của y, muốn bắn lại không thể bắn, đau đớn đan vào khoái cảm, làm cho y một vừa khóc kêu vừa lắc đầu: “Ta nói! Ta nói!”

Tần Tư thực hiện được cười gian, động tác dưới thân cũng là trở nên dửng dăng: “Tiểu Tư chăm chú lắng nghe!”

“Thỉnh... Thỉnh Tiểu Tư... Thao... Ta... A ” Bạch Niệm Phàm run run nói ra những lời này, cảm giác then thùng còn chưa kịp che giấu, đã bị Tần Tư thật sâu rút ra chọc vào hoàn toàn đánh tan, đầu ngón tay y kháp vào cánh tay Tần Tư, ngưỡng mặt cao giọng ngâm kêu, bị buộc nói ra lời nói *** dăng như thế xong, y thậm chí cảm thấy chính mình thật sự cũng trở nên *** dăng hơn...

Tần Tư nhìn đến vẻ mặt Bạch Niệm Phàm đỏ bừng, ánh mắt hơn một tia quuyến rũ ngược ngừng mà ngày thường không có, cùng với tiếng rên rỉ uyển chuyển ôn nhu, nhục bồng sáp thân thể người yêu, làm cho cả người hần đều sáng khoái xuyên thấu, thịt cầu ở khó hạ cũng trở nên nặng trĩu vô cùng. “Ca ca... Ta sáp bắn... Chúng ta cùng nhau đi... Ca ca... Có thích Tiểu Tư làm người hay không...?” Tần Tư cúi người dán lên bụng Bạch Niệm Phàm, vừa kích thích vừa hôn y.

“A ngô không được... Muốn, muốn bắn... Thích, thích... Tiểu Tư... A ” Đùi Bạch Niệm Phàm gắt gao vòng quanh thắt lưng Tần Tư, *** huyết bị rút ra chọc vào vội vàng đón ý nói hứa động tác của Tần Tư, trở nên càng ngày càng cuồng loạn.

Tần Tư mãnh liệt rút ra chọc vào vài cái, nhục bồng thật sâu đâm vào động khẩu, thoải mái rên rỉ ra tiếng. Tinh dịch nóng bỏng phun đến chỗ sâu trong trảng vách xóp mịn của Bạch Niệm Phàm, một cổ lại một cổ phun ra, Bạch Niệm Phàm cao giọng kêu to, nhục hành theo Tần Tư bắn tinh cũng phun đến chung quanh, hai người gắt gao ái ân cùng một chỗ, giằng co trong cao trào một đoạn thời gian dài.

“Thoải mái sao? Ca ca...” Tần Tư cắn môi Bạch Niệm Phàm, suyễn khí thô, sau khi phóng thích hần cực kì hạnh phúc.

Bạch Niệm Phàm nâng tay lên, đầu ngón tay mang theo khoái cảm chưa lui sau cao trào co rút, sờ chiếc cảm kiên nghị của Tần Tư, nghẹn ngào gật đầu: “Thoải mái... Tiểu Tư làm ta thật thoải mái... Thật vui vẻ... Tiểu Tư... Ta thực *** dăng phải không?” Khóe mắt y thắng nước mắt, chủ động hôn Tần Tư, không còn câu nệ ngược ngừng như dĩ vãng, ngược lại lộ ra một cổ tinh thuần hào phóng.

Tần Tư sững sốt một chút, lập tức vui nở hoa, nhục bồng còn đang tại trong thân thể Bạch Niệm Phàm ý xấu hướng bên trong thống thống, ôm Bạch Niệm Phàm liên tục nói: “Ta liền thích ca ca bị ta làm *** dăng như thế! Đừng để ý... Ta thực thích!”

Ngực Bạch Niệm Phàm phập phồng, chôn ở trên vai Tần Tư cọ cọ: “Ta sợ hãi... Điều như vậy ta chưa từng được trải qua! Nếu như đây mới chính là ta, ta đây, ta không muốn bị Tiểu Tư chán ghét, người có biết ta luôn luôn...”

Tần Tư ngăn lại lời nói của Bạch Niệm Phàm, đầu lưỡi dây dưa: “Người trong lòng của nhau làm chuyện như vậy là thực bình thường! Chỉ có ở trước mặt ta, người như vậy mới thực sự là người. Đừng sợ, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người!”

“Ân...” Bạch Niệm Phàm an tâm rất nhiều, trái tim bị bộ dáng *** dăng vừa rồi của mình làm kinh hách cũng hơi chút bình ổn một ít, thân thể trải qua phóng thích *** sau, một nhọc cư nhiên trở nên hư không, cả người đều tinh thần rất nhiều. Bị Tần Tư ôm vào trong ngực, y hơi hơi giật giật thân thể, thể này mới kinh thấy nhục bồng của Tần Tư còn lại trong thân thể mình, hơn nữa ra vẻ... còn thực cứng...

“Tiểu Tư, người, tinh lực của người cũng thật tốt...” Bạch Niệm Phàm đỏ mặt, không dám lộn xộn.

Tần Tư cúi đầu nở nụ cười, ghé vào lỗ tai y nói: “Đương nhiên, ta cũng không giống ca ca, mười tám tuổi chỉ biết đọc sách, ca ca đều hai mươi lăm, vẫn là cái xử nam đi? Ân?”

“Người! Nói hươu nói vượn cái gì!” Trong đầu Bạch Niệm Phàm oanh một tiếng, xấu hổ đến lắp bắp: “Từ nhỏ đến lớn đều bị người quần gắt gao, đừng nói làm quen bạn gái, chính là cùng nữ hài tử nói chuyện, cũng không có cơ hội nào!”

“Ta đó là cố ý, ai bảo bộ dáng này của người già trẻ thông ăn, một đồng lớn oanh oanh yển yển, từ nhỏ ta nhìn liền chướng mắt! Không có biện pháp, có một ca ca trì độn, làm đệ đệ, đương nhiên phải hết sức bảo hộ!” Thất lúng Tần Tư dùng sức, nhục bông lại bắt đầu chậm rãi co rúm.

“Ân... A... Người còn muốn a... A ” Bạch Niệm Phàm xui lơ ở trong lòng Tần Tư, bị động thừa nhận.

“Lần này không lao lực chút nào đâu! Ca ca, khoái hoạt phải hưởng thụ nhiều một chút, Đêm còn dài, chúng ta không cần lãng phí thời gian!” Thân thể Tần Tư tuổi trẻ khí thịnh lại chăm lữ tình giữa hai người. Lỗ nhỏ không ngừng chảy ra *** thủy kia đã muốn hoàn toàn thích ứng nhục bông của Tần Tư, rút ra chọc vào, phun ra nuốt vào đều mang ra bọt biển tinh tế, thân thể kịch liệt phát ra thanh âm giao hoan, mang theo tiếng nước có thể rõ ràng nghe thấy, còn có tiếng rên rỉ cao thấp sâu cạn, tạo thành thứ âm nhạc chỉ có ở chỗ hành lang tình nhân hẻo lánh này, trong không khí phát ra hương vị ái dục, theo thời gian trôi qua càng trở nên dày đặc.

19. Chương 19: Ngọt Ngào, Sư Sinh Ăn Ý. .

CHƯƠNG 19: NGỌT NGÀO, SƯ SINH ĂN Ý...

Editor: Javiko

Trên bảng thông báo trước dãy nhà tổng hợp dán giấy đỏ báo tin mừng. Học sinh đi ngang qua đều dừng chân quan khán, thường thường thảo luận vấn đề nóng nhất trong học viện hiện nay nhân vật phong vân đứng đầu, Tần Tư. Một tháng ngắn ngủn chuẩn bị cho cuộc thi, học sinh vừa mới vào học chưa đầy một năm này đã trở thành nhân vật nóng nhất đương thời diện mạo anh tuấn, thành tích nổi trội xuất sắc, năng lực công tác nhất lưu, biết cách đối nhân xử thế, lại ở cuộc thi toán học cấp quốc gia năm nay giành giải nhất. Là học sinh của học viện Xuân Đẳng, đây thật sự là thành tựu rất lớn.

“Tần Tư giành được vị trí đứng đầu! Nghe nói tháng sau còn được đi thi quốc tế đâu! Thật không thể tưởng tượng a! Vì sao đều là năm nhất, ta lại ngốc đến cuộc thi đều trượt!”

“Bởi vì người là heo thôi! Ha ha ha! Người đừng uể oải, người ta Tần Tư là cấp bậc gì, vốn chính là lấy thành tích thứ nhất vào trường, cấp bậc của học viện chúng ta người cũng không phải không rõ, cuộc thi năm đó, người ngẫm lại xem đã phải tranh đấu như thế nào đi!”

“Ai ai! Mau nhìn mau nhìn! Đó không phải là Tần Tư sao! Bên cạnh là chủ nhiệm lớp của hần Bạch lão sư a! Hai người thật đẹp trai!” Trong đám người một trận xôn xao, đặc biệt nữ sinh đều hưng phấn mà chen đến hành lang, nhìn trông mong vào hai người đang đến gần.

“Tần Tư đồng học! Chúc mừng người!” Nữ sinh lớn mật một chút liền kêu lớn.

Tần Tư mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn mọi người! Ta sẽ tiếp tục cố gắng! Mọi người cũng phải cố lên nga! Các vị mỹ nữ, nếu như học tập có nghi hoặc gì ta có thể giúp đỡ, liền tới lớp tìm ta đi.”

Hần thuận tiện nháy mắt, gong kính màu vàng làm hần trông phá lệ nhã nhặn. Tim các nữ sinh đều đập loạn, đỏ mặt nhìn theo phương hướng hai người rời đi.

“Tiểu Tư thật đúng là được hoan nghênh đâu.” Bạch Niệm Phàm ôm một xấp tư liệu lớn, vừa đi vừa cười nói, mặt mày mang một tia trêu chọc ôn nhu.

Tần Tư đối Bạch Niệm Phàm cười lớn: “Được chào đón nhất hần là Bạch lão sư đi. Đại chúng tình nhân, chọc bao nhiêu nữ hài tử phương tâm, ta bắt quá là tiểu mao đầu vừa trưởng thành, so ra còn kém Bạch lão sư rất nhiều.”

“Ba hoa!” Bạch Niệm Phàm tâm tình thập phần sung sướng, Tần Tư thành tích vượt quá tưởng tượng của y, y không dự đoán được Tần Tư sẽ cố gắng đến loại trình độ này, nghĩ đến cố gắng của Tần Tư đại bộ phận là vì chính mình, trong lòng y liền phiếm ra nhè nhẹ ngọt ngào.

“Ta đây tiến văn phòng, người đi về trước đi. Tháng này, vất vả.” Bạch Niệm Phàm chỉ chỉ tư liệu trong tay.

“Là mệt chết đi a.” Môi Tần Tư tà tà gợi lên, nhìn quanh bốn phía không có người liền một phen kéo qua Bạch Niệm Phàm, đem y đẩy vào trong góc cầu thang đè ép đi lên.

“Ấn...” Bạch Niệm Phàm kinh hô, ôm chặt tư liệu trong tay. Trong lúc bối rối môi lại bị Tần Tư khiêu mở, đầu lưỡi nóng ẩm chui vào nghịch ngợm cuốn đầu lưỡi của mình, không tha cự tuyệt hấp dẫn.

Một đôi bàn tay to không an phận ôm thắt lưng của mình, trước sau vuốt ve, mềm nhẹ lên xuống, một đường lướt xuống hông, không nhẹ không nặng nhu nhuyến.

Trên cầu thang loáng thoáng truyền đến thanh âm nói chuyện, chop mũi Bạch Niệm Phàm hừ vài tiếng, từ chối thoát ly nộ hôn cùng vuốt sói của Tần Tư, sửa sang lại xiêm y, thế này mới oán trách trừng mắt nhìn Tần Tư một cái, xoay người lên lầu.

“Trước thu điểm lợi tức, ta đói bụng gần một tháng, từ sau kì nghỉ lần trước, chúng ta mới làm có một hai lần...” Tần Tư đi theo phía sau Bạch Niệm Phàm, thừa dịp y còn chưa lên lầu, ghé sát vào lỗ tai y nhắc nhở.

Mặt Bạch Niệm Phàm bá một chút đỏ lên, trên lầu tựa hồ có người đang đi xuống, y vội vàng bước lên cầu thang, quay đầu nói: “Sau này còn nhiều thời gian, tùy người an bài thế nào cũng được... Ta lên đây.” Dứt lời dặng dặng dặng chạy nhanh đi lên.

Tần Tư nhìn vành tai hồng thắm của Bạch Niệm Phàm, tựa vào cửa cầu thang cười như hồ ly. Nhìn theo Bạch Niệm Phàm đi lên sau, hần thế này mới lười biếng đứng thẳng, thân cái lưỡi thắt lưng, ngáp một cái, tháng này thật đúng là mệt chết hần!

Trên lầu truyền đến thanh âm nói chuyện của nữ sinh, Tần Tư nhắc chân đi ra ngoài, lại bị người phía sau gọi lại.

“Tần Tư đồng học.” Đường Ny xuống dưới, phía sau còn có Ngọc Ngọc, nhìn đến Tần Tư sau, trong mắt có quang mang chột lóe qua.

“Đường Ny đồng học, Ngọc Ngọc đồng học, đã lâu không thấy.” Tần Tư cười gật gật đầu, xem như chào hỏi. Đường Ny nhìn chăm chăm Tần Tư vài giây, bỗng nhiên thẩu lên thấp giọng nói: “Tần Tư đồng học, hỏi người cái vấn đề. Người thành thật trả lời ta.” Động tác của nàng nhanh chóng, ngay cả Ngọc Ngọc đều bất ngờ, nhẹ nhàng lôi kéo quần áo Đường Ny, ý bảo nàng vẫn là đừng hỏi.

Tần Tư chọn cao mi, hần khá là thưởng thức hai vị mỹ nữ này, thành tích tốt, không bất quá lại hiểu được đúng mực, thật sự là không phải bình hoa tầm thường có tri thức, có nội hàm.

Đường Ny gấp vẻ mặt chờ đợi lắng nghe của Tần Tư, liền lại để sát vào một chút, ngửi được hương vị nam tính trên người Tần Tư, nàng hơi hơi đỏ hồng hai má, cũng là dứt khoát giương mắt chống lại ánh mắt thâm thúy sau cặp kính của Tần Tư. “Tần Tư đồng học, người thích Bạch lão sư sao?”

Lưng Tần Tư hiển nhiên cứng ngắc một lát, nhưng rất nhanh liền trầm tĩnh lại, hần khê nâng kính mắt, hơi hơi nghiêng mặt, khuynh người ở bên tai Đường Ny nói: “Tần Tư, chỉ yêu Bạch Niệm Phàm một người.”

Thanh âm tuy rằng nhỏ, lại cũng đủ rơi vào trong tai Đường Ny cùng Ngọc Ngọc, các nàng chưa kịp nói gì, bên môi Tần Tư đã gợi nên một nụ cười tà khí, không còn ánh mặt trời như dĩ vãng: “Bất quá, đó là một bí mật. Ta tin tưởng, hai vị sẽ giữ bí mật này.”

Bên tai Đường Ny còn có chút hồng, nàng vừa mới nhìn đến Bạch lão sư vẻ mặt đỏ bừng lên lầu, môi tựa hồ còn sưng đỏ, quả nhiên xuống lầu liền nhìn đến Tần Tư, thế này mới lớn mật đi chứng thật nghi hoặc vẫn tồn tại trong lòng tháng này.

Ngọc Ngọc bắt đắc dĩ ôm trán: “Ny Ny, chuyện của lão sư chúng ta đừng quan tâm, bộ dáng của Tần Tư là còn thật sự.”

Đường Ny phiên cái xem thường: “Ta thuận miệng hỏi một chút, cái gì cũng không biết. Ai u! Thật nặng a! Tư liệu phá này còn bắt hai thiếu nữ chúng ta đến chuyển! Nam nhân lớp mình thật sự là đủ vô dụng!”

Một đôi bàn tay to đúng lúc nâng sách vở rất nặng trong tay Đường Ny, Tần Tư quay đầu cười: “Vì hai vị mỹ nữ cống hiến sức lực, là vinh hạnh của ta.”

20. Chương 20: Nguyên Vọng. Nhân Sinh Không Có Chữ Nếu. .

CHƯƠNG 20: NGUYỄN VỌNG. NHÂN SINH KHÔNG CÓ CHỮ NẾU...

Editor: Javiko

Cuối mùa thu tới gần đầu mùa đông, Bạch Niệm Phàm ở văn phòng thu thập tư liệu xong, nhẹ nhàng thở ra thật dài, làm chủ nhiệm lớp mới càng ngày càng thuận tay, hết thấy đều đi hướng quỹ đạo bình thường, trừ bỏ... giữa y cùng Tần Tư, càng ngày càng không “Bình thường” quan hệ. Bọn họ là huynh đệ không cùng huyết thống, y lớn hơn hẳn bảy tuổi, y là chủ nhiệm lớp của hắn, hắn là lớp trưởng – trợ thủ đắc lực của y. Bỏ qua cái khác không nói, việc học của Tần Tư không giống hồi trung học khiến y phải quan tâm, mà là càng phát ra ổn định tự giác; tương phản, ở trong công tác hằng ngày của Bạch Niệm Phàm, Tần Tư lại bắt đầu sắm vai nhân vật cực kỳ trọng yếu phụ tá đắc lực.

Bạch Niệm Phàm biết tính tình của mình quá mức ôn hòa, lớp học ngẫu nhiên sẽ sinh ra một ít phiền toái, tính cách này của mình nói chung sẽ thiếu một chút nghiêm khắc, phương diện này Tần Tư giúp đỡ y thật nhiều mang tấm gương học sinh xuất sắc nổi trội khiến các học sinh khác dễ bảo hơn. Điều này làm cho Bạch Niệm Phàm vừa cảm khái vừa không cam lòng. Cảm khái là, Tần Tư thật sự trưởng thành, hắn có ý nghĩ của chính mình, hơn nữa cử chỉ cũng thật thuần thực, hiểu được nhiệm vụ quan trọng nhất trong giai đoạn trưởng thành của mình là gì, không còn kiêu căng tùy hứng như dĩ vãng, trở nên trầm ổn; không cam lòng là, y rõ ràng đã sớm là người lớn, còn bị đệ đệ của mình làm thành bảo bối phụng trong lòng bàn tay, thật giận là chính mình càng ngày càng chìm đắm vào đây.

“Tần Tư, chờ người ra xã hội, ly khai ta, chân chính kiến thức đến thế giới bên ngoài, người...” Bạch Niệm Phàm tựa vào trong ghế dựa, nhìn trần nhà, thì thào tự nói. Y bỗng nhiên cảm giác được một chút sợ hãi, dĩ vãng chưa bao giờ tự hỏi qua loại vấn đề này, ý niệm trong đầu một khi sinh ra, liền không thể ngăn chặn. Đó là một xã hội thế tục, có lẽ vài năm sau, y cùng Tần Tư, đều sẽ phải đối mặt với áp lực xã hội, đối mặt hôn nhân, đối mặt ánh mắt người bình thường, cuộc sống bình thường. Cha mẹ, bằng hữu, xã hội, công tác... không thể nào tránh được. Con người ở trên đời này, làm sao có thể chỉ một mình sống. Cứ tiếp tục như vậy... có thể hay không... hủy hoại Tần Tư.

Nghĩ đến đây, Bạch Niệm Phàm một trận phiền chán, đứng dậy mở ra cửa sổ, bên ngoài tối đen một mảnh, hôm nay y lại làm việc đến đêm khuya. Không khí có chút lạnh tiến vào, làm tư duy của y cũng dần thông suốt. Cười khổ một tiếng, y đi ra văn phòng, vào toilet rửa mặt.

Ngẩng đầu nhìn bản thân trong gương, trên khuôn mặt tuổi trẻ tuần lãng, cảm xúc phức tạp rõ ràng in tại trong mắt cùng đuôi lông mày, y giải khai cúc áo sơ mi, tưởng hít thở chút không khí, lại nhìn đến dưới cổ một mảnh lớn ấn ký màu đỏ, rậm rạp giống như bị một đàn kiến cắn qua.

Khuôn mặt Bạch Niệm Phàm lập tức hồng thấu, ngay cả cổ đều nổi lên một tầng da gà. Đó là hôm kia ở ký túc xá của mình điên cuồng cả một đêm. Loại cảm giác bị giữ lấy cùng nhồi đầy này, làm cho khổ hạ của y động dậy, cả người dần trở nên khô nóng. Thân thể này đã dần dần thấm mê điên cuồng tình ái, một ngày so với một ngày... càng *** dâng.

Y vội vàng hắt mấy vốc nước lạnh, mới tưới diệt được dục hỏa trong lòng vài phần, đối chính mình trong gương xả xuất một chút tươi cười miễn cưỡng liền xoay người rời đi. Đêm đã khuya, cũng không biết Tần Tư có phải lại chạy đến ký túc xá chờ y không.

Bạch Niệm Phàm vừa định mở cửa phòng, cánh cửa bỗng nhiên lỏng ra, cả người y trở tay không kịp phác lên, ngã vào trong lòng một người. Hương thơm quen thuộc xông vào chop mũi, y buồn hừ một tiếng tưởng đứng dậy, cả người lại bị ôm lên.

“Tiểu Tư, người, phóng ta xuống dưới! Hơn nửa đêm không ngủ sao lại chạy tới đây!” Bạch Niệm Phàm giãy dụa bị phóng tới trên sô pha.

Tần Tư đem Bạch Niệm Phàm vòng ở trong sô pha, ánh mắt sau lớp kính gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Niệm Phàm, Bạch Niệm Phàm bị hấn xem có chút chột dạ, ngoảnh mặt đi, cũng không thèm nhắc lại.

“Hừ.” Tần Tư bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, đầu ngón tay giữ cầm Bạch Niệm Phàm, bức y nhìn ánh mắt gần trong gang tấc của mình: “Ca ca, mỗi lần người miên man suy nghĩ, luôn sẽ đứng ở văn phòng, đã khuya mới có thể trở về.”

“Ta không có!” Bạch Niệm Phàm thốt ra, rất nhanh liền ý thức được chính mình phủ nhận quá nhanh... Có chút giấu dùm hờ đuôi, lại rõ ràng biết, y quả thật là đang miên man suy nghĩ, nhưng...y là người đã đi ra xã hội, nghĩ như vậy, lại bình thường xuống!

Thân thể Tần Tư chậm rãi áp chế đến, mang áp bách rõ ràng, làm cho Bạch Niệm Phàm càng ngày càng bất an. Y bị buộc nhìn Tần Tư, bị giam cầm ở địa phương nhỏ nhỏ, so sánh một chút y mới ý thức được, Tần Tư đang ở trong thời kỳ phát dục, lớn rất nhanh, ngắn ngủn mấy tháng thời gian, hấn lại cao thêm không ít, hiện tại, chính mình vốn là không tính rất cao, bị hấn vòng trong cánh tay, thế nhưng không có biện pháp giãy.

“Tần Tư, người cuối cùng cũng là người lớn.” Bạch Niệm Phàm bỗng nhiên nói, mặt mày ôn nhuận cười.

“Bạch Niệm Phàm, ta chưa bao giờ cho rằng chính mình không phải người lớn. Mặc dù là bảy tuổi năm ấy, khi lần đầu tiên nhìn thấy người, ta cũng không nghĩ chính mình là tiểu hài tử. Nếu như không có biến cố năm bảy tuổi ấy, ta có lẽ sẽ giống tiểu hài tử bình thường trưởng thành một nam nhân bình thường. Nhưng là, nhân sinh không có chữ nếu, thứ ta muốn, cho tới bây giờ cũng chỉ có một, thứ đó, xỏ xuyên qua cả nhân sinh của ta, ta tuổi trẻ, nhưng là cái đó và tuổi không quan hệ, không phải sao?” Chóp mũi Tần Tư cọ khuôn mặt Bạch Niệm Phàm, chậm rãi nói.

“Tha thứ ta yếu đuối... Tần Tư...” Bạch Niệm Phàm chỉ cảm thấy cái mũi đau xót, nước mắt liền lăn xuống, theo khuôn mặt chậm rãi tích tụ, đôi môi lạnh lẽo run rẩy hôn lên Tần Tư.

“Ca ca không cần lo lắng, chỉ cần Tiểu Tư vẫn nắm tay người, chúng ta sẽ không bao giờ lạc mất nhau. Thế giới rất lớn, nhưng là lòng tham của ta nhỏ, tâm lý ta, cho tới bây giờ chỉ ở một người, chính là người a, ca ca của ta.” Tần Tư khẽ hôn khóe mắt phiếm lệ của Bạch Niệm Phàm, đau lòng dỗ.

Tâm tư của hấn luôn rất tinh tế, như thế nào có thể không rõ lo âu của Bạch Niệm Phàm. Là hấn bắt buộc Bạch Niệm Phàm, bức y bởi mình đi hướng con đường gian nan không có lối về, như vậy trên những chặng đường sau này, tất cả bụi gai sẽ đều do hấn chặt đứt. Hấn làm sao có thể bỏ được, làm cho ca ca âu yếm, đi thừa nhận một chút thương tổn?

21. Chương 21: Thổ Lộ. Cẩm Kỵ Nơi Văn Phòng!

CHƯƠNG 21: THỔ LỘ. CẨM KỴ NƠI VĂN PHÒNG!

Editor: Javiko

“Ân...” Cẩm giác thỏa mãn, tâm an, cùng cảm động, mong được tràn ngập trái tim Bạch Niệm Phàm, nam nhân không ngừng trưởng thành trước mắt này, đang dùng cả tấm lòng mình nói với y, hãy cùng hấn kiên cường bước tiếp!

“Thế nào? Ca ca gốc của ta.” Tần Tư ngồi ở trên sô pha, xoa mái tóc đen mượt của Bạch Niệm Phàm, trước kia đây là động tác đặc ái khi khích lệ hấn của ca ca, hiện tại cuối cùng đã đến phiên hấn.

“Ta thật sự là vô dụng... Làm cho tiểu Tư chê cười! Ta, ta không sao...” Bạch Niệm Phàm lung tung lau nước mắt, xấu hổ nói: “Ca ca như ta còn chẳng bằng đệ đệ người!”

“Ca ca đừng nói những lời gốc như vậy, tính cách ôn nhu của người, cũng không phải là cái gì vô dụng. Huống chi...” Tần Tư để sát vào Bạch Niệm Phàm, ba ba hôn vài cái, “Thời điểm chúng ta ở trên giường, biểu hiện của ca ca vẫn đều tốt lắm đâu...”

“Đừng nói nữa! Nói tiếp thể diện của ta đều mất hết!” Bạch Niệm Phàm vốn đang xấu hổ, bị Tần Tư nói như vậy lại càng thêm ngượng ngùng vô cùng, che miệng Tần Tư, ánh mắt bay tới bốn phương tám hướng.

“Ha ha ha ha!” Tần Tư nhìn đến bộ dáng ngượng ngùng của Bạch Niệm Phàm cười ha hả, một phen kéo Bạch Niệm Phàm ngã vào trên sô pha, vừa nhu vừa chà xát, cuối cùng hai người ôm chặt lấy nhau, nhìn nhau bật cười.

Ngón tay Bạch Niệm Phàm sờ thân thể càng ngày càng cường tráng cùng khuôn mặt anh tuấn của Tần Tư, xúc cảm trong tay thực chân thật, tình yêu của Tần Tư cũng thực chân thật, làm cho y cảm giác thập phần ngọt ngào cùng hạnh phúc, dựa vào bả vai Tần Tư, y nhẹ nhàng khẽ gọi: “Tần Tư.”

“Àn?” Tần Tư ôm Bạch Niệm Phàm có chút khó hiểu nhíu mày.

“Ta thích người, Tần Tư.” Tiếng nói ôn nhu trong sáng mang theo tình cảm chân thành làm cho Tần Tư nháy mắt giống như báo săn nhìn chằm chằm Bạch Niệm Phàm, trái tim kịch liệt nhảy lên, kinh tâm động phách hơn rất nhiều so với lần Bạch Niệm Phàm cởi sạch quần áo để giữ lại hân kia.

“Hừ ” Bạch Niệm Phàm đương nhiên nhìn đến Tần Tư kích động, ngón tay ấn môi hân ngăn trở hân nói chuyện, “Người hãy nghe ta nói, ta trước kia vẫn nghĩ đến, ta là đại người lớn, có trách nhiệm dẫn đường người, trước kia ta căn bản không có biện pháp tưởng tượng, ta sẽ nguyện ý như vậy, bị người ôm vào trong ngực, hôn môi, vuốt ve, thậm chí là làm tình...” Y đỏ mặt, tạm dừng một chút, “Ta sai lầm rồi, người so với trong tưởng tượng của ta, càng thêm hiểu được tình yêu. Cho nên, ta phải thừa nhận, cho tới nay, tùy ý người đối ta sách cầu, là cùng người giống nhau, ta Bạch Niệm Phàm, thích Tần Tư.”

Những lời thổ lộ rõ ràng này, làm cho Tần Tư sửng sốt ước chừng có một phút. Sau đó, Tần Tư tựa như đã thú nổi điên, một phen xả bay áo Bạch Niệm Phàm, hai tay kéo một phát cúc áo sơ mi đều rơi ra, y vào khí lực lớn, cuốn lại áo Bạch Niệm Phàm, đem tay y trời ra sau lưng.

“Tiểu Tư! Người, người đây là làm cái gì! A! Quần áo hỏng rồi!” Nguyên bản Bạch Niệm Phàm còn đang cực kỳ hưởng thụ không khí dịu dàng thấm thiết này, bỗng nhiên lại bị Tần Tư nổi điên làm choáng váng, nhìn đến ngực mình lộ hết nằm trên sô pha, y lập tức ý thức được ý đồ của Tần Tư. Xem ra y thổ lộ, đối Tần Tư lực sát thương quá lớn... Chẳng lẽ muốn ở trong văn phòng này... Bạch Niệm Phàm xấu hổ đến không biết làm sao mới tốt, xoay thân thể thương lượng: “Tiểu Tư, chúng ta trở về làm... Được không?”

Tần Tư hai ba cái liền ném đi quần áo của mình, chặn miệng Bạch Niệm Phàm lại: “Ca ca, không còn kịp rồi! Ta hiện tại sẽ ăn người! Người đều câu dẫn ta như thế, ta không làm chút gì chẳng phải là thực có lỗi với người!”

“Ngô không... làm... ở đây sẽ, sẽ bị phát hiện...” Bạch Niệm Phàm bị động nhận lấy Tần Tư hôn môi, đứt quãng rên rỉ, ánh mắt nhìn về phía cửa lớn hơi hơi mở ra.

Tần Tư tùy tay lấy một quyển sách bên cạnh ném qua, cửa liền đóng một tiếng đóng lại, hân trực tiếp kéo xuống khóa quần Bạch Niệm Phàm, cách quần lót sờ nắn tiểu đệ đệ của y.

“Ách không Tiểu Tư... Sẽ làm sô pha dơ mất! Ngày mai ta còn phải đi làm...” Hai tay Bạch Niệm Phàm sau người, một cổ lửa nóng từ hạ thân hướng thẳng lên ốt, bỏng cháy làm y nói năng đều lộn xộn.

“Ca ca thật sự là yêu tinh thích nói dối! Đều cứng rắn thành cái dạng này, còn không chịu nhận! Xem, nó cách quần cũng nhảy lên đâu!” Tần Tư đem quần lót kéo xuống, nhục bồng đang trưởng thành liền nhảy ra, trong không khí hơi lạnh lắc lư.

“Chúng ta... Trở về làm a...” Bạch Niệm Phàm nhìn đến nhục bồng của mình ở trước mắt Tần Tư lúc ẩn lúc hiện, mặt nháy mắt liền đỏ lên.

“Ca ca chờ được, nó cũng chờ không được đâu.” Ngón tay Tần Tư xoa lên nhục bồng, há mồm liền ngậm vào trong miệng, một bên vuốt ve xoa nắn hai viên cầu phía dưới, một bên đối đầu nắm hồng nhật kia hấp dẫn thật sâu.

Khoang miệng nóng hổi mềm mại bao vây nhục hành cương cứng, thân thể vốn đang giãy dụa của Bạch Niệm Phàm hoàn toàn nhuyển xuống, ngã vào trên sô pha, cúi đầu suyền khí, chỉ chốc lát sau, theo miệng Tần Tư hấp mạnh, y liền trực tiếp ngậm kêu tiết đi ra.

“Ăn hừ...” Tần Tư nuốt xuống mấy ngụm, ái muội trêu đùa: “Thực mau đâu, ca ca có phải hay không nghĩ đến ta, nơi này liền khẩn cấp dựng thẳng lên đâu? Giống như ta a, ca ca, ta không lúc nào không muốn làm người, cho dù là thời điểm đi học...”

“Không, không phải như thế! Hôm nay, hôm nay là quá mệt mỏi!” Bạch Niệm Phàm bị nói đến khẩn cấp, đã quên còn đang ở trong văn phòng, bắt lấy tay Tần Tư biện giải: “Tiểu Tư chê ta không tốt?”

“Làm sao có thể.” Tần Tư một phen cởi quần áo nửa người dưới Bạch Niệm Phàm, lúc này hai người đều đã trần trụi ghé vào nhau. Sô pha da màu đen đem thân thể rắn chắc trắng nõn của Bạch Niệm Phàm làm nổi bật phá lệ mê người, hai đầu nhũ hồng nhạt tiếp xúc với không khí lạnh lẽo liền dựng thẳng lên.

“Ca ca, người thật đẹp.” Tần Tư tựa vào sô pha, tỉ mỉ đánh giá Bạch Niệm Phàm, ngón tay niết đầu nhũ y nhẹ nhàng nhu nắn, cúi đầu lại là một trận hôn liếm.

“Ăn... A... Có điểm đau... Nhẹ chút...” Bạch Niệm Phàm hàm hồ nói, đầu nhũ bị Tần Tư làm vừa đau vừa ngứa.

22. Chương 22: Mất Hồn. Tư Vị Khó Quên Tận Xương!

CHƯƠNG 22: MẤT HỒN. TƯ VỊ KHÓ QUÊN TẬN XƯƠNG!

Editor: Javiko

Thân thể Tần Tư trực tiếp áp đến trên người Bạch Niệm Phàm, nhục bồng cường tráng ở hạ thân cùng thịt cầu đều gắt gao dán lên bụng Bạch Niệm Phàm, thường thường đỉnh lên vài cái, thân thể hai người rất nhanh liền nóng đến đáng sợ.

“Thế nào? Ca ca, người liền thừa nhận đi, muốn bị ta ăn đến như vậy... Mặt sau cũng đã ẩm ướt rồi...” Ngón tay Tần Tư vuốt đến cửa huyệt của Bạch Niệm Phàm, thân nhập vào trong cốc động đã có dịch tiết ra kia, nhẹ nhàng mà khuấy động.

“A! Đừng!” Bạch Niệm Phàm xoay thất lưng, y là muốn chạy trốn khỏi khiêu khích của Tần Tư, nhưng ngón tay hấn lại càng không ngừng rút ra chọc vào ở phía sau, một cổ khoái cảm tê dại vọt lên, thân thể không tự chủ được đi theo động tác của Tần Tư vặn vẹo.

“Ca ca thật là! A! Đúng rồi, hôm nay cũng phải ghi âm! Lần sau lại tới nơi này tưởng niệm!” Tần Tư lấy đến áo sơ mi, từ trong túi lấy ra bút ghi âm nhấn nút khởi động, “Được rồi!”

Bạch Niệm Phàm đều đã quen với việc này, cắn môi không hề ra tiếng.

“Ca ca, người nhấn cũng vô dụng! Tất xấu này của người, Tiểu Tư sẽ giúp người chậm rãi sửa lại!” Tần Tư đẩy người Bạch Niệm Phàm, làm cho y ghé vào trên sô pha, nửa quỳ đưa lưng về phía hấn, gập lỗ nhỏ kia hé ra hợp lại khúc trương không sai biệt lắm, hấn động thân một cái liền vọt vào, tràn vạch cực nóng nhanh trí bao vây lấy nhục bồng của hấn thập phần thoải mái.

“A ” Bạch Niệm Phàm sẽ không thư thái như vậy, phía sau bị thô to dị vật bồng nhiên nhồi, khiến y bám chặt vào sô pha co rúm một hồi lâu mới dần dần thích ứng, nơi đó đã muốn bị Tần Tư “Làm” đến cũng không còn cảm giác đau đớn... Ý thức được điểm này, thân thể y liền quần bách co rụt lại.

Đầu gối Tần Tư đỉnh mở hai chân y: “Ca ca! Chân lại mở ra một chút! Không đủ! Mông nâng lên chút nữa! Ca ca ngày thường tập luyện nhiều như vậy, thân thể tự nhiên mềm mại, đừng lo lắng... Thay đổi tư thế sẽ càng thích!”

Hai má Bạch Niệm Phàm cọ ở trên sô pha, nhìn thân thể nam nhân xỏ xuyên qua thân thể y, cắn chặt răng, hai chân thon dài mở rộng ra, khóa tại trên sô pha, mông cao cao nâng lên, hậu môn mở ra, càng tạo điều kiện cho Tần Tư xâm nhập.

“Ca ca thật là lợi hại!” Tần Tư tán thưởng vuốt ve đùi trong có chút run rẩy của Bạch Niệm Phàm, nhục bồng chậm rãi động lên, động tác của hấn rất chậm, như là thưởng thức đồ ăn mỹ vị, chậm rì rì rút ra chọc vào.

Nhục bồng thô to cứng rắn cùng trắng vách trắng mịn chậm rãi ma sát, gân xanh trên nhục bồng nhảy lên cùng mị thịt bị kéo ra từ trong huyết động hần đều thanh thanh sở sở xem vào trong mắt, loại cảm giác giữ lấy Bạch Niệm Phàm này, thực làm cho hần càng ngày càng hưng phấn.

“Ân... Quá sâu... Cùng bình thường... Không giống với... A ” Bạch Niệm Phàm rên rỉ, nước miếng theo khoe miệng chảy xuống, mặt mày phiếm lệ, cũng không phải vì đau, mà là do bị trêu chọc.

“Không giống ở chỗ nào?” Tần Tư cực có kiên nhẫn rút ra chọc vào, lúc nhanh lúc chậm, khi cạn khi sâu, lặp đi lặp lại nhiều lần.

“A rất khổ sở! Hảo trưởng! Ô ” Bạch Niệm Phàm bị động tác của Tần Tư làm khóc lên, nhục bồng kia sắp sâu sắp nhanh, thân thể y liền kìm lòng không đậu run run vui thích, sắp cạn sắp chậm, trắng vách liền hư không phải chết, trong lòng luôn có một thanh âm như đang kêu gào.

“Ân? Không giống ở chỗ nào? Ca ca ngươi còn chưa nói đâu!” Tần Tư rút ra nhục bồng, cởi bỏ hai tay bị trói của Bạch Niệm Phàm, nghiêng mặt liếm nước mắt trên mặt y, nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Niệm Phàm được đến tự do đem mặt hơi nâng lên một chút, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Tần Tư, động khẩu phía sau vẫn mở ra, chính y có thể cảm giác được, nó sau khi bị Tần Tư sáp nhập, cho dù rút ra cũng là duy trì trạng thái nửa mở.

Loại cảm giác bị nam nhân xâm phạm đến chỗ sâu nhất, làm đến trắng vách co rút, dịch ruột non loạn phun, dịch thể bắn tới một giọt không thừa, khoái cảm dâng trào cao vút, giống như thuốc độc, tư vị mất hồn tận xương như thế, một khi nhiễm phải sẽ không thể thoát ra được. Hướng chi, hôm nay không còn như dĩ vãng nữa, chính y đã thổ lộ với Tần Tư. Loại vận động cùng người mình yêu thật tình thực lòng kết hợp này, làm cho tinh thần và thể xác Bạch Niệm Phàm đều nhận nhạo vô cùng. Y hôn lên Tần Tư, cái mông cọt xát hung khí đồ sộ của Tần Tư, động khẩu ướt át thậm chí có thể cắn đầu đỉnh Tần Tư, từng chút từng chút một chủ động: “Làm ta, làm ta... Nơi đó rất ngứa! Ta... Muốn nhục bồng... của tiểu Tư...”

Tần Tư phút chốc mở to hai mắt, không dám tin lại tâm hoa nộ phóng nhìn Bạch Niệm Phàm vẻ mặt si mê, khổ hạ nhanh chóng nhảy vào trong cặp mông vẫn đang lắc loạn của Bạch Niệm Phàm, thật sâu sáp vào, phúc xuy thanh âm thân thể bị xuyên thấu vang lên.

Không đợi Bạch Niệm Phàm phát ra tiếng rên rỉ đầu tiên, Tần Tư liền nhanh chóng vận động, tư thế dễ dàng thuận tiện làm cho hần không hề trở ngại hung hăng thao lỗ nhỏ *** mỹ kia, toàn bộ lực lượng đều dồn lên thiết bồng của hần, toàn bộ nhảy vào nhục động mất hồn.

“A tuyệt quá trong động nóng quá! Sẽ thiêu cháy ta mất! A ” Bạch Niệm Phàm bị lửa đạn mãnh liệt của Tần Tư tập kích khiến cho lắc đầu liên tục, liễu mạng kêu to, nhục hành phía dưới của y cao cao dựng thẳng lên, đầu đỉnh theo động tác rút ra chọc vào của Tần Tư mà thấm ra chất lỏng trong suốt. Tư thế mập hợp từ phía sau, làm cho Bạch Niệm Phàm càng thêm tỉnh táo thấy được thân thể mình biến hóa. Thân thể kiều mị phản ứng khiến y tự nhiên *** dâng kêu.

Nam nhân luôn ôn nhu tại thời điểm *** tăng vọt mang theo mười phần mười dụ hoặc quyến rũ, thanh âm rên rỉ như tiếng mèo kêu tựa như gợn nước truyền khắp không khí, dừng ở trong tai Tần Tư đó là thuốc kích tình mạnh nhất.

Thất lưng Tần Tư nhanh chóng kích thích, hai tay gắt gao kéo hai chân Bạch Niệm Phàm, làm y mở rộng thêm một chút, nhục bồng như là bộ gõ trong dàn nhạc, bùm bùm rút ra chọc vào, một khắc cũng không ngừng nghỉ.

Dịch ruột non điên cuồng phân bố, chất lỏng trong suốt theo địa phương ân ái dần dần tích tụ ở trên sô pha, thậm chí nhỏ xuống mặt sàn, thịt ngân điểm hồng phía ngoài động khẩu hòa cùng động tác rút ra chọc vào gắt gao cần cây thiết bồng kia.

23. Chương 23: Tuyệt Quá, Dùng Sức Giết Chết Ta Đi!

CHƯƠNG 23: TUYỆT QUÁ, DÙNG SỨC GIẾT CHẾT TA ĐI!

Editor: Javiko

“Ca ca! Ta thao ngươi thích không?! Ta đâm đến tận cùng bên trong ngươi! Ca ca! Thân thể của ngươi mãi cảm *** dâng như thế, trời sinh chính là bị nam nhân sáp! Bất quá ngươi chỉ có thể ăn nhục bồng của tiểu Tư!” Tần Tư thể lực phi thường tốt, một bên mãnh thao một bên suyễn khí hồi.

“A thật thích cho ta! Nhanh chút cho ta! Ta chịu không nổi! Lại sáp tiếp ta sẽ điên mất! Bụng như muốn nổ mạnh!” Bạch Niệm Phàm bị Tần Tư làm không ngừng khóc kêu, *** mãnh liệt từ trong cơ thể lao đến làm cho y vừa kích thích vừa thống khổ, cảm giác điện lưu vô cùng mãnh liệt tại trong thân thể y nơi nơi truyền loạn, cơ bắp nơi đùi trong nhảy lên liên tục, đầu ngón tay cùng ngón chân đều co rút lại.

“Ca ca sẽ chịu được! Bây giờ còn chưa đến lúc đâu!” Tần Tư cúi người dán tại trên lưng Bạch Niệm Phàm, vươn ra một bàn tay tách ra khuôn miệng nửa mở của Bạch Niệm Phàm, mấy ngón tay vói vào trong, khi sâu khi cạn rút ra chọc vào miệng y, đem tiếng rên rỉ của y đều đổ trở lại.

Đầu lưỡi Bạch Niệm Phàm bị động thuận theo ngón tay Tần Tư quấy, nước miếng chậm rãi theo cảm chảy xuống cổ, nhiễm lên trước ngực, miệng cùng *** huyết phía sau đồng thời bị xâm phạm, nhục hành đã sớm khẩn cấp muốn phun ra.

“Ô ô ” y chỉ có thể chống đỡ chính mình, trên mặt tẩm đầy nước mắt, sóng tình sắp khiến y chết đuối, ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn, chỉ có thể dựa vào bản thân liều mạng hấp thu không khí, phát ra tiếng rên rỉ nức nở kéo dài.

Tần Tư suyễn khí, liều mạng sáp động khẩu đã trở nên mềm nhũn không ngừng chảy ra *** thủy, khi nhục bồng rút ra chọc vào tiếng nước giống như tiếng cá nhảy vào trong nước, phốc xuy phốc xuy ở trong không khí nhộn nhạo, dịch ruột non phân bố rất lợi hại, đem gốc đùi hai người đều làm ướt.

Theo vài lần hung mãnh động thân đánh sâu vào của Tần Tư, Bạch Niệm Phàm cuối cùng chống cự không được, đầu nhục hành một trận lắc lư, trọc dịch trắng đục liên phun tới, yết hầu bị ngón tay Tần Tư lấp kín cô lỗ cô lỗ vài tiếng, cả người run rẩy lui thành một đoàn. Nhục hành đứt quãng văng lên rất nhiều, trên sô pha, trên mặt Bạch Niệm Phàm đều lay dính, thân thể bị nam nhân làm đến cao trào trào không ngừng còn đang bị Tần Tư không ngừng nghỉ xâm phạm, cú động sau cao trào co rút lại làm cho Tần Tư thích đến tận trời, buông ra Bạch Niệm Phàm, càng thêm ra sức sáp.

“A muốn chết sẽ chết mất!” Bạch Niệm Phàm kêu to mang rõ ràng khóc nức nở, bộ phận phóng thích cao trào kia là nhục bồng của mình, động khẩu phía sau tích góp từng tí một một cao trào lại còn chưa bùng nổ, khoái cảm sẽ chìm y chết đuối, y chỉ còn lại ý niệm này trong đầu.

“Làm đến ngươi không thể khống chế! Ca ca! Ta cũng nhanh đến rồi! Thật là thích đến khó chịu!” Lực thất lưng của Tần Tư không giảm, tiếp tục cày cấy, lực kéo dài của hắn so với lần đầu quan hệ với Bạch Niệm Phàm tăng trưởng rất nhiều, điều này làm cho hắn thập phần kiêu ngạo.

“Không cần! Không cần! Mặt sau giống như muốn thoát ra thật khó coi!” Bạch Niệm Phàm quay đầu cầu xin tha thứ, chỉ cảm thấy một cổ cảm giác hít thở không thông từ động khẩu đến vách tràng tràn ngập đến trong bụng, ở bụng đánh vài vòng sau, y liền rõ ràng cảm giác được một cổ chất lỏng nóng bỏng ẩm ướt thuận theo tràng vách lan tràn.

Nhục bồng của Tần Tư hung hăng ở trên điểm mẫn cảm của Bạch Niệm Phàm va chạm, thịt túi phía dưới của hắn đã trương đến chịu không nổi.

“A ” Bạch Niệm Phàm bị Tần Tư ngoan làm như thế, một trận khoái cảm vặn vẹo co rút trong nhục bích, cổ chất lỏng trong động kia nháy mắt liên phun ra cửa huyết, bọt nước bắn lên bốn phương tám hướng, đầu đỉnh chôn trong *** huyết kia của Tần Tư bị bọt nước nhanh chóng phun ra đánh cho kích thích, sau vài cái rút ra chọc vào thật sâu, dịch thể cực nóng liền thật dài phun đến chỗ sâu trong bụng Bạch Niệm Phàm. (J: Cái màn phun dịch ở phía sau này là ví dụ cho câu nói *Làm cho phía sau cũng bắn ra* của các bạn công đó)

Dịch ruột non theo cú huyết Bạch Niệm Phàm phun ra cùng dịch thể Tần Tư vừa bắn trước sau đánh sâu vào lẫn nhau, nháy mắt châm khoái cảm đến điểm cao nhất, hai người đồng thời kêu lên, Bạch Niệm Phàm kêu đến cổ họng đều khàn khàn nhục hành đã bắn tinh qua của y lại bắn tinh thêm lần nữa, cho đến khi

không thể phun ra một chút gì nữa, dây thần kinh bên trong tựa hồ đều đang co rút run rẩy, thân thể chỉ còn lại có khoái cảm, không có một cảm giác nào khác...

Tần Tư ngã vào trên người Bạch Niệm Phàm, thời gian dài hoạt động thể lực như thế làm cho hắn cũng mệt mỏi nằm úp xuống, rút ra nhục bồng của mình, hắn lật lại cơ thể còn đang thất thần của Bạch Niệm Phàm, thở dốc hôn lên. Nụ hôn ôn nhu ngọt ngào, mãi đến vài phút sau Bạch Niệm Phàm mới hơi chút hồi thần, vẻ mặt y ửng hồng nhìn Tần Tư gần trong gang tấc, trước kia y thẹn thùng, cũng không có cơ hội xem biểu tình chân chính của Tần Tư, hiện tại y thanh thanh sở sở thấy được, đệ đệ của y, học sinh của y, cũng vẻ mặt đỏ bừng, trên mặt đều là sáng khoái sau khi phóng thích dục vọng, trong mắt là ảnh ngược bóng dáng của mình, thỏa mãn cười.

“Tiểu... Tư... Thoải mái sao?” Bạch Niệm Phàm thở dốc hỏi, bàn tay vuốt ve khuôn mặt Tần Tư.

“Thoải mái cực kỳ! Ca ca, ta chưa lần nào được thoải mái như thế! Hôm nay so với vài lần trước, đều phải thích hơn rất nhiều!” Tần Tư hôn mu bàn tay Bạch Niệm Phàm, không chút nào che giấu cảm thụ chân thật nhất của thân thể mình, bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, hắn một phen kéo Bạch Niệm Phàm, làm cho y ngồi ngay ngắn, “Ca ca, chính người nhìn xem, sô pha đều làm ẩm ướt!”

Bạch Niệm Phàm cúi đầu nhìn, giữa hai chân hỗn độn dịch thể trắng đục cùng chất lỏng trong suốt in nhuộm ở trên sô pha màu đen một mảng lớn. Nghĩ đến vừa rồi bị Tần Tư sáp trước sau đều cao trào phun ra, y liền nhin không được che kín mặt.

“Mắc cỡ chết người! Làm sao sẽ như vậy!” Bạch Niệm Phàm thì thào tự nói, bỗng nhiên cảm giác thân thể bay lên không, cả người đều bị Tần Tư ôm ở trong lòng, y vội vàng ôm lấy cổ Tần Tư, phòng ngừa chính mình ngã xuống, “A! Tiểu Tư! Người, người muốn làm gì thế!”

“Mặc kệ cái gì... Nếu sô pha đều ô ứ, chúng ta đây đổi phương thức không gây bẩn đến làm... Ca ca, cực hạn khoái cảm như vậy, chúng ta hẳn là thưởng thức nhiều một chút!” Hai tay Tần Tư nắm chặt hông Bạch Niệm Phàm, khiến đùi y gắt gao quấn quanh lưng hắn, cả người đứng lên, nhục bồng còn đang căng cứng lập tức liền nhảy vào động khẩu chưa kịp khép lại của Bạch Niệm Phàm, rất nhanh bắt đầu đâm chọc co rút.

“Ấn! A lại tới nữa!” Hai chân Bạch Niệm Phàm gắt gao vòng lên thắt lưng Tần Tư, trọng lực khiến cho động khẩu của y cùng thiết bồng kết hợp càng thêm chặt chẽ, khoái cảm quen thuộc lại đánh úp lại.

“Tuyệt quá ” Bạch Niệm Phàm chủ động hôn môi Tần Tư, vòng eo vặn vẹo, làm gì thì làm nhưng bây giờ y còn muốn nhắm nháp khoái cảm gần như tử vong kia, “Dùng sức giết chết ta!”

Trả lời y, là Tần Tư kéo dài không ngừng “Làm việc”.

24. Chương 24: Ăn Người. Thế Giới Lãng Mạn Ấm Ấp. .

CHƯƠNG 24: ĂN NGƯỜI. THẾ GIỚI LÃNG MẠN ẤM ẤP...

Editor: Javiko

Cuối mùa thu, tới gần đầu mùa đông, lá cây ngô đồng chuyển màu vàng lóng lánh, gió lạnh rung rung thổi qua, không khí cũng dần lộ ra hương vị mùa đông, tuy rằng lạnh buốt, lại thập phần khô mát thoải mái. Trường học vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ, các học sinh khoác lên mình đồng phục mùa đông quý phái, tinh thần chấn hưng, thanh xuân dào dạt tiếp tục hưởng thụ cuộc sống trường học an nhàn, hỉ nộ ái ố trong những giờ khắc này đều cảm thấy thật ngọt ngào.

Nhà trọ dành cho giáo sư. Bạch Niệm Phàm ở phòng bếp bận rộn xử lý một đồng nguyên liệu nấu ăn, nấu tốt cơm lại đem canh cá ninh thật kỹ, làm xong hết thấy y tự pha cho mình một tách cà phê, đi đến ban công tựa vào trên lan can, vừa uống cà phê vừa thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp đầu mùa đông.

Y thập phần thích ý loại cuộc sống nhàn nhã không có áp lực này, lúc trước sau khi tốt nghiệp đại học, y buông tha cho cơ hội làm việc hưởng lương cao trong các công ty nước ngoài, trực tiếp lựa chọn tiến vào Xuân Đằng làm lão sư, tuy rằng vừa mới bắt đầu luôn cảm thấy không quen, nhưng mấy năm qua đi, y vẫn

thực không hối hận lựa chọn lúc trước. Cuộc sống ở trường học nhàn nhã tự tại, trừ bỏ dạy học cùng định hướng cho học sinh ra, chủ nhiệm lớp mới như y quả thật là không phải làm gì khác, những ngày nhàn hạ không có khóa học như hôm nay cũng chậm rãi tăng lên.

Bạch Niệm Phàm khép hờ mắt hưởng thụ cảm giác ấm áp khi ánh mặt trời chiếu lên cơ thể, vị đắng của cà phê sau khi uốn chuyển trong khoang miệng chậm rãi biến ngọt ngào, tựa như... người y yêu, tính cách ác ma lại thẳng thắn đáng yêu, làm cho y muốn ngừng mà không được.

“Tiểu Tư...” Bạch Niệm Phàm không tự giác lầm bầm lầu bầu, nhắm mắt nhớ lại hồi ức tốt đẹp quang thời gian này, trái tim tràn đầy cảm giác ngọt ngào hạnh phúc, khoe miệng cao cao dương lên, ôn nhu thỏa mãn, tươi cười đầm đìa tuấn tú bị ánh nắng ấm áp nhuộm thành một bức tranh tuyệt mỹ...

Chén cà phê trong tay bỗng nhiên biến mất, Bạch Niệm Phàm cả kinh, vừa mở mắt ra lại tiếp đến một nụ hôn nồng cháy.

“Ca ca suy nghĩ gì mà nhập thần vậy? Ngay cả ta tiến vào đều không phát hiện.” Tần Tư uống một ngụm cà phê, không đợi Bạch Niệm Phàm trả lời lại hôn lên môi y.

“Àn... Nhớ người...” Bạch Niệm Phàm mơ hồ trả lời, ôn thuận hé miệng, làm cho Tần Tư đem cà phê đều chuyển đến trong miệng y, hầu kết lên xuống vài cái liền nuốt xuống nếu như không nuốt, cà phê sẽ bị Tần Tư hôn đến trên người, mà y cũng không muốn làm bẩn quần áo.

Đầu lưỡi mềm mại xoay cuốn cùng một chỗ, mùi cà phê tràn ngập trong miệng mũi, hai tay Bạch Niệm Phàm không tự giác ôm lấy cổ Tần Tư, bắt đầu nhiệt tình chủ động đáp lại nụ hôn này. Sau một lúc lâu, hai người đều có chút thiếu dưỡng khí buông nhau ra, Tần Tư vươn đầu lưỡi liếm liếm chút cà phê còn lưu lại bên môi Bạch Niệm Phàm, gọng kính màu vàng dưới sự chiết xạ của ánh mặt trời lóe ra một tia sáng, hần cấn nhẹ lên cặp môi bị hôn đến diễm hồng mỹ lệ của Bạch Niệm Phàm, trêu đùa: “Kỹ thuật hôn của ca ca tiến bộ so với trước rất nhiều rồi đấy. Phương diện này, ca ca cùng Tiểu Tư giống nhau, đều là đệ tử tốt!”

Dứt lời tay trái còn nghịch ngợm kháp vài cái bên hông Bạch Niệm Phàm, thuận tay vuốt đến giữa quần, cách vài dẹt nhẹ nhàng vuốt ve thứ mềm mại bên trong.

Bạch Niệm Phàm vội vàng đè lại bàn tay lộn xộn của Tần Tư, mặt đỏ chín, ngữ khí cũng là ôn nhu sủng nịch: “Đừng nháo! Ta làm canh cá người thích ăn nhất, trời lạnh nên bồi bổ thêm thân thể, thân thể của người còn đang tiếp tục trưởng thành, vài ngày nữa về nhà mẹ thấy người phát triển nhanh như vậy sẽ rất cao hứng!”

Tần Tư trở tay bắt lấy tay Bạch Niệm Phàm, đưa đến trước ngực quần của mình nhu nhu, thoải mái hừ lên: “So với canh cá, thứ ta càng muốn ăn, là ca ca đâu. Làm sao đây, thứ kia nhìn thấy ca ca liền cúi chào, so với đệ đệ như ta còn lễ phép hơn.”

Bạch Niệm Phàm dở khóc dở cười nhìn vẻ mặt làm nũng của Tần Tư, cách vài dẹt tay y vẫn có thể cảm nhận được thứ đang cứng lên phía dưới kia liên tục nhảy lên, trong lòng không khỏi nghĩ, chẳng lẽ đứa nhỏ trong thời kỳ trưởng thành đều tinh lực tràn đầy như thế sao, nhưng mà năm đó chính mình cũng không như thế a.

Y đương nhiên biết Tần Tư rất bá đạo, đặc biệt đối ca ca là y luôn tùy hứng sách cầu, vì tránh cho không kịp ăn cơm trưa, Bạch Niệm Phàm cắn răng một cái, kéo Tần Tư vào phòng ngủ, ấn Tần Tư ngồi xuống trên mép giường, kéo khóa quần hần xuống.

“Ca ca người ân” Tần Tư có chút giật mình, kỳ thật hần vừa rồi hơn phân nửa là đang nói giỡn, không nghĩ tới Bạch Niệm Phàm cư nhiên đem thứ kia của mình đào ra, phóng ở trong tay xoa nắn, điều này làm cho hần kinh hỉ lại cự kỳ thoải mái. Tính cách ca ca luôn ngưỡng ngừng, chỉ có ở cao trào tình yêu mới tự nhiên một chút, hôm nay không những chủ động đáp lại hôn môi mà còn giúp hần giải quyết vấn đề sinh lý, điều này làm cho Tần Tư hơi có cảm giác thụ sủng nhược kinh tuy rằng hần vẫn luôn được y yêu sủng.

“Miễn cho người ban ngày còn đánh chủ ý lên người ta! Mấy ngày nay người phải thu liễm một chút a, cuối tuần này phải về nhà, sắp đến sinh nhật mẹ rồi, không được nói lung tung đâu đấy!” Bạch Niệm Phàm một

bên không ngừng dấn dò, một bên vuốt ve lên xuống côn thịt trong tay, do dự một chút vẫn là há mồm nuốt vào đầu đỉnh ướt át.

“Ngô ” đây là lần đầu tiên y khẩu giao cho Tần Tư, dĩ vãng đều là Tần Tư hầu hạ y, hôm nay y cuối cùng cũng chủ động một lần, trúc trắc liếm nhục bồng của Tần Tư, hai tay học bộ dáng Tần Tư khi làm cho y vuốt ve hai khóa thịt phía dưới, ngẫu nhiên đem bao bì kéo xuống lại dùng đầu lưỡi liếm duyệt lỗ nhỏ ở trung gian.

“A ca ca! Người học thật là nhanh! Thật thoải mái thử hấp mấy ngụm đi!” Tần Tư ấn đầu Bạch Niệm Phàm, phần eo hơi hơi hướng về phía trước đâm chọc, nhục bồng ngay tại trong miệng Bạch Niệm Phàm rút ra chọc vào vài cái, đỉnh Bạch Niệm Phàm đều phải ho khan.

“Ngô hảo ” Bạch Niệm Phàm chỉ có thể há mồm thật to, ngậm nhục bồng từ trên xuống dưới liếm mút, cách mấy chục giây lại co rút yết hầu, kẹp chặt khoang miệng hấp dẫn đầu đỉnh đỏ đậm, động tác chuyển từ mới lạ lúc bắt đầu đến sau đó chậm rãi thuần thục.

25. Chương 25: Miệng Ca Ca Thực Ngọt!

CHƯƠNG 25: MIỆNG CA CA THỰC NGỌT!

Editor: Javiko

Tần Tư quả thực liên thích như sắp bay lên trời, vật phía dưới bị Bạch Niệm Phàm ngậm ở trong miệng liếm láp, cảm giác hương diễm kích thích so với chuyện giường chiếu buổi tối cũng không kém hơn chút nào, bởi vì là lần đầu tiên được người ta khẩu giao cho nên sau vài phút thịt cầu của Tần Tư liền nặng trĩu vô cùng, ở Bạch Niệm Phàm một lần lại một lần mút sâu sau, bụng co rúm một trận, hần ấn đầu Bạch Niệm Phàm bắn đi ra.

Tinh dịch trắng đục bắn tới cửa yết hầu Bạch Niệm Phàm, nhiều đến nỗi không kịp nuốt mà thuận theo khóe miệng Bạch Niệm Phàm chảy ra. Bạch Niệm Phàm đem dịch thể trong miệng đều nuốt xuống, nâng mắt lên nhìn Tần Tư đầy mặt ửng hồng, liếm liếm đầu lưỡi: “Tiểu Tư, có thoải mái không? Ta lần đầu tiên làm việc này, rất sợ cần phải người!”

Tần Tư một phen kéo Bạch Niệm Phàm, xoay người một cái liền đem y đặt ở trên giường, hé miệng liền cắn xuống miệng nhỏ vừa hấp qua tiểu đệ đệ của hần, đầu lưỡi đỉnh vào trong khoang miệng y đảo loạn, hương vị tinh chất của dịch thể còn lưu lại hòa cùng vị ngọt của nước miếng tức đẩy lên lửa tình.

“Ân... Ừm... Canh cá chắc là được rồi đấy!” Bạch Niệm Phàm kêu rên, vươn tay đẩy đẩy ngực Tần Tư, thừa dịp môi hần thoáng rời ôn nhu nói, trong mắt mang theo khẩn cầu, tối thiểu ban ngày y cũng không nghĩ bị người ta làm cho đến không xuống được khỏi giường.

Tần Tư ấn xuống dục hỏa mãnh liệt, suyễn khí hung hăng cắn lên hầu kết của Bạch Niệm Phàm, vừa cắn vừa nói: “Trước cho người ghi nợ! Tối hôm nay ta cùng với người tính toán sổ sách! Ca ca, ta hận không thể đem người ăn vào trong bụng! Người thực con mẹ nó mê người!”

Bạch Niệm Phàm lập tức vui vẻ, đứng dậy đẩy ra Tần Tư, giúp hần mặc lại quần, nhìn thứ đã phóng thích một lần còn tinh thần chấn hưng kia trong lòng vẫn là lú lú, chính mình mỗi lần đều bị nó “Khi dễ” vừa thích vừa thăm...

“Vậy chờ đến tối rồi nói sau, ban ngày còn phải công tác đâu. Ngoan, nhẫn nhẫn một chút a. Nên ăn cơm.” Bạch Niệm Phàm vỗ vỗ mặt Tần Tư, kéo hần đứng lên, nhìn tiểu đệ đã cao hơn y nửa cái đầu nhìn không được khoa tay múa chân: “Tại sao lại cao như vậy chứ...”

Tần Tư bắt lấy cánh tay y, há mồm liền cắn lên những ngón tay khớp xương rõ ràng xinh đẹp kia, đặt ở trong miệng mút vào: “1m82, phỏng chừng còn có thể cao thêm nữa. Như vậy ca ca có thể không cần cố sức tựa vào trên vai ta!” Cánh tay đang giữa thắt lưng Bạch Niệm Phàm thắt lưng lôi kéo, liền đem y ôm vào trong lòng.

“Ba hoa!” Bạch Niệm Phàm đỏ mặt nhưng vẫn tự nhiên tựa vào trên vai Tần Tư, khuôn ngực rộng lớn, bả vai rắn chắc, y có thể tưởng tượng vài năm sau, tiểu Tư của y sẽ trưởng thành một nam tử hán xuất sắc.

“Ăn cơm! Tuy rằng tiểu đệ đệ rất đói bụng, nhưng vẫn là lấp đầy bụng của ta trước đi!” Tần Tư siết mạnh, đem cả người Bạch Niệm Phàm đều ôm vào trong ngực, không để ý người trong lòng kinh hô bước đi vào phòng bếp.

Bữa cơm này ăn vừa ngon vừa ấm áp, Tần Tư đương nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, đến buổi tối màn đêm vừa buông xuống, Bạch Niệm Phàm vừa tắm rửa xong đi ra đã bị Tần Tư ôm ném vào trên giường, hoạt động đến qua nửa đêm...

Cuối tuần Bạch Niệm Phàm xin nghỉ hai ngày, mang Tần Tư về tới nhà ở thành phố C. “Tiểu Tư, đợi lát nữa nhìn thấy ba mẹ, người nên ngoan một chút a! Tuy rằng bọn họ vẫn đều thực sủng người, nhưng người nếu hiểu chuyện thêm chút nữa, bọn họ khẳng định sẽ rất cao hứng! Mặt khác, không được ở nhà đối ta làm chuyện kì quái!” Về mặt Bạch Niệm Phàm đứng đắn dặn dò Tần Tư.

Tần Tư đẩy đẩy kính mắt, vắn vẹo gương mi, thẳng tắp thực hiện kính lễ: “Tuân mệnh! Ca ca!”

Bạch gia ở tại vùng ngoại ô thanh tĩnh, biệt thự nằm trong hoa viên xanh mướt bên cạnh trục đường chính. Bạch gia không tính là nhà đại phú đại quý, cha mẹ Bạch Niệm Phàm đều là phần tử tri thức cấp cao, vì Bạch Niệm Phàm cùng Tần Tư, vẫn đều vất vả công tác. Đẩy ra cửa sắt to lớn, Bạch Niệm Phàm nhìn hoa cỏ quen thuộc trong hoa viên, kéo Tần Tư bước nhanh vào trong nhà, “Ba, mẹ! Chúng ta đã trở lại!”

“Niệm Phàm! Tiểu Tư! Các người cuối cùng đã trở lại! Ta đều đợi đã lâu! Nhanh chút tiến vào! Bên ngoài rất lạnh phải không?” Một nữ nhân từ trong phòng bếp chạy vội ra, cúi xuống tạp dề liền vọt lại đây. Bất quá nàng ôm không phải là Bạch Niệm Phàm, mà là vẻ mặt hắc tuyến Tần Tư, bởi vì chỉ trong tích tắc trên mặt hắn đã in lại vài dấu son môi đỏ mọng.

“Ách, Tần ma ma, ngài lại càng thêm tuổi trẻ! Thật sự là càng ngày càng đẹp! Bạch ba ba khẳng định thực hạnh phúc đi?” Tần Tư nửa ôm Tần Vũ đang cười đến vẻ mặt nở hoa, cực kì nhu thuận nói.

“Ai u! Vẫn là miệng Tiểu Tư ngọt! Không giống Niệm Phàm cùng cái đầu gỗ giống nhau! Làm sao có thể lại xinh đẹp hơn đâu, đều đã hoa tàn ít bướm! Bạch ba ba của người nhưng là cả ngày nói ta, thất lưng thì thô chân lại béo, đều nhanh đến năm mươi tuổi, làm sao so với được với tiểu cô nương tuổi trẻ!” Tần Vũ che mặt, thẹn thùng chà chà chân, oán trách liếc nhìn Bạch Hạo Thiên ngồi trên ghế sofa phía sau.

Bạch Niệm Phàm ở bên cạnh xem đầu đầy mồ hôi, nhìn ba ba đang cúi đầu làm bộ xem báo, y nhất thời cảm giác thật không biết nói gì – lão mẹ luôn là tính tình này, từ trong trí nhớ y lại bắt đầu hiện lên các loại hình ảnh...

Tần Tư kéo Tần Vũ làm nũng: “Tần ma ma, miệng ca ca cũng thực ngọt đó! Hôm nay là sinh nhật của ngài, ta mua cho ngài một lễ vật, ngài nhìn xem có thích hay không.” Hắn nói xong liền đưa ra hộp quà trên tay.

Tần Vũ lòng tràn đầy vui mừng mở ra vừa thấy, nhất thời mừng rỡ cười toe toét, trong hộp là hai chiếc khăn lụa kiểu mới nhất, nhưng nhìn nhãn hiệu liền dọa nàng nhảy dựng, là sản phẩm của H...

“Tần ma ma, đây là ta dùng tiền thưởng từ cuộc thi cùng tiền làm thêm ngày nghỉ mua, ta cũng mua cho Bạch ba ba một phần lễ vật.” Tần Tư lập tức giải thích, lấy ra một cái hộp khác tất cùng tất kính đưa đến trong tay Bạch Hạo Thiên.

Bạch Hạo Thiên mở hộp ra liền nhướng mày: “Sao lại là đồng hồ đắt tiền như vậy! Tiểu Tư, người vẫn là học sinh, không cần xa xỉ như vậy!” Ngữ khí tuy rằng nghiêm khắc, trên mặt cũng là che giấu không được kinh hỉ.

Tần Vũ rưng rưng, liền thanh nói: “Bạch ba ba của người nói rất đúng! Còn làm thêm! Sao lại phải vất vả như vậy!” Nói đến đây nàng như nghĩ đến cái gì liền kéo lỗi tai Bạch Niệm Phàm giáo huấn: “Đệ đệ của người đi làm thêm cũng không cần!”

26. Chương 26: Ghen. Niệm Phàm Nam Nữ Thông Ăn!

CHƯƠNG 26: GHEN. NIỆM PHẠM NAM NỮ THÔNG ĂN!

Editor: Javiko

“Tần ma ma! Lỗ tai ca ca sẽ bị đau!” Tần Tư vội vàng ngăn lại, nhẹ nhàng vuốt lỗ tai Bạch Niệm Phàm, còn thật sự nói: “Không vất vả, so với các người dưỡng dục ta cùng ca ca, điểm ấy không coi là cái gì, vì hai người chúng ta, người cùng ba ba đều vất vả rất nhiều năm. Hơn nữa, ta đã trưởng thành, không đến vài năm nữa, Tần Tư ta sẽ tự mình lập nghiệp chịu trách nhiệm, ba mẹ nên về hưu, hảo hảo dưỡng lão hưởng thụ cuộc sống!”

Bạch Hạo Thiên đem đồng hồ đeo tại trên tay, nhìn hai người con xuất sắc trước mặt, vừa lòng gật gật đầu: “Tâm ý là tốt rồi, sau hôm nay cần phải chăm chỉ học tập! Đừng như ca ca ngươi, không có chí khí đi làm một cái giáo sư bình thường! Phụ thân ngươi, trước kia là bạn thân của ta, hẳn so với ta xuất sắc hơn nhiều, hi vọng ngươi cũng sẽ như hẳn, sẽ không làm cho chúng ta thất vọng!”

“Vâng, Bạch ba ba, ta sẽ.” Tần Tư trịnh trọng gật đầu, bỗng nhiên lại hì hì cười: “Bạch ba ba cũng chính là cha ta.”

Bạch Hạo Thiên sửng sốt, vẻ nghiêm túc trên mặt rốt cuộc không nhịn được, hiền lành nở nụ cười, nhìn Tần Tư dáng vẻ cao ngất trước mắt, hẳn giống như nhớ lại hai mươi năm trước, quang cảnh lần đầu tiên nhìn thấy người kia, thật là... rất giống a...

Trên bàn cơm, người một nhà hạnh phúc hoà thuận vui vẻ ăn cơm, đơn giản tổ chức tiệc sinh nhật, cảm giác người nhà đoàn tụ cùng nhau làm trong lòng Tần Tư thật ấm áp. Thân sinh cha mẹ của hẳn ở năm hẳn bảy tuổi xảy ra tai nạn xe cộ cùng nhau bỏ mình, nếu không có Bạch gia thu lưu hẳn, hẳn khả năng đã chết đói. Bạch gia nuôi nấng hẳn như con thân sinh, thậm chí so với Bạch Niệm Phàm, hẳn còn được sủng ái hơn một ít.

“Tiểu Tư.” Tần Vũ buông xuống bát đũa, xuất ra sổ tiết kiệm cùng văn bản của luật sư đưa tới trong tay Tần Tư, ôn nhu nói: “Đây là di sản cha mẹ ngươi lưu lại, nói là chờ ngươi đủ mười tám tuổi liền chính thức được thừa hưởng. Từ giờ trở đi, ngươi chính là chủ nhân của những thứ này.”

Tần Tư có chút giật mình, hẳn chưa bao giờ biết thân sinh cha mẹ còn vì chính mình lưu lại gì đó, nghi hoặc mở ra nhìn, con sổ trên sổ tiết kiệm liền đem hẳn sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hẳn nâng kính mắt xác nhận không nhìn lầm mới hỏi: “Cái này, nhiều như vậy?”

Bạch Hạo Thiên thả xuống bát cơm nói: “Phụ thân ngươi là một thương nhân thực thành công, mẫu thân ngươi cũng là một giáo viên, vì phòng ngừa ngươi bị thân thích khi dễ, đặc biệt đem mấy thứ này đều giao cho ta. Ngay cả tên của ngươi cũng đều bỏ rồi theo họ của Tần ma ma. Chờ ngươi ra xã hội, liền sửa lại tên cũ đi, là Quý Tư Thiên.”

Tần Tư khiếp sợ xong rất nhanh khôi phục bình tĩnh, thu thập tốt sổ tiết kiệm đưa tới trong tay Bạch Niệm Phàm: “Tạm thời đưa cho ca ca bảo quản, ta sẽ hảo hảo lợi dụng số tiền này, ta tối thiểu, cũng không thể kém cõi hơn hẳn.” Hẳn nói “Hẳn” đương nhiên chính là thân sinh phụ thân của mình rồi.

“Vậy là tốt rồi. Tết thanh minh sang năm cùng nhau đi tể bái đi.” Bạch Hạo Thiên vừa lòng gật gật đầu, con của bạn thân quả nhiên là rỗng trong lòng người.

“Hảo. Bạch ba ba, Tần ma ma, mặc kệ ta là ai, ta làm cái gì, yêu nhất, vĩnh viễn chỉ có các người, còn có ca ca. Ta muốn vĩnh viễn cùng các người ở cùng một chỗ, không cần tách ra.” Tần Tư nhìn ba người, tay đặt trên đầu gối vụng trộm kéo tay Bạch Niệm Phàm.

Bạch Niệm Phàm cầm lấy quyển sổ tiết kiệm kia, yên lặng thu giữ, bên tai có chút đỏ lên, lại thập phần thỏa mãn cùng vui mừng.

“Phốc!” Tần Vũ bật cười, “Tiểu Tư ngươi từ nhỏ đến lớn đều dính Niệm Phàm, ngươi nếu là nữ hài tử, đều có thể gả cho Niệm Phàm! Đỡ cho mấy bà mấy cô xung quanh luôn cả ngày ở bên người ta giới thiệu cô này cô kia cho Niệm Phàm, ta đều thấy phiền chết đi được!”

“Mẹ! Ngài luôn lấy ta nói giỡn!” Tâm lý Bạch Niệm Phàm nhảy dựng, sợ tới mức thiếu chút nữa cười sặc sụa, quan hệ giữa y cùng Tần Tư... hiện tại đã không giống như dĩ vãng, loại vui đùa này vẫn là chạm đến trong lòng y.

“Hừ! Tiểu tử Niệm Phàm ngươi còn không xứng với Tiểu Tư đâu! Cả ngày mơ mơ màng màng, ôn nhu nhẹ nhàng, nếu không có tiểu Tư hỗ trợ, ở trường học có lẽ vẫn bị đệ tử khi dễ đi?!” Bạch Hạo Thiên đối với

con của mình vẫn luôn nghiêm khắc.

“Tần ma ma, Bạch ba ba, ca ca nhưng là tình nhân đại chúng số một số hai trong trường, mỗi ngày đều có nữ hài tử gửi thư tỏ tình! Ân, giống như rất nhiều nam sinh cũng rất thích y! Làm hại tiểu Tư ta cả ngày ghen dẫu! Sợ ca ca bị người khác đoạt đi!” Đầu ngón tay Tần Tư gãi lên lòng bàn tay Bạch Niệm Phàm, lại ấn tay ở giữa đùi quần y vùng trộm ma sát.

Cơm Bạch Niệm Phàm vừa mới ăn lên thiếu chút nữa lại phun ra, ho khan đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Tư.

Tần Vũ vui vẻ nói: “Nga? Niệm Phàm nhà ta nam nữ thông ăn a? Không ngờ nha, bắt quá cũng phải, có người mẹ xinh đẹp như ta, sinh con ra làm sao có thể kém được! Niệm Phàm, lần sau có nữ hài tử thích người, liền thử kết giao đi, người cũng trưởng thành, Ngay cả bằng hữu cũng không có, thật sự thực mất mặt!” Nàng nói liên miên cẩn thận, xong rồi bổ sung thêm một câu: “Thật sự không được, nam đứa nhỏ cũng không sao!”

“Phốc ” đến đây, ba nam nhân trên bàn cơm đồng loạt cười sặc sụa...

“Được rồi! Mẹ! Lần sau có cơ hội ta sẽ kết giao bằng hữu! Mau ăn cơm!” Mặt Bạch Niệm Phàm đều tái rồi, xem bộ dáng của mẹ hoàn toàn không giống như đang nói giỡn, y liền cảm thấy, chính mình có thể ở dưới tay lão mẹ thoát tuyền cùng lão ba băng sơn lớn lên bình thường như thế... thật sự không dễ dàng a...

Cơm nước xong, cả nhà cùng ra ngoài tản bộ chơi bóng, vẫn chơi đến chiều tối mới trở về. Hôm sau hai vợ chồng còn phải đi làm nên đều lên giường nghỉ ngơi sớm.

Bạch Niệm Phàm tắm rửa xong trở lại phòng, quả nhiên nhìn đến Tần Tư nằm trên giường mình, tóc còn ẩm ướt nhỏ xuống từng giọt nước.

“Mau lau khô! Trời lạnh như vậy sẽ bị cảm mất!” Bạch Niệm Phàm nói xong liền cầm một chiếc khăn lau tóc cho Tần Tư.

Tần Tư bắt được tay Bạch Niệm Phàm, ôm chầm cổ y hôn lên, quen thuộc mở ra môi y, câu lưỡi cuốn lại cùng nhau.

“Ân... Tiểu Tư... Ba mẹ đều ở nhà... Không cần...” Bạch Niệm Phàm tận lực đè thấp thanh âm, tuy rằng phòng ba mẹ cách rất xa, nhưng nếu thực thương thực chiến (nghĩa: sủng thật đánh thật), theo như kinh nghiệm dĩ vãng, dù cho cách âm cũng không có tác dụng...

27. Chương 27: Khiêu Khích. Hãy Để Ta Yêu Người Thật Nhiều. .

CHƯƠNG 27: KHIÊU KHÍCH. HÃY ĐỂ TA YÊU NGƯỜI THẬT NHIỀU...

Editor: Javiko

Tần Tư mút môi Bạch Niệm Phàm, mãi đến khi miệng đều tê rần mới buông y ra, chớp mũi vô cùng thân thiết cọ hai má Bạch Niệm Phàm, cúi đầu nói: “Ca ca, nếu người dám mang nữ nhân về nhà, ta nhất định sẽ không tha cho người!”

Bạch Niệm Phàm đảo ngoáy lỗ tai, nguyên lai Tần Tư như vậy là vì ghen a... Y buồn cười niết chớp mũi Tần Tư, chủ động hôn hân: “Có thời gian lo lắng ta, còn không bằng tự lo lắng cho người đi, chờ người lớn lên ra xã hội, mỹ nữ như mây xếp hàng theo đuổi người, đến lúc đó nói không chừng người lại không cần ta, nhưng là ta...” Y nửa đùa nửa thật nói, lại không nghĩ rằng trong lòng cũng sưng sốt, không khỏi cảm thấy chua xót khổ sở.

Tần Tư một phen ôm chặt Bạch Niệm Phàm, ngã xuống trên giường, vuốt ve mái tóc đen mượt của y, mềm nhẹ thông thả nói: “Chờ sau khi ta tốt nghiệp, ta sẽ lập tức xin phép ba mẹ, ta muốn cùng người kết hôn.”

Bạch Niệm Phàm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đụng vào trên cằm Tần Tư, hai người đều ăn đau thét lớn một tiếng, Bạch Niệm Phàm đau đến khóe mắt đều ứa nước mắt: “Kết hôn? Ta, chúng ta thật sự có thể chứ?” Ngữ khí tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn tràn ngập chờ mong.

“Đứa ngốc, sao lại không thể chứ. Thế giới rộng lớn như vậy, bất cứ chỗ nào rồi cũng có chỗ cho chúng ta an thân. Huống chi, theo như những gì xảy ra hôm nay, ba mẹ cũng không thúc giục người kết hôn, đến lúc đó nặng nhất ta cũng chỉ bị đánh gãy chân, ta nhất định phải cùng người kết hôn.” Tần Tư hôn hôn chớp mũi Bạch Niệm Phàm.

Mũi Bạch Niệm Phàm cảm thấy xót xa, cúi đầu dán chặt vào trong lòng Tần Tư: “Nói không chừng người bị đánh gãy chân, là ta... Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ đều sủng người, có đôi khi ta nghĩ, người mới là con thân sinh của bọn hần đầu! Bất quá...” Y dừng một chút, liếm liếm hầu kết Tần Tư, “Nhân sinh của ta, đều đặt ở trên người người. Không thể kết hôn cũng không sao, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với người, ta đã cảm thấy thực thỏa mãn.”

“Ca ca, người là đang câu dẫn ta sao?” Tần Tư xoay người ngăn chặn Bạch Niệm Phàm, niết cầm y cán xuống. Hai người nhiệt tình như lửa cần cần nửa ngày mới nhả ra, thở hồng hộc ôm cùng một chỗ.

“Nhịn một chút! Trong nhà không có phương tiện, trở lại trường học rồi làm!” Bạch Niệm Phàm ôm thắt lưng Tần Tư, tựa vào trong lòng hần thì thào nói: “Tiểu Tư, ngủ đi! Ngày mai lại nghỉ một ngày, hôm sau sẽ trở về trường học, chuẩn bị kiểm tra cuối kì rồi, người cũng phải ôn tập một chút.”

Tần Tư hôn lên tóc Bạch Niệm Phàm, mặc dù dục hỏa của hần đang tăng vọt vẫn là phải nhịn xuống, kéo chăn, hai người cùng ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, vợ chồng Bạch Hạo Thiên đều đi làm, trong nhà chỉ còn lại hai huynh đệ với nhau.

Sáng tinh mơ, hai người ăn điểm tâm xong liền ra ngoài tản bộ nói chuyện phiếm, cảnh sắc đầu mùa đông có chút tiêu điều, nhưng lại thật thanh tĩnh tự tại.

Trên con đường rộng lớn không có người qua lại, chỉ nghe thấy thanh âm hai người dẫm lên lá khô xoàn xoạt xoàn xoạt. Tần Tư nắm tay Bạch Niệm Phàm, ngẫu nhiên ôm y hôn môi trên đầu, hai người nói nói cười cười dạo bộ, thập phần tự tại ấm áp.

Sau khi về đến nhà, Bạch Niệm Phàm đi vào phòng bếp pha cà phê, đưa đến phòng khách cũng không thấy bóng dáng Tần Tư. Từ phòng khách tìm đến trong phòng thủy tinh trồng hoa trên tầng hai, quả nhiên nhìn đến Tần Tư ngồi trên bàn đu dây, lười biếng phơi nắng mặt trời.

Bốn phía phòng thủy tinh đều là kính mờ bán trong suốt, ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh, đem toàn bộ nhà kính đều chiếu thập phần ấm áp.

“Tiểu Tư, sao lại chạy tời nơi này.” Bạch Niệm Phàm đem cà phê đặt lên bàn tròn bên cạnh, vươn tay tưởng sờ tóc Tần Tư, không nghĩ tới Tần Tư xoay tay kéo một cái, liền đem Bạch Niệm Phàm ôm vào trong lòng, hai người ngồi ở trên bàn đu dây, theo trọng lực gia tăng mà lắc lư qua lại.

“Làm ta sợ chết đi được! Muốn ôm ta thì cứ việc nói thẳng, bàn đu dây không lớn, ngã xuống sẽ không tốt!” Bạch Niệm Phàm cẩn thận ổn định thân thể, oán trách.

Tần Tư cười ôm sát Bạch Niệm Phàm, động tác vừa trở nên xấu xa vừa nói: “Ta đúng là muốn ôm người, đem qua ghen đến bây giờ! Sáng tinh mơ cùng người đi tản bộ, kỳ thật ở ngay trên đường lớn kia làm tình cũng là lựa chọn không sai, chẳng qua thời tiết quá lạnh, mùa hè năm sau có thể thử một chút! Còn hôm nay, bầu trời tươi đẹp như vậy, trong nhà lại không có người, àn? Ca ca, muốn hay không?”

Khóa quần Bạch Niệm Phàm trực tiếp bị kéo xuống, phân thân cách quần lót bị ngón tay Tần Tư vuốt ve, rất nhanh liền có phản ứng, đè lại tay Tần Tư, Bạch Niệm Phàm kích động nhìn cửa sổ sát đất xung quanh nói: “Đừng, sẽ bị người ta nhìn thấy mất!”

Tần Tư làm như không nghe thấy, càng thêm lớn độ mạnh trong tay, vừa nắm vừa nhéo, tay kia cũng không nhân hạ, hai ba động tác liền thoát hết quần ngoài cùng quần lót Bạch Niệm Phàm, đem hai chân y gấp khúc ở trên bàn đu dây, nửa quỳ trên mặt đất hầu hạ tiểu đệ đệ đã dần cương cứng của Bạch Niệm Phàm.

“Mới một chút đã có phản ứng rồi, ca ca, xung quanh im lặng như vậy làm sao có người nhìn đến được, yên tâm!” Ngón tay Tần Tư xoa nắn nhục hành hống nhật của Bạch Niệm Phàm, cẩn thận thưởng thức cảnh sắc không hề che giấu giữa hai chân y.

Ánh sáng ban ngày thực sung túc, không mờ lung như lúc làm tình ban đêm, mang một tia kích thích thị giác rõ ràng, đầu ngón tay Tần Tư từ trên xuống dưới miêu tả thứ kia, tận mắt chứng kiến nó từ nửa cứng rắn chuyển thành cương cứng cả cây, bao bì bị hấn nhẹ nhàng đẩy ra, đầu đỉnh diễm hồng run rẩy bại lộ ở trong không khí, hai chân y cuộn mình ở trên bàn đu dây, hai khớp thịt cầu cũng theo bàn đu dây đóng đưa mà nhoáng lên từng nhịp, Tần Tư hơi chút nâng mông Bạch Niệm Phàm ra ngoài một ít, lập tức liền thấy được cục động nho nhỏ hồng nhạt kia đang hé ra rụt lại. Hấn lập tức liền bật cười: “Ca ca thật sự là *** đang, nơi đó đều cơ khát thành như vậy! Xem xem cái miệng nhỏ nhắn này đều chảy nước rồi a...”

Bạch Niệm Phàm nan kham khép lại ánh mắt, không dám nhìn người trước mặt, hai tay gắt gao giữ lấy bàn đu dây, toàn bộ thân thể nửa ngồi lui ở trên bàn đu dây, bộ dáng nửa người dưới bị Tần Tư dùng ánh mắt “Khiêu khích”, y cảm thấy địa phương thẹn thùng kia đều như đang bị lửa thiêu đốt “Đừng nhìn!”

“Sao có thể không nhìn chứ?” Tần Tư quay mặt Bạch Niệm Phàm qua, “Ca ca, hãy xem xem ta sẽ yêu thương người như thế nào! Vài ngày trước không phải chúng ta còn cùng nhau xem video tình yêu của hai ta sao! Lúc xem thân thể ca ca so với trước đây hẳn cảm hơn rất nhiều đó, bây giờ đang là buổi sáng, ca ca có thể tận mắt xem bản hiện trường... Đến, chúng ta bắt đầu đi.”

28. Chương 28: Bàn Đu Dây, Trước Có Sói Sau Có Hổ!

CHƯƠNG 28: BÀN ĐU DÂY, TRƯỚC CÓ SÓI SAU CÓ HỔ!

Editor: Javiko

Bạch Niệm Phàm nhìn Tần Tư há mồm liền ngậm nhục hành của mình, thật sâu phun ra nuốt vào, y quan sát từ trên xuống dưới, có thể rõ ràng nhìn đến thứ đang ngẩng đầu ưỡn ngực kia của mình ở trong miệng Tần Tư tới tới lui lui rút ra chọc vào, đầu lưỡi linh hoạt của Tần Tư giống như liếm kem lạnh nhấm nháp còn thịt, ngẫu nhiên còn tại lỗ nhỏ giữa đầu đỉnh xoay tròn liếm láp, đầu lưỡi nóng ẩm mát xa nộn thịt nơi đầu đỉnh, khiến y thích thú đến cả người đều run rẩy.

Chậm rãi, tinh hoàn của y trở nên nặng nề vô cùng, nhục hành cũng run rẩy vài cái, mắt thấy sẽ dâng trào, Tần Tư lại buông miệng ra, liếm đầu lưỡi cười hì hì nhìn Bạch Niệm Phàm: “Ca ca, có thích hay không?”

Bạch Niệm Phàm kêu rên, phân thân đã muốn khản cấp bản tính, đành phải nói: “Thích! Tiểu Tư mau giúp ca ca bắn ra đi! Cảm thấy thật khổ sở!”

“Ân ~ hừ! Ca ca thật nóng vội!” Tần Tư không để ý tới thứ kia của Bạch Niệm Phàm, kéo xuống khóa quần, lấy ra thiết bồng đã sớm vừa cứng vừa nóng của mình, dán đến giữa đùi Bạch Niệm Phàm, chậm rãi ma sát. Nhục bồng nóng cháy ở giữa đùi chuyển động lên xuống, đỉnh lên tinh hoàn của Bạch Niệm Phàm, lại khiêu khích nhục hành chưa được phóng thích của y, làm cho Bạch Niệm Phàm khó chịu vươn một bàn tay tưởng tự giúp chính mình giải quyết, lại bị Tần Tư kéo xuống dưới: “Ca ca, người nếu dám chạm vào nơi đó, ta hôm nay sẽ thao người đến khi ba mẹ trở về!”

Bạch Niệm Phàm sợ tới mức rụt tay lại, chỉ có thể chặt chẽ bắt lấy dây thừng của xích đu, chớp mũi phát ra tiếng rên rỉ, thân thể cũng theo động tác của Tần Tư mà pháp phồng, chẳng sợ làn da nhau mới tiếp xúc như vậy, đều đã làm cho y thoải mái không thôi...

Tần Tư một bên cọ xát, một bên kéo Bạch Niệm Phàm qua, há mồm hôn lên.

“Ân.. A... Tiểu Tư... Ân...” Lúc Bạch Niệm Phàm hôn môi đều động tình không thôi, nước miếng giống như cỏ dại lan tràn, theo khớp miệng chậm rãi tích tụ, tiếng rên rỉ kêu mị dần dần lớn lên.

Tần Tư cười xấu xa, hẳn biết ngay là ca ca đã bị hấn khiêu khích đến dục hỏa đốt người, buông ra Bạch Niệm Phàm, hấn quỳ trên mặt đất, chui đầu vào giữa hai chân y, liếm lên cục động đã ướt át một nửa kia. Hấn dùng lực đối cửa động kia hút vài cái, đầu lưỡi liếm duyệt nếp uốn của cục hoa, chờ mềm mại hơn chút lại thử đưa đầu lưỡi vào, chậm rãi khai phá cửa động lửa nóng kia.

“A nơi đó không cần a! Thật bắn! Ân a đi vào rồi!” Bạch Niệm Phàm sợ hãi cả người run lên, nhìn đến Tần Tư liếm lỗ nhỏ của mình, xấu hổ đến cũng không biết làm gì cho phải, cơ đùi đều bắt đầu run lên. Đầu lưỡi không ngừng mấp máy giống như một con rắn nhỏ bơi vào trong thân thể Bạch Niệm Phàm, lúc

cửa động nhẹ nhàng co rút lại, cảm thấy ngứa khó nhịn lại thật là thoải mái, khoái cảm dần dần theo trên nhục hành chuyển dời đến trong *** huyết phía sau, Tần Tư lại hút mạnh mấy ngụm, thanh âm thật lớn. Cúc động bị hấp sung sướng, nhục hành của Bạch Niệm Phàm run lên, liền trực tiếp tiết ra, dịch thể trắng đục phun đến trên mặt y cùng Tần Tư, lỗ nhỏ phía sau đã nửa mở, chảy ra một chút dịch ruột non.

“Khai phá tốt như vậy, đều đã không cần dùng dịch bôi trơn... Ca ca, mặt sau của ngươi thật nhiều nước... Có phải hay không thực ngứa? Muốn bị ta nhồi đầy sao?” Tần Tư liếm lưỡi, dụ hoặc chỉ chỉ đại nhục bồng đang dương cung bặt kiếm dưới thân của mình.

Bạch Niệm Phàm từ trong cao trào thanh tỉnh nửa phần, nhìn nhục bồng đang không ngừng nhảy lên của Tần Tư, nuốt nuốt nước miếng, chủ động nâng lên mông, thì thào nói: “Muốn... Nhanh chút tiến vào... Tiểu Tư thao ta... thao ta... giết chết ta đi...”

Tần Tư một phen nâng lên Bạch Niệm Phàm, chính mình ngồi ở trên bàn đu dây, làm cho cả người Bạch Niệm Phàm khóa ngồi ở trên người hắn, tà cười: “Nói muốn, liền tự mình đến làm, được chứ? Ca ca nếm thử xem, cảm giác chính mình đem động nhồi đầy là như thế nào...”

Bạch Niệm Phàm một tay ôm cổ Tần Tư, một tay giữ lấy căn nhục bồng kia, nâng lên mông, nhắm ngay cửa động của mình, Tần Tư thuận tiện tách ra cặp mông y, lỗ nhỏ kia lập tức liền cắn chặt nhục bồng. Thất lưỡng Bạch Niệm Phàm dùng lực, cả người ngồi xuống.

Phốc xuy cả cây nhục bồng không hề giữ lại đâm vào trong *** huyết của Bạch Niệm Phàm, một chút cũng không thừa. Tần Tư thoải mái thét lớn một tiếng, Bạch Niệm Phàm cũng cao cao kêu lên: “A đều đi vào! Nhục bồng của tiểu Tư giống như muốn chọc chết ta!”

Ba ba ba Bàn tay to của Tần Tư đánh vào mông Bạch Niệm Phàm, cúc động co rút lại làm cho hắn thích như muốn bay lên, nhục bồng ở bên trong hơi hơi đâm chọc, cả người Bạch Niệm Phàm đều run thành một đoàn.

“Ca ca, nhanh lên! Lỗ nhỏ đang kháng nghị đấy! Ngươi không động, nó liền không thể ăn đến dịch thể của ta đâu! Ân? Ca ca, chẳng lẽ ngươi không muốn ăn sao? Ân? Có nghĩ như vậy không?” Bàn tay Tần Tư vói vào trong áo Bạch Niệm Phàm, niết đầu nhũ đỏ thắm.

“A muốn ăn... Rất muốn ăn... Tiểu Tư phải dứt nó... Làm cho nó tràn đầy...” Bạch Niệm Phàm rên rỉ, hai tay bắt được dây thừng của xích đu, vòng eo chậm rãi bắt đầu xoay tròn. Cúc động nhỏ hẹp gắt gao cắn nhục bồng của Tần Tư, tác dụng của trọng lực làm cho cả hai kết hợp càng chặt chẽ, Bạch Niệm Phàm mỗi một lần hạ thân thể xuống đều thoải mái kêu lên, tròng vách bị nhục bồng xâm phạm, cơ bắp dần dần lỏng xuống dưới, cảm giác tê dại chậm rãi mãnh liệt chồng chất lên.

“Nhanh chút! Ca ca!” Tần Tư thúc giục, bàn tay nắm lấy nhục hành cứng rắn của Bạch Niệm Phàm chậm rãi xoa nắn.

“Ân... A...” Bạch Niệm Phàm trước sau đều được hầu hạ, vòng eo không khỏi tăng lên tốc độ, cúc động bị va chạm đến xấp mìn *** mỹ, dịch ruột non chậm rãi dọc theo nhục bồng chảy ra. Thanh âm ái ân của thân thể dần dần lớn lên, Bạch Niệm Phàm cười trên người Tần Tư, chỉ cảm thấy một mảnh khoái cảm lửa cháy nhanh chóng lan tràn trong huyết động, lúc thân thể cao thấp xoay tròn, nhục bồng va chạm vuông góc vào tròng vách của y, mà bàn đu dây lại trước sau xoay tròn, mang theo tốc độ không giống nhau, trong tròng vách bốn phương tám hướng đều bị mãnh lực va chạm, khoái cảm rất nhanh liền lan tràn đến toàn thân.

“A... Tuyệt quá... Thật thích... Trong động đều ẩm ướt... Muốn phun ra...” Bạch Niệm Phàm bị loại va chạm mãnh liệt này làm cho cao cao hét rầm lên, y càng ngày càng nhanh chóng xoay tròn vòng eo, tiếng thân thể kết hợp cùng tiếng dịch ruột non vang lên, *** mỹ mà phóng đảng.

29. Chương 29: Thịt Yến (tiệc Thịt). Ca Ca, Ngươi Thật Sự Là Lãng Hóa!

CHƯƠNG 29: THỊT YẾN (TIỆC THỊT). CA CA, NGƯỜI THẬT SỰ LÀ LÃNG HÓA!

Editor: Javiko

Phốc phốc Bạch Niệm Phàm lại bắn ra lần nữa, cao trào phía trước cũng cùng với dịch ruột non phân bổ trong *** huyết, y cực kì sướng khoái, đồng thời cũng cảm giác được tiểu huyết vẫn là khuyết thiếu một thứ gì đó. Thong thả xuống khỏi thân thể Tần Tư, y kéo Tần Tư, quỳ ghé vào trên bàn đu dây, hai tay chống trên mặt đất, mông bị bàn đu dây nâng thật cao, quay đầu nhìn Tần Tư: “Tiến vào! Tiểu Tư! Nơi đó thật đói! Muốn ăn!”

Tần Tư hung hăng xô xuyên qua cửa động đang không ngừng chảy ra *** thủy của Bạch Niệm Phàm, nhục bông mãnh liệt điên cuồng mà rút ra chọc vào, tràng vách bị sập xóp mịn lại có co dãn, hẳn thậm chí có thể cảm nhận được tâm tư khát cầu nhục bông của hắn của Bạch Niệm Phàm đều chạy vào trong tiểu huyết phía sau, *** đang cần nhục bông của mình, mỗi lần cắm đi vào đều sẽ cần chặt không tha, lúc rút ra lại lôi kéo không rời.

“Thao ngươi! Ca ca! Ngươi có yêu ta không! Ca ca yêu ta bao nhiêu! Tiểu Tư liền thao ngươi bấy nhiêu!” Tần Tư ra sức rút ra chọc vào, Bạch Niệm Phàm nâng cao mông làm cho hắn không chút nào cố sức lên xuống đâm chọc, dễ dàng liền đỉnh đến nơi sâu nhất.

“A thao đến ta không thể lại ăn vào hung hăng thao ta giết chết ta a a ” Bạch Niệm Phàm *** đang kêu.

“Lãng hóa! Hôm nay ta liền giết chết ngươi!” Tần Tư hung tợn rút ra chọc vào vài cái, phun ra ở tại bên trong, dịch thể nóng bỏng đánh sâu vào trên tràng vách, kích thích cả người Bạch Niệm Phàm giật mình một cái, bụng co rút thật mạnh, *** huyết nháy mắt phân bổ lượng lớn dịch ruột non trực tiếp phun ra.

“A tuyệt quá ta còn muốn ” Bạch Niệm Phàm bị khoái cảm làm cho ý nghĩ mơ màng, chìm đắm vào trong thế giới cực lạc không thể tự kiềm chế.

“Như ngươi mong muốn! Ca ca!” Tần Tư ôm lấy Bạch Niệm Phàm, đem y đổ lên trước cửa sổ sát đất, mở ra một nửa cánh cửa thủy tinh, không khí lạnh lập tức tiến nhập vào trong căn phòng ấm áp. Không đợi Bạch Niệm Phàm kháng nghị, hắn động thân một cái lại nhảy vào trong cục huyết kia, một khắc cũng không ngừng bắt đầu đâm chọc.

“Ca ca! Nhìn đến không! Trên đường cái cách đó không xa có mấy người đâu! Ca ca có muốn bọn họ nhìn đến ta đang thao ngươi không!” Tần Tư một bên kích thích, một bên ôn nhu hỏi, cách đó không xa ở trên đường cái, ngẫu nhiên đi qua vài người, chỉ cần bọn họ ngẩng đầu, liền nhìn đến cửa sổ của biệt thự này.

“Ấn... A...” Bạch Niệm Phàm bị kích thích, cục động không ngừng co rút lại, nhục hành cương thẳng phía trước tiết ra chất dịch trong suốt, y giữ chặt cửa sổ thủy tinh, thân thể theo Tần Tư rút ra chọc vào mà kích thích, y thấy người đi đường nhìn về phía bên này, cảm giác kích thích xa lạ cùng với đây người *** khiến y lại lần nữa bắn ra mới chỉ mấy phút trôi qua...

“Bị... Thấy mất... A...” Bạch Niệm Phàm run run nói, “Không bắn được... Tiểu Tư... Nơi đó không được... Ngươi chơi ta đến hỏng rồi... A ”

“Nhìn đến lại thế nào! Dù sao cũng không biết! Ta nói hôm nay muốn giết chết ngươi! Hiện tại mới vừa mới bắt đầu thôi!” Tần Tư rong ruổi ở trong cục huyết của Bạch Niệm Phàm, tràng vách trắng mịn phân bổ dịch ruột non hòa cùng dịch thể của hắn, không hề trở ngại tiếp nhận nhục bông, đỉnh đầu đỉnh bị tràng vách vuốt ve mát xa, tinh hoàn của hắn không ngừng đánh vào tinh hoàn của Bạch Niệm Phàm, vang lên tiếng ba ba ba.

Lực kéo dài của Tần Tư rất mạnh, đem tiểu huyết của Bạch Niệm Phàm sập đến sưng đỏ không chịu nổi, nộn thịt diêm đỏ đều bị kéo đi ra, cửa động tê rần như bị hỏa thiêu, cháy sạch, Bạch Niệm Phàm bất chấp cửa sổ đang mở, kêu lớn lên: “Đau! Sập chết ta! Nơi đó sẽ hư mất! Ô ô ”

“Đó không phải đau! Ca ca!” Tần Tư cần bả vai Bạch Niệm Phàm, thân thể càng tấn công mãnh liệt, bắt đầu đợt đợt kích cuối cùng trong tiểu huyết của Bạch Niệm Phàm, dán chặt vào thắt lưng y, toàn bộ thân thể hắn đều đột nhiên trước sau nhanh chóng đưa đẩy, tốc độ nhanh đến mức làm cho Bạch Niệm Phàm đều rút gân...

Tình triều mãnh liệt đáng sợ nháy mắt nhanh chóng ma sát đau đớn cùng xâm phạm, nước miếng Bạch Niệm Phàm chảy ròng, nhục hành lại đứng thẳng lên, thịt cầu như thấm điện, từ xương sống đến ột đều bị

dòng điện này kích thích không thể suy tư. Tinh dịch nóng bỏng lại bắn vào trong tràng vách của y, Bạch Niệm Phàm cả người run rẩy, nhục hành lại phun ra một chút, yết hầu khàn khàn kêu.

Tần Tư ngăn chặn lời lẽ của y, kéo người y lăn một vòng trên sàn, nhanh chóng đóng lại cửa sổ bởi vì vừa rồi thực sự có người chú ý tới nơi này, nếu như bị phát hiện quả thật là không tốt...

Dịch ruột non cùng dịch thể theo nhục bồng của Tần Tư rút ra, tích tấp từ trong cửa động nửa mở chảy ra, không đợi Bạch Niệm Phàm thở dốc một chút, Tần Tư ôm lấy Bạch Niệm Phàm, đem y phóng tới trên bàn trà, nâng lên chân y đặt tại trên cổ hắn, lại vọt đi vào.

“A Tiểu Tư! Đừng sắp! Ta đã không thể bắn được nữa! Thật sự không được! Ô ô ô ” Bạch Niệm Phàm khóc lớn, tình triều khoái hoạt như muốn chìm y chết đuối! Y chỉ có thể khóc cầu xin tha thứ...

“Còn sớm đâu! Ca ca, bắn không được cũng đừng lo, mặt sau còn có thể bắn! Phía trước phun không được, người có thể đi tiểu! Ta không ngại! Ca ca, ta yêu người!” Tần Tư một khắc cũng không ngừng, lợi thể thân thể tuổi trẻ ở thời điểm này triển lộ không hề sót lại.

Nhục bồng không lưu tình chút nào lại rút ra chọc vào lỗ nhỏ đáng thương kia, hận không thể trực tiếp phá tan nó, trực tiếp sắc bén mãnh lực nổ súng vào tràng vách đang không ngừng co rút kia, tiếng nước lớn đến đáng sợ, cú động của Bạch Niệm Phàm đã hoàn toàn bị mở ra, Tần Tư mỗi lần ra vào đều không chút nào cố sức, khi nhục bồng ở trong tràng vách rút ra chọc vào tựa như đóng gói lạp xườn vào trong túi, khít chặt lại hương diễm.

“Ca ca! Mặt sau của ngươi thật lợi hại! Lần sau có thể chơi càng sướng!” Tần Tư vừa nói vừa ra sức, không chút nào giữ lại.

Bạch Niệm Phàm bị làm đến không còn khí lực, chỉ có thể xụi lơ rên rỉ, tràng vách đã hoàn toàn bị khai phá, cảm giác nhục bồng đánh vào sâu trong thân thể vô cùng rõ ràng truyền lên trên đầu, loại khoái hoạt như kẻ cận tử vong này, quả thực chính là cấm được nhân gian!

“Ca ca... Ta muốn bắn!” Tần Tư động thân một cái, nhục bồng thật sâu đâm đến chỗ sâu trong tràng vách, dịch thể nháy mắt liền phun ra, thật nhiều dịch thể tiết vào bên trong, từng đợt từng đợt một phun ra, cả người Bạch Niệm Phàm co rút, tràng vách phía sau lại văng ra bọt nước. Nhục hành thẳng cứng cũng phun ra một chút chất lỏng trong suốt, cũng là rốt cuộc bắn không được...

30. Chương 30: Dâm Đãng. Phá Hư cũng Không Sao!

CHƯƠNG 30: DÂM ĐĂNG. PHÁ HƯ CŨNG KHÔNG SAO!

Editor: Javiko

Tần Tư ôm lấy Bạch Niệm Phàm, đi ra phòng thủy tinh, vào nhà tắm trong phòng ngủ, đem Bạch Niệm Phàm đặt ở trên bồn rửa tay, thân thể đẩy lên phía trước, lại bắt đầu quất mạnh.

“Ân... A...” Bạch Niệm Phàm vốn tưởng rằng đã xong, không nghĩ tới Tần Tư lại đưa y đến đây làm! Trong gương chính mình ghé vào trên bồn rửa tay, đầy mặt ***, thân thể đỏ hồng như trứng tôm, nhục hành phía dưới một mảnh hỗn độn, trên ngực cùng bụng tất cả đều là dịch thể trắng đục, mà nam nhân trẻ tuổi phía sau chính là một khắc cũng không ngừng tiếp tục thao tiểu huyết của y.

“Tiểu Tư... Ô ô... Thật sự sẽ phá hư mất! A ” y ghé vào trên gương, yết hầu đã kêu đến khàn khàn.

“Ca ca! Ta nói được thì làm được!” Tần Tư mượn độ cao của bồn rửa tay, hướng về phía trước đỉnh đỉnh tràng vách của Bạch Niệm Phàm, tới điểm tận cùng phía trong, Bạch Niệm Phàm càng dễ dàng cảm thấy khoái hoạt. Nhục bồng bắn qua vài lần một chút cũng không thấy héo rút đem *** huyết thao đến đáng thương hề hề, ngược lại càng thêm tinh thần.

Dịch ruột non đã không thể dùng từ phân bố đến hình dung, Bạch Niệm Phàm chỉ cảm thấy toàn bộ bụng đều đang vận vẹo lưu động, nửa người dưới giống như không thể khống chế không ngừng chảy ra *** dịch, tiếng nước phốc xuy phốc xuy vang, quanh quẩn ở trong không gian toilet, dội lại tiếng vang lớn hơn nữa.

“A nhục bồng của tiểu Tư... sắp ta hồng mất rồi... Ô ô ” Bạch Niệm Phàm bị làm đến thần trí có chút không rõ, chính là cảm giác bản năng của thân thể, liều mạng lắc đầu *** đang kêu, trên khuôn mặt tuần mỹ che kín nước mắt, nước mắt không ngừng nghỉ chảy xuống, răng nanh liều mạng cắn đôi môi diễm hồng, nước miếng theo khóe miệng tích lặc.

“Ca ca chó quên! Hôm nay ta muốn giết chết người!” Tần Tư rút ra hung khí thật lớn, trên nhục bồng gân xanh nổi lên, dính đầy dịch ruột non cùng dịch thể, tại cửa động bị sắp đến mở rộng kia nhẹ nhàng chà xát, ngón tay xoa nắn cặp mông tuyết trắng của Bạch Niệm Phàm.

Nhục bồng bỗng nhiên rút ra khỏi thân thể, luật động nhanh chóng bỗng nhiên dừng lại sau, tình triều mãnh liệt lập tức chậm lại đổ úp, nhưng là lại mạc danh kỳ diệu trở nên hư không. Bạch Niệm Phàm vặn vẹo thân thể, mông cao cao lắc lư, cọ xát đầu đỉnh của Tần Tư, thở dốc nức nở: “Không cần... Không cần đi ra... Thật trống trải...”

Khóe mắt Tần Tư hiện lên một đạo tinh quang, dán chặt lưng Bạch Niệm Phàm một đường hôn lên, đầu đỉnh vẫn là không nhanh không chậm cọ xát, hần dùng miệng ở trên thân hình xinh đẹp tuyết trắng của Bạch Niệm Phàm lưu lại vô số vết dấu tây.

Tình triều trong thân thể Bạch Niệm Phàm chưa được đến giảm bớt, Tần Tư lại dùng một loại phương thức khác ở trên người y diễm cháy, rất nhanh liền chịu không nổi, y đứng dậy, hai tay chủ động đem mông mình mở ra, lộ ra cửa động bị sắp lặn. Cửa động hình tròn hé ra hợp lại, ồ ồ chảy ra dịch thể trắng nhờn, tràn thối diễm hồng từ cửa động nhìn một cái không sót gì, cảnh sắc *** mỹ làm cho nhục bồng của Tần Tư lại trưởng lớn vài phần.

“Ta... Đồng ý... Giết chết ta liền giết chết! Nhanh chút tiến vào! Nơi đó thật muốn nhục bồng của người! Sắp chết nó! Làm đến nó đều phun không được! Ân... A...” Bạch Niệm Phàm dùng ngón tay của mình gãi lên vách tường trong lỗ nhỏ, tự an ủi ***.

Tần Tư cũng không thể chịu đựng được nữa, kéo xuống ngón tay lộn xộn của Bạch Niệm Phàm, động thân vọt đi vào, tiếp tục mãnh liệt hướng vào bên trong sắp, dịch thể bị động tác rút ra chọc vào kéo ra, phun đến toàn bộ bồn rửa tay nơi nơi đều có, theo hai chân Bạch Niệm Phàm chảy xuôi, chậm rãi chảy tới trên sàn.

“Giết chết người! Giết chết người! Ca ca là đồ lãng hóa! Ca ca là đồ tao hóa! Người là đồ yêu tinh *** đáng!” Tần Tư một lát cũng không ngừng liên tục kích thích, nhục bồng giống như dao sắc đâm vào tràng vách non nốt sừng đỏ, đầu đỉnh thật lớn liều mạng chọc vào điểm mẫn cảm của Bạch Niệm Phàm, bên trong tràng vách vang lên tiếng nước kích động *** đáng, toàn bộ toilet tràn ngập hương vị tinh ngọt của ***.

“A a a tuyệt quá phá hư cũng không sao a giết chết ta thiêu cháy trong bụng vẫn còn kêu cô lỗ cô lỗ a a ” Bạch Niệm Phàm theo động tác rút ra chọc vào mãnh liệt của Tần Tư không ngừng *** đang rên rỉ, khoái cảm thật lớn tràn ngập mỗi một lỗ chân lông trên thân thể y, chậm rãi ăn lên lí trí không còn lại bao nhiêu của y. Người xưa nay ôn nhu tự giữ, đến đỉnh cao nhất của tình ái, cũng là ngoài dự đoán mọi người *** đáng không kiềm chế được, khiến người ta quả muốn đem y thao đến chết mới thôi.

Tốc độ rút ra chọc vào của Tần càng lúc càng nhanh, tràng vách cực nóng ma sát làm cho nhục bồng của hần đều có chút sinh đau chứ đừng nói tràng vách bị sắp cảm giác thế nào, cổ tình trong đau đớn lại mang theo khoái cảm vô cùng lớn, làm cho người ta không thể ngừng lại được. Trong bụng hần đã muốn nghẹn thật lâu, hai túi thịt cứng rắn kỳ cục, khả năng một chút nữa hần sẽ lại bắn vào trong mông ca ca...

Đang ở thời điểm hai người điên cuồng làm tình, cửa điện tử của biệt thự vang lên một tiếng leng keng, sau đó, lại một tiếng nữa vang lên cửa nhà mở ra, hần là có người đã trở lại...

Hai người đang ở đám mây *** sắp sửa cao trào đều lắp bắp kinh hãi, Bạch Niệm Phàm phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng nghĩ đến trong phòng thủy tinh một mảnh hỗn độn... Nếu như bị phát hiện...

“Ca ca, không có việc gì! Chuyên tâm một chút!” Tần Tư tạm dừng một lúc liền tiếp tục làm, nhục bồng đại lực đâm chọc vào nhục bích, kích thích vì tùy thời đều có thể bị phát hiện làm cho hùng ưng phía dưới của hần lại lớn hơn vài phần, thẳng đem Bạch Niệm Phàm sắp đến cả người đều run rẩy, lại không dám kêu lên, chỉ có thể cắn tay mình nức nở.

31. Chương 31: Thỏa Mãn. Huynh Đệ, Sư Sinh, Tình Nhân

CHƯƠNG 31: THỎA MÃN. HUYNH ĐỆ, SƯ SINH, TÌNH NHÂN

Editor: Javiko

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cửa phòng mở ra. Thanh âm Tần Vũ truyền vào: “Tiểu Tư, Niệm Phàm, các người ở nhà không?”

Tần Tư hít sâu mấy hơi, cách cửa toilet nói: “Tần ma ma, ta đang giúp ca ca chà lưng! Ngày hôm qua ngủ sớm, hôm nay lại đi ra ngoài chơi bóng, thừa dịp thời tiết ấm áp, hảo hảo tắm rửa một chút!” Hắn vừa nói vừa làm Bạch Niệm Phàm, hỏa lực toàn bộ vận động, nhục bồng rút ra chọc vào mang theo tiếng nước vang vọng ở trong không khí, thật là có chút giống thanh âm bọt nước lúc tắm rửa.

“Hai hài tử các người thật là. Ta tan tầm trở về sớm, giờ đi trước mua đồ ăn, ngoan ngoãn chờ ta trở lại nga!” Tần Vũ thấy cảm tình của hai người tốt như vậy, liền yên tâm đóng cửa rồi đi, chỉ chốc lát sau cửa điện tử lại truyền đến thanh âm đóng cửa.

Bạch Niệm Phàm vẫn áp lực không thể kêu to giờ phút này hoàn toàn bùng nổ, lão mẹ của mình liền ở ngoài cửa, mà chính mình lại bị đệ đệ làm thành lãnh hóa, dưới cực độ sợ hãi cùng kích thích, bụng y một trận điên cuồng run rẩy co chặt lại, khoái cảm lập tức theo trong tràng vách phun dững mà ra, nhục hành vẫn cứng rắn lay động vài cái, một luồng nhiệt lưu thẳng hướng đầu đỉnh nhục hành sớm đã không bắn được dịch thể cao cao bắn ra một dòng chất lỏng vàng nhạt, phun lên toàn bộ bồn rửa tay.

“A a không cần thật khó coi ta tè ra a chán ghét” Bạch Niệm Phàm khóc kêu đến độ không thành bộ dáng, y từ trong gương nhìn thấy chính mình bị làm đến cư nhiên không khống chế được phun ra nước tiểu, phân thân liên tục phun, bọt nước một cổ tiếp một cổ bắn ra thật lâu.

“Ca ca! Thật sự là cực kỳ xinh đẹp!” Tần Tư vui sướng nhìn bộ dáng bị chính mình làm đến không thể khống chế được thất thần *** dâng của Bạch Niệm Phàm, vươn bàn tay ra ôm Bạch Niệm Phàm, đem y nâng lên cao, nhục bồng liên tục không ngừng rút ra chọc vào.

Bạch Niệm Phàm nhìn đến chính mình trong gương hai chân mở lớn, bị Tần Tư ôm vào trong ngực, tiểu huyết của mình bị căn nhục bồng kia làm đến sững sờ *** mỹ, *** thủy không ngừng mà phun ra, kích thích thị giác như thế cùng với cao trào không khống chế được vừa rồi ở trong *** huyết tích góp từng tí một *** lập tức áp súc đến cùng nhau. Y đã không có khí lực kêu to, thân thể hoàn toàn nằm ở trước ngực Tần Tư, giống như món đồ chơi bị làm hỏng rồi, tùy ý Tần Tư đùa nghịch.

Tần Tư cuối cùng lại tiến lên hơn mười lần, cuối cùng động thân mãnh liệt một cái, hạ phúc gắt gao dán ở cửa lỗ nhỏ, dịch thể nóng bỏng phun ra trên tràng vách đang không ngừng rút gân, lại bị gắt gao ngăn chặn, trực tiếp nhảy vào chỗ sâu trong *** huyết.

Khoái cảm vô cùng vô tận giống như pháo hoa, ở trong tràng vách của Bạch Niệm Phàm nổ mạnh, thân thể vận vẹo thành một vòng càng không ngừng run rẩy, y há to miệng, khàn khàn kêu to vài tiếng trong cổ họng, một lượng lớn nước miếng theo khóe miệng trào ra.

Tần Tư bắn rất nhiều, lần này hắn cũng không thể kiềm chế được, không đợi dịch thể của hắn bắn xong toàn bộ, đầu đỉnh chôn ở chỗ sâu trong tràng vách kia bỗng nhiên cảm giác được một trận nhiệt lưu, không chờ Tần Tư phản ứng lại, mặt sau Bạch Niệm Phàm giống như mất đi khống chế, mãnh liệt phun ra từng đợt lớn bọt nước, cửa huyết co rút lại, dịch ruột non không khống chế được hỗn hợp tinh cùng chất lỏng trong suốt không rõ là gì đánh vào địa phương hai người ái ân, liên tục văng lên vài lần.

Tần Tư vốn liền đang ở đỉnh cao trào lại bị thân thể Bạch Niệm Phàm lần này mãnh liệt phản ứng, làm cho cửa niệu đạo (lỗ tiểu- lỗ giữa đầu đỉnh) ngứa khó nhịn, một đoàn nhiệt khí từ bụng chạy chồm mà ra, nhục bồng đang bắn tinh giống như không kiềm chế được, miệng niệu đạo phun ra dịch nước tiểu nóng bỏng, hắn liền cắm ở trong *** huyết của Bạch Niệm Phàm vừa bắn tinh vừa đi tiểu, vốn chỗ ái ân đang cuồng phun *** thủy, giờ phút này lại giống như cơn đại hồng thủy quét qua, cuồng phun loạn xạ, dịch thể, nước tiểu cùng dịch ruột non phun ra khắp nơi, trên cơ thể hai người đều lấy dính thứ dịch ái dục này.

“A! Quá tuyệt vời thật thích ca ca nước tiểu của ta bắn đến bên trong người!” Tần Tư hưng phấn rút ra nhục bông đã nhuyễn xuống, nhìn vào trong cửa động của Bạch Niệm Phàm đang không ngừng chảy ra dịch thể cùng nước tiểu của hắn.

“Ca ca, người xem, đều chảy ra!” Tần Tư xoay mặt Bạch Niệm Phàm qua, hôn môi y thở dốc.

“Ân...” Bạch Niệm Phàm khép hờ ánh mắt tùy ý Tần Tư hành động, thân thể y còn đang không ngừng co rút run rẩy, ngón tay cùng ngón chân đều gắt gao dây dưa thành một đoàn, cả người đều lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Tần Tư mở ra vòi tắm, dùng nước ấm rửa sạch thân thể Bạch Niệm Phàm, đem chất lỏng còn lưu lại trong tràng vách đều lấy ra. Chờ đến lúc hắn ôm Bạch Niệm Phàm đến trên giường nghỉ ngơi, giường mất vừa thấy, đã là bốn giờ chiều, còn nửa giờ nữa là lão mẹ sẽ trở lại, hắn nên đến phòng thủy tinh thu dọn một chút.

Bạch Niệm Phàm lui ở trong ổ chăn, trên thân thể trơn bóng trải rộng dấu vết kiệt tác của hắn, nửa người dưới bị hắn làm đến nỗi không dám nhìn thẳng, Tần Tư thể này mới cảm thấy chính mình làm có chút quá, hôm nay cư nhiên ngay cả hắn đều không thể khống chế... Tìm ra thuốc mỡ, hắn cẩn thận vẽ loạn ở cửa lỗ nhỏ sưng đỏ của Bạch Niệm Phàm, cúi người hôn lên trán y, bàn tay to trấn an chụp tấm lưng còn đang không ngừng run rẩy kia, đau lòng nhìn ca ca âu yếm của hắn: “Ca ca, thật xin lỗi, sau này ta sẽ không thất thố như vậy nữa. Ta thật sự rất yêu người, Bạch Niệm Phàm.”

Bạch Niệm Phàm nguyên bản vẫn đang nhắm mắt ngủ bỗng nhiên mở mắt ra, khoe mắt lưu lại lệ quang sau ***, nâng lên ngón tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt Tần Tư, ôn nhu khàn khàn nói: “Tần Tư, ta yêu người.”

Tần Tư không nghĩ tới Bạch Niệm Phàm còn thanh tỉnh, sau khi kịch liệt hoan ái, hắn lại được đến Bạch Niệm Phàm tỏ tình như thế, liền kích động nói năng lộn xộn, gắt gao ôm Bạch Niệm Phàm, không ngừng lặp lại nói: “Lão sư, ta yêu người! Ca ca, ta yêu người! Bạch Niệm Phàm, ta yêu người!”

Ánh chiều tà xuyên thấu qua rèm cửa, chiếu đến hai người đang gắt gao ôm nhau trên giường lớn, ngọt ngào ôn nhu. Bọn họ là sư sinh, là huynh đệ, là tình nhân. Khát vọng giữ lấy cùng tình yêu cực nóng, gắt gao dây dưa hai người, cuộc đời này sẽ không cách nào có thể tách ra.

Giáo viên dạy Toán của ta, người cuối cùng, cũng bị ta “Suy luận” thành công.

32. Chương 32: Nuôi Dưỡng. Thiên Sư Ác Ma!

CHƯƠNG 32: NUÔI DƯỠNG. THIÊN SƯ ÁC MA!

Editor: Javiko

Mười bốn tuổi, Bạch Niệm Phàm lần đầu tiên gặp được đứa nhỏ trên mặt mông lung nước mắt nhưng lại quật cường dị thường kia. Hắn mặc y phục hàng hiệu nhưng lại vừa bẩn vừa nhàu nhĩ, chắc chắn đã lâu chưa được tắm rửa qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ấy, nhìn không thấy bi thương, lại lưu đầy nước mắt, ánh mắt tối đen trong suốt nhìn thẳng vào y, sau đó dùng đôi tay nhỏ nhắn lăm lăm của hắn kéo góc áo y. Thanh âm non nớt thanh thúy vang lên: “Ca ca, người thật xinh đẹp.” Hắn vừa nói vừa đem khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi toàn bộ chà lên quần áo y.

Đây là lần đầu tiên Bạch Niệm Phàm nhìn thấy Quý Tư Thiển, một ác ma khoác vẻ bề ngoài thiên sứ.

Nữ nhân xinh đẹp phía sau lấy khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt nước mũi trên mặt Quý Tư Thiển, trách cứ liếc Bạch Niệm Phàm nói: “Niệm Phàm, mau dẫn đệ đệ người vào nhà, tắm rửa thay quần áo cho hắn, sau này người hãy chăm sóc hắn thật tốt!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Niệm Phàm trừ bỏ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, y vụng trộm liếc ba badang dùng vẽ mặt từ ái nhìn Quý Tư Thiển một cái, y chắc chắn lão mẹ không thể dấu mình lạng lẽ sinh đệ đệ a... Chẳng lẽ... Y hoài nghi nhìn ba ba.

Bạch Hạo Thiên xụ mặt: “Xú tiểu tử! Đầu óc nghĩ đến thứ xấu xa gì đó! Đứa nhỏ này từ nay về sau gọi là Tần Tư, là đệ đệ của ngươi. Nhớ làm tốt trách nhiệm của ca ca cho ta, mẹ ngươi nói rất đúng, ngươi phải chiều cổ hần thật tốt!”

Bạch Niệm Phàm đầu đầy mờ mịt gật gật đầu, nhìn nam hài vẫn nhìn chăm chăm y bên cạnh, y xoay người ôm hần lên.

“Ba ” Tần Tư nhanh chóng hôn lên mặt Bạch Niệm Phàm một cái, Bạch Niệm Phàm có chút kinh ngạc, lại ôn nhu nở nụ cười: “Tiểu Tư, từ hôm nay bắt đầu, ta chính là ca ca ngươi. Ta sẽ chiều cổ ngươi thật tốt, đến, chúng ta đi tắm rửa đi.”

Tần Vũ cùng Bạch Hạo Thiên đứng ở phía sau thấy vậy liền nhẹ nhàng thở ra. Hai vợ chồng nhìn nhau, xem ra con mình đối với việc đột nhiên có thêm đệ đệ cũng không bài xích, như thế này bọn họ có thể yên tâm rồi.

Sau này Bạch Niệm Phàm mới biết được, Tần Tư là con một người bạn của ba ba, vợ chồng họ xảy ra tai nạn xe cộ, cùng nhau qua đời, chỉ lưu lại đứa nhỏ mới bảy tuổi, sau khi được thân thích nhận nuôi lại liên tiếp bị ngược đãi, ba ba phải dùng rất nhiều biện pháp mới đưa được Tần Tư về nhà nuôi nấng. Bạch Niệm Phàm sau khi biết được chân tướng liền càng thêm yêu thương Tần Tư, luôn sủng ái hần, so với cha mẹ đều thân hơn, y càng thêm chú ý đến hần, vô luận ăn mặc ngủ nghỉ hay học tập đều quan tâm.

Y kỳ thật cũng chỉ là một đứa nhỏ mười bốn tuổi, nhưng công tác của cha mẹ luôn rất bận rộn nên từ nhỏ y đã biết cách tự lập, tính tình lại ôn nhu hiền lành, gặp tính tình Tần Tư vừa quật cường vừa nghịch ngợm gây sự lại luôn dính lấy y chỉ phải đau đầu bất đắc dĩ trải qua nhiều năm cuộc sống.

Năm Tần Tư tám tuổi, hần đánh nhau với bạn, cả người đều là thương, bị phụ huynh đứa nhỏ kia bắt về nhà, Bạch Niệm Phàm thay thế cha mẹ xin lỗi thay hần, xong rồi bắt đầu giáo dục Tần Tư: “Tiểu Tư, sau này không được đánh nhau nữa! Nếu bị thương phải làm sao bây giờ?”

Trên mặt Tần Tư mang vẻ kiệt ngạo trời sinh, lại vẫn cắn răng gật gật đầu: “Ca ca không thích ta đánh nhau? Ta đây không đánh nữa là được. Mặt Tiểu Tư đau quá, ca ca hôn một cái đi...”

Bạch Niệm Phàm đau lòng hôn lên khuôn mặt sưng đỏ của Tần Tư, kéo hần vào nhà trị thương. Thế là từ sau lần đó, Bạch Niệm Phàm thật sự chưa thấy qua Tần Tư lại đánh nhau.

Năm Tần Tư mười một tuổi, đến thời kì phản nghịch liền cả ngày chìm đắm vào trò chơi điện tử, thành tích xuống dốc không phanh, Bạch Niệm Phàm lại học đại học không ở nhà, mãi đến khi y nhận được điện thoại khóc sụt sùi của Tần Vũ mới biết được. Thế là thừa dịp nghỉ hè về nhà, y làm giáo viên dạy kèm cho Tần Tư.

“Tiểu Tư, phải học tập cho tốt, ba mẹ đều thực hi vọng ngươi đạt được thành tích xuất sắc, thi vào trường đại học tốt nhất, sau này ra xã hội có thể nổi bật hãnh diện.” Bạch Niệm Phàm sờ tóc Tần Tư, ôn nhu khuyên bảo, mới nửa năm không thấy, đệ đệ y cũng đã cao lên rất nhiều.

“Ca ca không thích thành tích của ta kém? Vậy ta sẽ cố gắng học tập thật tốt. Nhưng mà tiểu Tư không thích học tập, ca ca hôn một cái, Tiểu Tư liền nguyện ý học tập.” Tần Tư ngồi lên trên đùi Bạch Niệm Phàm, hai cánh tay nhỏ ôm cổ Bạch Niệm Phàm không ngừng làm nũng.

Bạch Niệm Phàm nhìn tiểu đệ đệ của mình làm nũng, bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng hôn lên mặt hần. Thế là từ sau lần đó, Bạch Niệm Phàm mỗi lần kiểm tra thành tích của Tần Tư, đều thấy đặc biệt xuất sắc.

Năm Tần Tư mười tám tuổi, trước thời điểm thi đại học, hần mất tích suốt một ngày. Làm Bạch Niệm Phàm xin phép về nhà cổ vũ hần cực kì lo lắng, cuối cùng ở trong công viên gần nhà tìm được Tần Tư đang ngồi trên bàn đu dây.

“Tiểu Tư! Ngày mai phải thi rồi, làm sao lại chạy đến đây? Muộn quá rồi, trở về ngủ đi!” Bạch Niệm Phàm đứng ở trước mặt Tần Tư, nhìn đệ đệ đã trưởng thành của mình, lúc hần đứng lên thậm chí đều cao hơn y nửa cái đầu.

Tần Tư giữ chặt tay Bạch Niệm Phàm, trên mặt ảm ảm ý cười: “Ca ca, ta không muốn đi thi.”

“Người! Người nói lung tung cái gì đó! Thừa dịp ba mẹ còn chưa phát hiện liền chạy nhanh trở về đi!” Bạch Niệm Phàm kéo Tần Tư, lại không nghĩ rằng khí lực của Tần Tư thật lớn, y vừa nhấc chân đã không giữ được thăng bằng, cả người đều bổ nhào vào trong lòng Tần Tư.

“Ca ca, muốn ta đi thi cũng được, ta thậm chí có thể cam đoan, ta sẽ lấy thành tích đứng đầu tiên vào học viện tư nhân Xuân Đằng. Nhưng mà... Ta có điều kiện.” Tần Tư nửa ôm Bạch Niệm Phàm, chậm rãi nói. Ánh trăng rọi chiếu lên khuôn mặt hắn, trong lồng ngực mang theo một tia mỉm cười không thể nắm lấy.

33. Chương 33: Tình Yêu Ngọt Ngào. Những Kí Ức Thuộc Về Hai Ta. .

CHƯƠNG 33: TÌNH YÊU NGỌT NGÀO. NHỮNG KÍ ỨC THUỘC VỀ HAI TA...

Editor: Javiko

Bạch Niệm Phàm chỉ quan tâm suy nghĩ của hắn, không để ý bản thân y bị ôm có cái gì không thích hợp “Điều kiện gì? Ca ca có thể làm liên khăng định đáp ứng người.”

Tần Tư nở nụ cười, thấp giọng nói: “Điều kiện rất đơn giản, ca ca nhắm mắt lại, mặc kệ ta làm cái gì, cũng không được phản kháng. Ba phút thôi là được rồi. Nếu như ca ca phản kháng, ngày mai ta liền biến mất.”

Bạch Niệm Phàm nghĩ nghĩ, từ nhỏ đến lớn Tần Tư yêu cầu cái gì y cũng đều chưa từng cự tuyệt qua, hổng hề chỉ cần nhắm mắt ba phút, nghĩ vậy y liền thuận theo nhắm hai mắt lại. Trong bóng đêm, y cảm giác trên môi nóng lên, một đầu lưỡi đảo qua hàm răng của y. Y kinh hoàng mở to mắt liền nhìn đến khuôn mặt phóng đại của Tần Tư ở trước mắt, đệ đệ của y đang hôn môi y!

“Không ngô ” Bạch Niệm Phàm vừa định giãy dụa, Tần Tư liền nhìn chăm chăm vào y, trong mắt tràn ngập cảnh cáo, nếu y tiếp tục phản kháng liền thật sự không thi vào đại học! Y rất hiểu tính tình của Tần Tư, hắn nói được thì sẽ làm được!

Hai tay y cứng ngắc ở giữa không trung sau đó liền thả xuống, y buông tha cho việc giãy dụa, tùy ý Tần Tư khiêu mở khớp hàm của y, ở trong miệng y trúc trắc lỗ măng hôn môi.

Ba phút, lại dài tựa như một thế kỉ. Tần Tư gắt gao ôm Bạch Niệm Phàm, giống như là được đến trân bảo, tuy rằng ngây ngô, lại thập phần nhiệt tình ở trong miệng Bạch Niệm Phàm thăm dò, răng nanh chạm vào nhau, đau đòi mạng, đầu lưỡi đụng đến khớp hàm, cũng đau đòi mạng, nhưng đầu lưỡi lẫn nhau mấp máy, cùng nước bọt cùng nhau trao đổi, lại làm cho hắn ngọt ngào không tưởng được. Đây là nguyện vọng hắn suy nghĩ rất nhiều năm, giờ này khắc này, hắn cuối cùng cũng được hôn ca ca!

“Ca ca... Miệng người thật ngọt...” Tần Tư buông ra Bạch Niệm Phàm, vuốt ve khuôn mặt tuần mỷ đỏ bừng của y, nhìn say đắm, “Ca ca, chờ ta vào đại học, sau sinh nhật mười tám tuổi, ta sẽ làm tình với người, được không? Tiểu Tư rất thích người, rất muốn ca ca!”

Tim Bạch Niệm Phàm đập rất nhanh, đây là nụ hôn đầu tiên trong đời y, không ngờ tới lại bị đệ đệ chiếm được, y càng không nghĩ tới, đệ đệ cư nhiên sẽ có tâm tư như vậy với y. Nhìn vẻ mặt chờ mong cùng ánh mắt nghiêm túc của Tần Tư, y thở dài. Mặc kệ như thế nào, Tần Tư từ nhỏ đã thích dính lấy mình, nói không chừng chính là thời kỳ trưởng thành nhất thời xúc động mà thôi. Trước mắt hắn phải thi vào đại học, trước đó hắn ngoan ngoãn đi thi mới là chính sự, thế là Bạch Niệm Phàm làm ra quyết định khiến y vừa yêu vừa hận sau này. “Được, chỉ cần tiểu Tư người thuận lợi thi vào Xuân Đằng, thành tích đứng ở top ba là có thể.”

Tần Tư vui vẻ hôn lên đôi môi sưng đỏ của Bạch Niệm Phàm vài cái, hoan hô nhảy nhót chạy trở về nhà.

Lúc Tần Tư đưa thư thông báo cùng giấy chứng nhận học bổng toàn phần đưa đến trước mặt Bạch Niệm Phàm, y chỉ có thể tùy ý Tần Tư ôm chính mình, vừa hôn vừa sờ... Đến sau khi nhập học phân ban không lâu, đã bị Tần Tư ăn đến xương cốt cũng không thừa.

Ánh trăng sáng tỏ, Tần Tư nằm ở trên sô pha, nâng mặt nhìn Bạch Niệm Phàm ngủ say trên giường, ha ha cười ngây ngô. Người trong chăn lộ ra bả vai tuyết trắng, khuôn mặt tuần mỹ ôn nhu nhuộm lên nét quyến rũ sau ***, phát ra ánh sáng mê người.

Hắn nhớ tới năm hắn mười lăm tuổi, đang ở trong phòng học môn toán buồn tẻ như bình thường. Bạch Niệm Phàm vừa mới từ trường về nhà nghỉ đông, tắm rửa xong, chỉ quấn một cái khăn tắm đi vào phòng, tóc ẩm ướt rơi xuống từng giọt nước, y tựa hồ đang tìm khăn mặt. Vóc dáng Bạch Niệm Phàm không tính rất cao, bộ dạng mặt mày tuần tú, dịu dàng thắm thiết, màu da trắng nõn, dáng người hàng năm vận động thon dài mạnh mẽ. Y tìm được khăn mặt, ngồi ở trên giường chậm rãi lau tóc, khăn tắm trên người lỏng xuống, phân tán quanh giường.

Tần Tư lại cũng vô pháp xem thêm một chữ nào nữa, trong mắt hắn chỉ nhìn đến hai tay Bạch Niệm Phàm vuốt ve tóc, xương bả vai xinh đẹp hơi run run, khuôn ngực rắn chắc còn có cả múi cơ, tầm mắt xuống chút nữa, đó là vòng eo mảnh khảnh tuyệt đẹp, xuống chút nữa, là cánh mông tuyết trắng tròn đầy, theo động tác của Bạch Niệm Phàm, vật phía trước giống như thạch hoa quả ở trong không khí trượt nhẹ.

Bạch Niệm Phàm lau khô tóc, thể này mới ý thức được khăn tắm ướt, lúc y xoay người nhặt lên khăn tắm, cần cổ xinh đẹp khẽ nghiêng, môi đỏ mọng sau khi tắm rửa liếm diễm ánh nước, khuôn mặt ôn nhuận càng thêm mê người, y nở nụ cười ôn nhu với Tần Tư.

Phía dưới của Tần Tư bỗng nhiên phình to, cả người hắn đều trở nên cứng ngắc, lần đầu tiên trong đời cương, cứ như vậy nháy mắt liền xảy ra. Dĩ vãng vô số lần cùng y tắm rửa, chỉ cảm thấy y thật xinh đẹp, da trắng thịt trơn, không nghĩ tới thân thể của chính mình, đến bây giờ cũng chân chính nổi lên phản ứng.

Mãi đến khi Bạch Niệm Phàm đi ngủ, Tần Tư mới rón ra rón rén đi đến bên giường y, đối với mặt Bạch Niệm Phàm, hoàn thành lần tự an ủi đầu tiên trong đời. Khi dòng tinh xử nam phun đến trên mặt Bạch Niệm Phàm, Tần Tư suyễn khí, vụng trộm liếm môi Bạch Niệm Phàm.

“Ca ca, một ngày nào đó, người sẽ chân chính thuộc về ta. Mặc kệ là Tần Tư, vẫn là Quý Tư Thiển, ta đều muốn có được người.” Tần Tư thì thảo tự nói, từ đó, ba năm sau, ác ma khoác áo thiên sứ trong lòng Bạch Niệm Phàm, cuối cùng cũng đạt thành nguyện vọng lớn nhất trong đời hắn.

~TOÀN VĂN HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-ai-thit-yen-chi-tuong-niem-thien>